

BECCA FITZPATRICK

Îngerul nopții

Becca Fitzpatrick

ÎNGERUL NOPȚII

– Traducere Simona Toroscai –

Publisher: Simon& Schuster, U.S., 2009 – *Hush, Hush*

Editura Litera Internațional, București, 2010

INTRODUCERE

Valea Loarei, Franța
Noiembrie 1565

Ploaia răpăia peste ținutul tot mai sumbru din jurul castelului Langeais, dar Chauncey își găsea cu ușurință drumul printre mormintele mustind de noroiul din cimitir. Chiar și pe cea mai groasă ceață putea veni aici, refugiul lui din copilărie, fără teama că se va rătăci.

Nu era ceață în seara aceasta, dar întunericul și atacul ploii erau destul de înșelătoare. Ochii lui Chauncey au alunecat spre stânga. Ceva se mișca în raza lui vizuală; apoi i s-a arătat ceva ce părea un înger deasupra unui mormânt din apropiere. Băiatul nu era nici din piatră, nici din marmură, avea mâini și picioare. A coborât, cu apa picurându-i din păr și curgându-i pe fața lipsită de orice expresie.

Mâna lui Chauncey s-a strecurat spre mânerul săbiei.

— Ai perla? a întrebat încercând să-și ascundă neliniștea.

Gura băiatului schița un zâmbet.

— Ei, bine? a reluat Chauncey. Dă-mi-o! Vreau s-o văd. O ai la tine, nu?

Băiatul a dat din cap.

— Nu te juca cu ducele de Langeais, l-a avertizat Chauncey. N-am bătut atâta drum ca să distrez un nebun.

— Duce? Băiatul se sprijinea de trunchiul contorsionat al unei sălcii. Sau bastard?

Chauncey și-a scos sabia.

— Retrage-ți cuvintele! Tatăl meu a fost ducele de Langeais. Eu sunt ducele de Langeais acum, a adăugat el cu o stângăcie pentru care se ura.

Ochii băiatului străluceau.

— Tatăl tău nu a fost bătrânul duce.

Chauncey s-a înfuriat la auzul insultei nerușinate.

— Dar tatăl *tău?* l-a întrebat el, întinzând spada.

Nu-și cunoștea încă toți supușii, dar învăța. Își va întipări pentru totdeauna în memorie numele băiatului.

— Te mai întreb o dată, a murmurat cu voce joasă, ștergându-și fața de ploaie cu o mână. Cine ești?

Băiatul a împins sabia la o parte, părând dintr-odată mai în vârstă decât crezuse Chauncey și negricios ca un spaniol.

— Una dintre odraslele Diavolului, a răspuns el.

Chauncey a simțit un fior de enervare și de frică.

— Ești nebun de legat, i-a spus printre dinți. Arată-mi perla!

Pământul de sub picioarele lui Chauncey s-a clătinat dintr-odată.

Genunchii i s-au înmuiat. În ochi îi sticleau stele galbene și roșii. Aplecat, cu unghiile înfipte în coapse, a privit în sus spre băiat, clipind și gâfâind, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Băiatul s-a ghemuit ca să fie la același nivel.

— În seara asta te voi face sclavul meu.

Scrâşnind din dinți, Chauncey a dat din cap sfidător, arătându-şi neîncrederea. A încercat să-l scuipe pe băiat, dar scuipatul i s-a prelins pe bărbie.

Celălalt i-a strâns mâinile într-ale lui. Căldura lor îl ardea, smulgându-i un țipăt.

— Ți-am adus ce ai cerut, acum vreau jurământul tău de credință, a spus băiatul. Îngenunchează şi jură!

Chauncey şi-a forțat gâtul să râdă cu putere, dar gâtul i s-a strâns şi s-a înecat cu sunetul. Genunchiul drept i s-a îndoit ca şi cum ar fi fost lovit din spate şi s-a prăvălit în noroi. S-a întors pe-o parte şi a vomitat.

— Jură, a repetat băiatul.

Căldura îi cuprinsese gâtul lui Chauncey şi a avut nevoie de toată energia pentru a-şi strânge pumnii slabi. A râs, dar nu era nimic de râs. A înțeles. Va spune ce trebuie să spună. Dar şi-a jurat în inima lui că îl va distruge pe băiat pentru această umilință.

— Stăpâne, sunt omul tău, a spus Chauncey plin de venin.

Băiatul l-a ridicat pe Chauncey în picioare.

— Ne întâlnim aici la începutul lunii evreieşti Heşvan. Voi avea nevoie de tine în timpul celor două săptămâni dintre luna plină şi luna nouă.

— *Două săptămâni?*

Tot trupul lui Chauncey tremura sub povara mâniei. *Eu sunt ducele de Langeais!*

— Şi acum, ce ți-am promis, a continuat băiatul, zâmbind şiret.

— Mi-ai promis o perlă foarte valoroasă, a şuierat Chauncey.

— O perlă a cunoaşterii e neprețuită.

Ochii băiatului dansau cu o satisfacție întunecată.

— Eşti un nephilim. Aparții rasei biblice a nephilimilor.

— *Poftim?* Ochii lui Chauncey ardeau. Am bătut atâta drumpentru asta? O să te ucid!

Băiatul se îndepărta. Chauncey se chinuia să se țină după el, dar picioarele refuzau să-l asculte. Deodată, în minte îi răsună vocea maestrului său, citind pasaje din Biblie, povestindu-i despre o rasă neobişnuită, creată prin împerecherea îngerilor căzuți cu femei muritoare. O rasă puternică şi de temut. Şi îl cuprinse un fior care nu era doar repulsie.

— Sarcina pe care trebuie s-o îndeplinesc, a strigat el, vreau să ştiu care este.

Aerul a răsunat de râsul uşor al băiatului. Chauncey a încercat din nou:

— Cum te voi găsi?

— Nu mă vei găsi. Eu te voi găsi pe tine.

În timp ce-l privea pe băiat dispărând printre copaci, Chauncey hotărî: avea să facă tot posibilul ca să se asigure că băiatul nu-l va găsi.

CAPITOLUL 1

Bridgewater, Maine
În zilele noastre

Am intrat la ora de biologie încercând să nu mă uit în faţă. Lipită în mod misterios de tablă era o păpuşă Bărbie, cu Ken alături de ca. Aveau mâinile unite cu forţa şi erau goi, cu excepţia frunzelor artificiale plasate în câteva locuri esenţiale. Deasupra lor era mâzgălită cu cretă roz invitaţia:

BINE AŢI VENIT LA ORA DE REPRODUCERE UMANĂ (SEX)

Lângă mine, Vee Sky comenta:

— Uite, de asta sunt interzise în şcoală telefoanele cu cameră foto. Nişte fotografii cu chestia asta în eZine ar fi singura dovadă de care aş avea nevoie ca să conving conducerea să elimine biologia. Şi atunci am putea folosi ora asta să facem ceva productiv, cum ar fi să primim pregătire personală de la tipii drăguţi din anii mai mari.

— De ce, Vee? am întrebat-o. Aş fi putut paria că ai aşteptat ora asta tot semestrul.

Vee flutură din gene.

— Ora asta nu mă poate învăţa nimic din ceea ce nu ştiu deja.

— Tu eşti virgină.

— Mai încet! Mi-a făcut cu ochiul tocmai când suna clopoţelul, trimiţându-ne pe amândouă la locurile noastre, una lângă alta, la pupitrul pe care-l împărţeam.

Antrenorul McFarland şi-a luat fluierul care-i atârna de un lanţ lagât şi a suflat.

— La locuri, echipă!

Antrenorul considera ora de biologie de-a X-a o sarcină secundară jobului său de profesor universitar de baschet, cum ştiam cu toţii.

— Poate nu v-a trecut prin minte, copii, că sexul e mai mult decât o întâlnire de cincisprezece minute pe bancheta din spate a maşinii. E ştiinţă. Şi ce este ştiinţa?

— Ceva plictisitor, a strigat cineva din fundul clasei.

— Singura materie la care pic, a spus altul.

Ochii antrenorului au urmărit elevii din primul rând, apoi s-au oprit la mine.

— Nora?

— Studiul a ceva, am bălmăjit.

— Răspuns de manual.

S-a apropiat şi a lovit cu arătătorul în pupitrul meu:

— Altceva?

— Cunoaştere dobândită prin experiment şi observaţie.

Grozav! Parcă dădeam o probă pentru un audiobook almanualului.

— Spune cu cuvintele tale!

Îmi lingeam buzele cu vârful limbii, căutând un sinonim.

— Ştiinţa e o anchetă.

Suna ca o întrebare.

— Ştiința *este* o anchetă, a spus antrenorul, frecându-şi mâinile una de alta. Ştiința ne face să ne transformăm în spioni.

Dac-o luai aşa, ştiința părea chiar distractivă. Dar eram în clasa antrenorului de suficient timp cât să nu-mi fac mari speranțe.

— Ca să fii un detectiv bun, trebuie să exersezi, continua el.

— Şi pentru sex la fel, a venit încă un comentariu din spatele clasei.

Cu toții ne-am înghițit râsetele, iar antrenorul l-a atenționat cu degetul pe inculpat:

— Asta *nu* va face parte din tema pentru acasă de azi.

Apoi şi-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Nora, stai lângă Vee de la începutul anului.

Am dat din cap, dar aveam o presimțire rea cu privire la ceea ce avea să urmeze.

— Amândouă sunteți împreună în programul eZine al şcolii.

Am dat din cap din nou.

— Pun pariu că ştiți destul de multe lucruri una despre cealaltă.

Vee mi-a dat un picior pe sub bancă. Ştiam ce voia să spună:că antrenorul n-are nici cea mai mică idee despre cât de multe ştiam una despre cealaltă. Şi nu mă refer doar la secretele pe care leîngropam în jurnale. Vee e „contra-geamăna" mea. Are părul de un blond nordic, ochii verzi şi două kilograme în plus. Eu sunt brunetă cu ochi cenuşii şi un păr creț care stă cum vrea el chiar şi cu cea mai bună placă de păr. Şi sunt toată numai picioare, ca un băț. Dar între noi există o legătură invizibilă care ne uneşte; amândouă putem să jurăm că această legătură a început cu mult înainte să ne naştem. Amândouă putem să jurăm că va continua pentru tot restul vieții noastre.

Antrenorul a privit cu atenție spre clasă.

— De fapt, cred că fiecare dintre voi îl cunoaşte destul de bine pe cel de lângă el. Ați ales aceste locuri dintr-un anume motiv, nu? Familiaritatea. Din păcate, detectivii buni evită familiaritatea, pentru că adoarme instinctul de investigație. Tocmai de aceea astăzi vom schimba locurile.

Am deschis gura să protestez. Vee s-a încruntat la antrenor; e faimoasă pentru privirea ei. E o privire care spune tot, doar că nu şuieră.

Aparent imun la ea, antrenorul şi-a dus fluierul la gură şi ne-am prins de idee.

— Toți cei care stau în partea stângă a băncii – adică stânga voastră – să se mute cu un scaun în față. Cei din primul rând, inclusiv tu, Vee, vă mutați în spate.

Vee şi-a îndesat caietul în rucsac şi a tras fermoarul. Mi-am muşcat buzele şi i-am făcut un scurt semn de adio. Nu mă obosisem niciodată să mă uit cine stătea în spatele meu pentru că nu mă interesase niciodată. Până acum. Tipul şi-a pus caietul de biologie pe bancă şi s-a aşezat pe scaunul lui Vee.

I-am zâmbit politicos.

— Salut. Eu sunt Nora.

Ochii lui m-au sfredelit. Erau atât de negri, că nu puteai distinge pupila de iris. Un colț al gurii i s-a ridicat; nu era un zâmbet prietenos, dimpotrivă, era un zâmbet care nu promitea nimic bun.

M-am concentrat asupra tablei. Barbie şi Ken mă priveau cu nişte zâmbete ciudat de vesele.

— Reproducerea umană e un subiect alunecos, a început antrenorul.

— Aaaah! au gemut câţiva elevi în cor.

— E nevoie de o abordare matură. Şi, ca în cazul tuturor ştiinţelor, cea mai bună metodă e să înveţi prin spionare. Pentrurestul orei, exersaţi această metodă aflând cât de multe lucruri puteţi despre noul coleg. Mâine veţi aduce un eseu despre ceea ce aţi aflat. La treabă.

Stăteam perfect nemişcată. După oră am să-i spun antrenorului că nu merge aşa. Dacă nu mă ascultă el, poate că la secretariat mă vor asculta. Sau administratorul. Pentru că trebuia făcut ceva, nu puteam să-mi petrec tot restul anului în apropierea cuiva care duhnea a ţigări. Nu, nu a ţigări, a ceva mai tare, mai scârbos. A trabuc.

După ce am stat în tăcere o vreme, m-am uitat la ceas. Trecuse aproape o jumătate de oră şi eu nu ridicasem niciun deget să-mi fac tema. În ritmul ăsta, o să pic cursul.

Atunci am observat că foaia de hârtie din faţa lui nu era albă, ca a mea. Tocmai adăuga ceva la lista lungă de câteva rânduri.

— Ce scrii? l-am întrebat.

— Şi vorbeşte engleza, a spus el în timp ce nota această observaţie, cu o mişcare a mâinii elegantă şi leneşă în acelaşi timp.

M-am aplecat cât de mult am îndrăznit, încercând să citesc ce altceva mai scrisese, dar a îndoit foaia de hârtie, ascunzând lista.

— Ce ai scris? am întrebat.

S-a întins după foaia mea neatinsă, trăgând-o spre el pe bancă. A mototolit-o şi, înainte să pot protesta, a aruncat-o spre coşul de gunoi de lângă catedra antrenorului. Hârtia aproape că a intrat în coş, dar a căzut apoi de pe marginea lui.

Îmi dădeam seama cât de ridicol arătam, dar eram hotărâtă să nu mă fac de râs şi m-am îndreptat spre coşul de gunoi. Întorcându-mă la locul meu, am aşezat hârtia boţită pe bancă şi am netezit-o cât am putut de bine.

— Cum te cheamă? l-am întrebat, ţinând creionul pregătit de scris. Mi-am ridicat privirea la timp pentru a surprinde un alt rânjetîntunecat, care părea să mă provoace să-l întreb ceva despre el.

— Numele tău? am repetat eu întrebarea, sperând că doar în imaginaţia mea îmi tremura vocea.

— Spune-mi Patch. Vorbesc serios. Sună-mă!

Mi-am lăsat capul în foaie, ca să ascund faptul că mă făcuse să roşesc.

— Ce faci în timpul liber? am continuat.

— Nu am timp liber.

— Presupun că vom fi notaţi pentru tema asta, deci, îmi faci plăcerea?

S-a lăsat pe spate, cu mâinile după cap.

— Ce fel de plăcere? a rânjit.

M-am holbat la el, chinuindu-mă să găsesc un mod de a schimba subiectul.

— Timpul liber, a repetat. Fac fotografii.

Mi-am notat *fotografie* pe foaie.

— N-am terminat. Am o colecţie destul de mare despre un redactor de la eZine care crede că mâncarea organică are sens, care scrie poezii în secret şi

care se înfioară la ideea de a alege între Stanford, Yale şi… care e aia mare care începe cu H?

Probabil că arătam înmărmurită, poate chiar îngrijorată, căci a râs în barbă destul de mulţumit.

— Dar nu vei ajunge la niciuna dintre ele.

— Nu? am întrebat eu fără să mă gândesc.

Degetele lui au apucat scaunul pe care stăteam, trăgându-mă mai aproape de el. Neştiind dacă să mă dau înapoi şi să par speriată ori să nu fac nimic şi să simulez plictiseala, am ales a doua variantă.

— Chiar dacă ai reuşi la toate cele trei, le dispreţuieşti pentru că sunt un clişeu al succesului. Critica e cel de-al treilea punct slab al tău, spuse el.

— Şi al doilea? am întrebat, cu furie reţinută.

— Nu ştii să ai încredere. Reformulez. Ai încredere, dar în oamenii care nu trebuie.

— Şi primul punct slab?

— Ţii viaţa în lesă.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-e frică de ceea ce nu poţi controla.

M-am tras înapoi, căci cuvintele sale erau mai invazive decât apropierea.

— Dormi goală? m-a întrebat.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu eşti tocmai persoana căreia să-i spun.

— Ai fost vreodată la psiholog?

— Nu, am minţit eu.

— Ai făcut ceva ilegal?

— Nu.

Faptul că am mai condus câteodată fără carnet nu se punea. Nu pentru el.

— De ce nu mă întrebi ceva obişnuit? Cum ar fi genul de muzică preferat?

— N-am să te întreb ceva ce pot ghici.

— Nu ştii ce gen de muzică ascult.

— Baroc şi uneori operă.

— Greşit.

Altă minciună, dar asta mi-a făcut pielea să se înfioare.

— Părinţii sunt căsătoriţi sau divorţaţi?

— Locuiesc cu mama.

— Unde e tatăl tău?

— Tata a murit anul trecut.

— Cum?

— A fost împuşcat, am răspuns eu agitată. E o chestie mai personală.

— Unde a fost împuşcat?

— În Portland, unde era cu treabă. Cred că e rândul meu să…

— L-au găsit pe tip?

— Cine a spus că a fost un tip? am replicat eu.

A zâmbit. Chiar a zâmbit.

— Au găsit-o pe *tipă?*

— N-au găsit niciun suspect. A fost un jaf. Îi lipsea portofelul.

— Ce e asta? Mi-a atins încheietura cu stiloul.

M-am tras înapoi instinctiv.

— Un semn din naştere.
— Arată ca o cicatrice. Eşti sinucigaşă, Nora?
Îl *simțeam* cum râde.
Am căutat în buzunarul din față al rucsacului şi am scuturat două pastile de fier dintr-un tub, înghițindu-le întregi. S-au oprit o clipă în gât, apoi s-au dus jos. Nu mi-a scăpat faptul că Patch a ridicat din sprâncene.
— Sunt anemică, i-am spus. Trebuie să iau pastile de câteva ori pe zi.
Tocmai mă pregăteam să-i spun că le luam când mă simțeam amețită sau supărată, dar m-am gândit că asta i-ar oferi satisfacție.
— Anemică?
— Prea puțin fier, am spus rar şi cu atenție, cum se vorbeşte cu străinii. Nimeni nu ştie de ce nu-mi revin.
Am bătut cu unghiile în bancă.
— Dar nu e foarte grav. De ce vorbim despre asta?
Mi-am stors creierul să găsesc altceva – orice – despre care să vorbim. Clopoțelul a sunat şi Patch s-a ridicat, îndreptându-se spre uşă.
— Stai, l-am strigat, dar nu s-a întors.
— Scuză-mă...
Ieşea pe uşă.
— Patch! N-am aflat nimic despre tine.
S-a întors şi s-a îndreptat spre mine. Mi-a luat mâna şi a mâzgălit ceva pe ea înainte ca eu să mă gândesc să mi-o retrag.
M-am uitat la cele şapte cifre scrise cu cerneală roşie şi am strâns pumnul. Voiam să-i spun că în niciun caz nu-i va suna telefonul în seara asta. Voiam să-i spun că era vina lui că a folosit tot timpul ca să mă interogheze. Voiam multe lucruri, dar adevărul e că stăteam acolo ca şi cum n-aş fi ştiut să deschid gura.
— Sunt ocupată diseară, i-am spus într-un final.
— Şi eu la fel.
Avea rânjetul unui drăcuşor, care părea să confirme faptul că intenționat nu mi-a lăsat decât alternativa de a rata eseul. Cu un râs uşor, s-a întors şi s-a pierdut printre elevii de pe hol.
— N-am să te sun! am strigat după el. Niciodată!
— Ți-ai terminat articolul pentru mâine?
Era Vee. Venise lângă mine, făcând notițe în carnețelul pe care-l purta peste tot.
— Mă gândeam ca al meu să fie despre nedreptatea aşezării în banci. Am nimerit lângă o fată care mi-a spus că azi dimineață a terminat tratamentul împotriva păduchilor.
— Noul meu partener, i-am răspuns, arătându-i-l pe Patch. Avea un mers enervant de încrezător, genul care vine la pachet cu tricourile spălăcite şi o pălărie de cowboy. Patch nu purta nici una, nici alta. Era genul Levi's negri-motor Henley negru-cizme negre. Era o combinație de latino cu pirat.
— Tipul din ultimul an? Probabil că n-a învățat suficient prima oară. Sau a doua oară.
Mi-a aruncat o privire de cunoscător.
— A treia oară e cu noroc.
— Îmi dă fiori de spaimă tipul ăsta. A ştiut muzica *mea.* Fără niciun fel de indiciu mi-a spus: „Baroc, uneori operă."

— A ghicit?
— Ştia... şi alte lucruri.
— De exemplu?
Am oftat.
— De exemplu, cum să mă scoată din sărite. Îi spun antrenorului să ne schimbe la loc.
— Dă-i drumul! Nu mi-ar strica un titlu bun pentru următorul meu articol din eZine: *Replica celor de-a X-a* sau, mai bine, *Aşezare în bănci contestată.* Hmmm. Îmi place.
Până la urmă eu am fost cea care a fost contestată. Antrenorul a respins cererea mea de a reconsidera aşezarea în bănci. Cei de la secretariat m-au trimis înapoi la antrenor, iar administratorul era la o şedinţă locală.
Se pare că m-am pricopsit cu Patch.
Deocamdată.

CAPITOLUL 2

Eu şi mama locuim într-o fermă bătută de vânturi, din secolul al XVIII-lea, de la marginea oraşului Bridgewater. E singura casă de pe Hawthorne Lane şi cei mai apropiaţi vecini locuiesc cam la un kilometru şi jumătate distanţă. Mă întreb câteodată dacă cel care a construit-o şi-a dat seama că, dintre toate parcelele de pământ disponibile, el a ales să-şi ridice casa în mijlocul unei misterioase inversiuni atmosferice, care parcă a supt toată ceaţa de pe coasta statului Mâine şi a transplantat-o la noi în curte. Casa era acum învăluită într-un semiîntuneric care te făcea să crezi că pe acolo plutesc fantome.

Mama era plecată la o licitaţie în Essex până joi, aşa că mi-am petrecut seara pe un scaun de bucătărie în compania temei de la algebră şi a Dortheei, menajera noastră.

— Cum a fost la şcoală? m-a întrebat Dorthea, cu uşorul ei accent german, în timp ce curăţa la chiuvetă nişte lasagna arsă de pe o cratiţă.

— Am un nou partener la cursul de biologie.

— Şi ăsta e un lucru bun sau rău?

— Vee era vechea mea parteneră.

— Aha!

Dorthea a frecat mai cu putere, iar pielea de pe braţe i se scutura.

— Deci e un lucru rău.

Am oftat în semn de încuviinţare.

— Povesteşte-mi despre noua parteneră. Cum e fata?

— E înalt, brunet şi enervant. Şi straniu de periculos, am adăugat în şoaptă. Ochii lui Patch erau ca nişte găuri negre. Înghiţeau tot, dar nu dezvăluiau nimic. Din moment ce nu mi-a plăcut ce am văzut pe dinafară, mă îndoiam că mi-ar plăcea ce se ascundea în adâncurile lor.

Pe la nouă, Dorthea şi-a terminat treaba şi a încuiat uşa la plecare. În loc de salut, am aprins lumina pe verandă de două ori; probabil că lumina a străpuns ceaţa, pentru că mi-a răspuns cu un claxon. Apoi am rămas singură.

M-am dus în bucătărie şi m-am forţat să ridic receptorul. Terminând de format numerele din palmă, aşteptam ca Pach să răspundă, sperând în secret să n-o facă. Dacă nu era disponibil sau cooperant la teme, era o dovadă pe care o puteam folosi ca să-l conving pe antrenor să refacă aşezarea locurilor.

— Da? a răspuns Patch.

I-am spus cu un ton prozaic:

— Am sunat să te întreb dacă ne putem întâlni în seara asta. Ştiu că ai spus că eşti ocupat, dar...

— Nora.

Patch mi-a rostit numele ca şi cum ar fi fost poanta unei glume cu blonde.

— Parcă n-aveai de gând să suni. Niciodată.

Îmi era ciudă că trebuia să-mi înghit cuvintele; îmi era ciudă că Patch îmi arunca în față chestia asta; aveam ciudă pe antrenor şi pe temele lui idioate. Am deschis gura, sperând să-mi iasă ceva inteligent.

— Deci... ne putem întâlni sau nu?

„Sau ideea de a petrece zece minute împreună îți provoacă o greață la fel ca şi mie?” am continuat în gând.

— Păi, se pare că nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Tocmai joc o partidă de biliard, a răspuns el, iar zâmbetul se simțea în glas.

— O partidă importantă de biliard.

După zgomotul de fond pe care-l auzeam, spunea adevărul. Dacă era sau nu mai importantă decât tema mea, asta era de discutat.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— La sala de jocuri a lui Bo. Nu e genul tău de local.

Am trântit telefonul. Ce nesimțit!

Am rupt o foaie de hârtie din carnețel şi am mâzgălit NESIMȚIT pe rândul întâi. Dedesubt am adăugat FUMEAZĂ TRABUC. VA MURI DE CANCER LA PLĂMÂNI. SĂ SPERĂM CĂ ÎN CURÂND.

Sala lui Bo, pe care n-o ştiam deloc, era mai departe decât aş fi vrut, la aproximativ jumătate din distanța dintre casă şi țărm; cu alte cuvinte, a durat o oră să conduc singură până acolo. Ca să nu mai spun că m-am expus riscului.

Mama era plecată la o licitație în New York, dar dacă nu-mi acopeream urmele cu atenție, va şti imediat ce se întoarce că am încălcat o regulă. Să nu conduc e una dintre regulile ei principale. După ce tata a fost împuşcat, mama a făcut o obsesie sufocantă din încercarea de a mă împiedica să mor înainte de vreme. Când am împlinit şaisprezece ani, luna trecută, a refuzat să discute posibilitatea ca eu să-mi iau carnetul de şofer. Era îngrozită că aş putea muri. Eu eram îngrozită că nu voi începe niciodată să trăiesc.

Am devenit expertă în încălcarea acestei reguli. Vee a devenit expertă în a-mi fi complice şi ajutor.

După ce am parcat Dodge Neonul violet al lui Vee în parcarea din spatele unei clădiri mari din BCA, cu o firmă electrică pe care pâlpâia scris SALA DE JOCURI A LUI BO, PAINTBALL & SALA DE BILIARD A LUI OZZ, am verificat dacă am încuiat uşile şi m-am îndreptat spre intrare.

Am stat la rând, aşteptând să trec de frânghii. În timp ce tipul din fața mea plătea, m-am strecurat pe lângă ei, mergând spre labirintul de sirene asurzitoare şi de lumini intermitente.

— Crezi că meriți să intri pe gratis? a strigat o voce răguşită de atâta tutun.

M-am întors spre casierul ultratatuat şi mi-am imaginat cum îmi dau ochii peste cap.

— Arăt eu ca şi cum aş fi venit să joc Pac-Man? am întrebat.

A mormăit ceva.

— Dacă vrei să treci de mine, trebuie să plăteşti.

Şi-a pus palmele pe tejghea, unde fusese lipit cu bandă adezivă un tabel de prețuri, arătându-mi că îi datoram 15 dolari.

— Uite cum facem: dacă nu mă întorc în două minute îți plătesc cei 15 dolari, i-am spus eu.

I-am aruncat un zâmbet de mulțumesc şi am trecut pe sub frânghii.

— Hei!

Cum nu aveam nicio dorință să arunc 15 dolari, în cel mai bun caz doar câteva minute în care să-i pun lui Patch câteva întrebăripersonale, m-am prefăcut că nu-l aud şi m-am grăbit în sală, uitându-mă după Patch. Casierul m-a urmat, strigând după mine.

Convinsă că Patch nu era la nivelul principal, am alergat în jos pe scări, urmărind indicatoarele spre Sala de biliard a lui Ozz. La capătul scărilor, câteva spoturi difuze luminau câteva mese de poker, toate pline. Un fum de trabuc, gros ca ceața din jurul casei mele, îneca tavanul jos. Între mesele de poker şi bar era instalat un rând de mese de biliard. Patch era întins peste masa cea mai îndepărtată, încercând o lovitură cu manta.

— Patch!

A lovit chiar când l-am strigat, nimerind cu tacul în tăblia mesei. Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu un amestec de enervare şi de uimire.

Casierul a tropăit pe urmele mele, strângându-mi umărul cu brațul ca într-o menghină.

— Sus! Acum!

Patch a mormăit ceva, fiindcă fusese întrerupt.

— E cu mine.

Cuvintele lui Patch păreau să aibă autoritate asupra casierului, căci mi-a dat drumul din strânsoare. Înainte să se poată răzgândi, i-am luat mâna de pe mine şi m-am îndreptat spre Patch, ocolind mesele. Am pornit cu paşi mari, dar încrederea mă părăsea pe măsură ce mă apropiam de el.

— Ora ta de culcare n-a trecut? m-a întrebat Patch.

Mi-am dat seama imediat că lucrurile stăteau altfel. Nu puteam spune exact ce anume, dar simțeam ca un curent electric. Mai multă duşmănie?

Mai multă încredere. Mai multă libertate de a fi el însuşi. Iar ochii aceia negri mi se băgau pe sub piele. Erau ca nişte magneți care-mi urmăreau orice mişcare.

— Opt bile[1]?, am remarcat eu, ridicând din sprâncene. Cât de mare e miza?

— Păi, Nora, noi nu jucăm pe bani.

Mi-am aşezat geanta pe marginea mesei.

— Şi eu care eram gata să pariez tot ce am împotriva ta.

Am ridicat foaia cu tema, cu două rânduri deja completate.

— Câteva întrebări scurte şi am plecat.

— Nesimțit? a citit Patch cu voce tare, sprijinindu-se în tac. Cancer pulmonar? E o profeție?

Mă sufocam şi mi-am făcut vânt cu mâna.

— Presupun că tu contribui la atmosferă. Câte țigări fumezi pe seară? Una? Două?

— Eu nu fumez.

Părea sincer, dar nu l-am crezut.

---

[1]în original, *eight-ball* –variantă de joc la biliard (n. tr.)

— Hmmmm, am mormăit eu, aşezând foaia de hârtie între bila neagră şi cea violet-închis. Am notat ȚIGĂRI ÎN MOD SIGUR pe rândul al treilea.

Patch a venit lângă mine, aşezându-şi tacul peste tăblia mesei. Le-a făcut celorlalți semn să plece.

— Ne-ai întrerupt partida.

— Îmi pare foarte rău. Cel mai mare vis al tău?

Eram mândră de întrebarea asta, pentru că ştiam că-l va încuia. Era nevoie de capacitate de anticipație.

— Să te sărut.

— Nu e amuzant, i-am spus, susținându-i privirea, mulțumită că nu m-am bâlbâit.

— Nu, dar ai roşit.

M-am urcat pe marginea mesei, încercând să arăt impasibilă în timp ce făceam acest lucru. Mi-am încrucişat picioarele, folosindu-mi genunchiul drept pupitru.

— Lucrezi?

— Curăț mesele la Borderline. Cea mai bună mâncare mexicană din oraş, a adăugat el cu un rânjet.

— Religia?

Nu a părut surprins de întrebarea mea, dar nici nu părea încântat de ea.

— Parcă spuneai că e vorba de câteva întrebări scurte. Deja eşti la a patra.

— Religia? am întrebat cu mai multă fermitate.

Patch şi-a trecut gânditor o mână peste linia maxilarului.

— O religie, nu... o sectă.

— Faci parte dintr-o sectă?

Mi-am dat seama prea târziu că am părut mirată, n-ar fi trebuit.

— Se pare că am nevoie de sacrificiul unei femei. Plănuisem s-o fac să aibă încredere în mine mai întâi, dar dacă eşti pregătită acum...

— Nu mă impresionezi.

— Nici n-am încercat încă.

Am sărit de pe masă şi l-am înfruntat. Era cu un cap mai înalt decât mine.

— Vee mi-a spus că eşti în ultimul an. De câte ori ai picat la cursul de biologie de-a zecea? O dată? De două ori?

— Vee nu e purtătoarea mea de cuvânt.

— Negi faptul că ai picat?

— Îți spun că nu eram la Bridgewater High anul trecut.

— Te-ai transferat?

— Nu.

Ochii lui mă tachinau, ceea ce mă îndârjea şi mai mult.

— Ai fost undeva la şcoală anul trecut?

— Foarte bine, Nora.

— Ai chiulit?

Patch şi-a sprijinit o palmă pe masa de biliard şi mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii de el. Nu m-am apropiat.

— Vrei să-ți spun un secret? a întrebat cu un ton confidențial. N-am mai fost la şcoală până acum. Încă un secret? Nu e chiar aşa de plictisitor pe cât mă aşteptam.

N-am crezut aşa ceva. Toată lumea merge la şcoală. Există legi.
— Crezi că te mint, a zâmbit el.
— N-ai mai fost la şcoală niciodată? Dacă ar fi adevărat – şi ai dreptate, nu te cred –, ce te-a făcut să vii acum, pentru ultimul an?
— Tu.
A urmat un moment de tăcere, până când mi-am regăsit glasul.
— Asta nu e un răspuns.
Probabil că venise cu un pas mai aproape, căci dintr-odată trupurile noastre erau despărțite doar de o zonă îngustă de aer.
— Ochii tăi, Nora. Ochii ăia cenuşii şi reci sunt teribil de atrăgători.
Şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să mă analizeze dintr-un alt unghi.
— Şi gura aia cărnoasă şi criminală.
Speriată nu atât de vorbele lui, cât de faptul că o parte din mine răspundea pozitiv la ele, m-am dat înapoi.
— Gata. Am plecat de aici.
Dar n-am făcut-o. Simțeam nevoia să mai spun ceva. Adunându-mi gândurile încâlcite, am încercat să-mi dau seama ce simțeam că ar trebui să spun. De ce era atât de ironic cu mine şi de ce se purta de parcă aş fi făcut ceva ca să o merit?
— Se pare că ştii multe despre mine, am spus într-un final. Mai multe decât ar trebui. Se pare că ştii exact ce să spui că să mă faci sa mă simt prost.
— E uşor cu tine.
S-a aprins furia în mine.
— Recunoşti că faci asta intenționat?
— Asta?
— Chestia asta, că mă provoci.
— Mai spune o dată „provoci”. Gura ta arată provocator când o spui.
— Am terminat. Întoarce-te la partida ta stupidă de biliard, i-am aruncat nervoasă.
Am luat tacul de pe masă şi i l-am întins. Nu l-a luat.
— Nu-mi place să stau lângă tine, i-am spus. Nu-mi place că suntem parteneri. Nu-mi place zâmbetul tău de superioritate, nu îmi placi.
I-am împins tacul în piept.
— Eu mă bucur că antrenorul ne-a aşezat împreună, a spus el.
Am detectat o urmă de ironie în cuvântul „antrenor”, dar eraimposibil de găsit un sens ascuns. De data asta a luat tacul.
— Sunt pe cale să schimb lucrul ăsta, am replicat.
Lui Patch i s-a părut atât de amuzant ce am spus, încât a rânjit cu toți dinții. S-a întins spre mine şi înainte să mă trag înapoi a descâlcit ceva din părul meu.
— O bucată de hârtie, mi-a explicat, aruncând-o jos.
Când şi-a întins mâna, am observat o cicatrice pe încheietura lui. La început am crezut că era un tatuaj, dar după o secundă mi-am dat seama că era ceva natural.
— Un loc neinspirat pentru o aluniță, am spus, speriată că era atât de asemănătoare cu propria mea aluniță.

Patch şi-a tras mâneca peste încheietură, relaxat, dar gestul nu mi-a rămas neobservat.

— Ai prefera-o într-un loc mai intim?

— Nu mi-ar plăcea nicăieri altundeva.

Nu eram sigură cum a sunat ce am spus, aşa că am mai încercat o dată.

— Nu m-ar deranja dacă n-ai avea-o deloc.

Am mai încercat şi a treia oară:

— Nu-mi pasă de semnul tău, punct.

— Alte întrebări, comentarii? m-a întrebat el.

— Nu.

— Atunci ne vedem la biologie.

M-am gândit să-i spun că n-o să mă mai vadă niciodată. Dar n-aveam de gând să-mi înghit cuvintele de două ori în aceeaşi zi.

*****

Ceva mai târziu, în noaptea aceea, o pocnitură m-a trezit din somn. Am rămas nemişcată, cu fața înfundată în pernă, dar cu toate simțurile în alertă. Dat fiind programul neregulat de lucru al mamei, eram obişnuită să dorm singură şi trecuseră ani de zile de când nu mai avusesem senzația că aud sunete de paşi care se apropie de camera mea pe hol. Dar acum era altceva. Am simțit că nu eram singură în casă.

Întorcându-mi puțin capul, am surprins o umbră care se mişca în fața ferestrei. Am strâns perna în brațe şi mi-am spus că era un nor care acoperea luna. Sau vreo pungă luată de vânt. Totuşi, în următoarele câteva minute am aşteptat să mi se linişte bătăile inimii.

Când am prins curaj să mă ridic din pat, în curte, sub fereastră, totul era calm şi liniştit. Singurul zgomot venea de la crengile care zgâriau pereții casei. Am mai cercetat o dată rapid curtea şi am observat urme de paşi în noroiul de dedesubt şi o creangă căzută.

Puteam să jur că am găsit cauza pocniturii. În mod sigur, nu era imaginația mea. În mod sigur, nu era un nor care acoperea luna.

Cineva mă spionase pe fereastra dormitorului.

CAPITOLUL 3

Antrenorul McFarland stătea la tablă şi turuia întruna despre ceva, dar mintea mea era departe de complexitățile ştiinței. Eram ocupată să formulez argumente pentru care eu şi Patch n-ar trebui să mai fim parteneri, trecându-le pe o listă pe versoul unui testmai vechi. Imediat după oră aveam de gând să-mi pledez cauza înfața antrenorului. Uitându-mă pe listă, fiecare argument era construit pe cel dinaintea lui. Aveam un caz solid, nu puteam concepe să-l refuze.

— Nora?

Antrenorul stătea în fața clasei, cu mâna întinsă într-un gest care arăta că aştepta un singur lucru – răspunsul meu. O căldură uşoară îşi făcea drum spre obrajii mei.

— Ați putea repeta întrebarea? am îngăimat eu.

Clasa a chicotit.

Antrenorul a repetat cu o uşoară iritare:

— Ce calități te atrag la un potențial partener?

— Potențial partener?

— Haide odată, n-avem toată după-amiaza la dispoziție.

Oauzeam pe Vee cum râde în spatele meu.

Gâtul meu parcă era încleştat.

— Vreți să vă fac o listă a trăsăturilor unui...

— Posibil partener, da, ar fi bine.

Fără să vreau am privit alături, spre Patch. Stătea relaxat pe sapte, nu chiar cocoşat, şi mă privea cu satisfacție. Apoi şi-a fluturatzâmbetul de pungaş şi a rostit: Aşteptăm! Mi-am aşezat mâinile pe bancă, sperând că arătam mai calmă decât mă simțeam.

— Nu m-am gândit la asta până acum.

— Păi, gândeşte-te repede!

— Ați putea întreba pe altcineva?

Antrenorul a arătat nerăbdător spre stânga mea.

— Tu urmezi, Patch.

Spre deosebire de mine, Patch a vorbit cu încredere. Se aşezase în aşa fel încât corpul său era uşor înclinat spre mine, genunchii noştri fiind la doar câțiva centimetri distanță.

— Inteligentă. Frumoasă. Vulnerabilă.

Antrenorul era ocupat să treacă lista adjectivelor pe tablă.

— *Vulnerabilă?* a întrebat el. Cum adică?

Vee a luat cuvântul:

— Asta are vreo legătură cu capitolul pe care-l studiem? Pentru că nu am găsit nimic în manual despre trăsăturile dorite la un partener.

Antrenorul s-a oprit din scris suficient cât să privească peste umăr.

— Atracția este primul element al reproducerii umane. De ce nu ne spui lista ta, domnişoară Sky?

Vee a ridicat cinci degete:

— Să arate fantastic, să fie fabulos de bogat, extrem de înțelegător, sălbatic de protector şi un pic periculos. La fiecare descriere îşi cobora câte un deget.

Patch râdea în barbă.

— Problema cu atracția umană e faptul că nu ştii dacă e împărtăşită.

— Foarte bună observație, a spus antrenorul.

— Oamenii sunt vulnerabili, a continuat Patch, pentru că pot fi răniți.

În acest moment genunchiul lui s-a lovit de al meu. Am dat înapoi, neîndrăznind să mă întreb ce însemna acel gest.

Antrenorul a dat din cap.

— Complexitatea atracției umane – şi a reproducerii – e una dintre trăsăturile care ne diferențiază de speciile inferioare.

Mi s-a părut că l-am auzit pe Patch pufnind la aceste cuvinte, dar era un sunet foarte uşor şi nu puteam fi sigură. Antrenorul a continuat:

— De la începuturile istoriei femeile s-au simțit atrase de un partener cu puternice calități necesare supraviețuirii, precum inteligența şi vigoarea fizică, pentru că e mai probabil ca bărbații cu aceste calități să aducă acasă mâncare la sfârşitul zilei.

Şi-a ridicat degetele în semn de OK şi a rânjit.

— Cina înseamnă supraviețuire, echipă.

— De asemenea, a continuat el când a văzut că nu râdem, bărbații sunt atraşi de frumusețe pentru că aceasta denotă sănătate şi tinerețe – adică nu are rost să te împerechezi cu o femeie bolnăvicioasă, care nu va trăi să crească copiii.

— Asta e o abordare sexistă, a protestat Vee. Spuneți-mi ceva caresă aibă legătură cu femeia secolului XXI.

— Dacă abordezi reproducerea din perspectiva ştiinței, vei vedea, domnişoară Sky, că urmaşii sunt cheia supraviețuirii speciei. Şi cu cât ai mai mulți copii, cu atât mai importantă e contribuția ta la fondul genetic.

Aproape că am văzut cum Vee îşi dădea ochii peste cap.

— Cred că în sfârşit vă apropiați de subiectul de azi: sexul.

— Aproape, a spus antrenorul, cu un deget ridicat amenințător. Înaintea sexului vine atracția, dar după atracție vine limbajul corpului. Trebuie să-i transmiteți unui posibil partener „Sunt interesat”, fără prea multe cuvinte.

Antrenorul a făcut un semn lângă mine.

— OK, Patch. Să zicem că eşti la o petrecere. Camera e plină de fete de toate felurile, blonde, brunete, roşcate, câteva fete cu părul negru. Unele sunt sociabile, altele par timide. Ai găsit o fată care corespunde profilului tău – atractivă, inteligentă şi vulnerabilă. Cum îi arăți că eşti interesat?

— O aleg. Vorbesc cu ea.

— Bun. Acum întrebarea cea mare – cum ştii dacă e interesată sau vrea să o laşi în pace?

— O laşi în pace, a spus Vee.

Mi-am notat în minte să-i mulțumesc mai târziu.

— Să zicem, a continuat antrenorul, că fata cu care vorbeşti îşi... muşcă buzele şi se joacă cu părul, cum face Nora acum.

Mâinile mi-au alunecat în poală.

— E interesată, a răspuns Patch, lovindu-mi din nou piciorul.

Am roşit.

— Vasele de sânge de pe faţa Norei se dilată şi pielea i se încălzeşte, a spus antrenorul cu vocea schimbată. Cum interpretezi reacţia ei?
— Ştie că e analizată, a răspuns Patch. Îi place atenţia, dar nu prea ştie cum să o folosească.
— Nu am roşit, am protestat eu.
— E agitată; îşi întinde mâinile ca să distragă atenţia de la faţă spre siluetă sau poate spre piele. Ambele sunt atuuri puternice, a răspuns Patch.
Mi-am lipit mâinile pe bancă, mi-am ridicat bărbia şi am încercat să arăt ca şi cum aş mai fi avut puţină demnitate.
— E ridicol!
Întinzându-şi braţul cu o viclenie exagerată, Patch şi l-a aşezat pe spătarul scaunului meu. Am avut senzaţia ciudată că acest gest era o ameninţare la adresa mea şi că Patch nu era conştient sau nu îi păsa de cum va reacţiona clasa. Au râs, dar el nu părea să-i audă, ţinându-şi privirea doar în ochii mei, încât părea că a creat un mic univers personal pentru noi doi, în care nimeni altcineva nu putea ajunge.
— Vulnerabilă, a murmurat.
Mi-am încrucişat gleznele pe lângă picioarele scaunului şi m-am smucit mai încolo, simţind greutatea braţului său alunecând de pe spătarul scaunului.
— Şi iată, avem doi parteneri disponibili, a spus antrenorul.
— Acum putem vorbi despre sex? a întrebat Vee.
— Mâine. Citiţi capitolul şapte şi fiţi pregătiţi pentru o discuţie asupra lui la prima oră.
A sunat clopoţelul.
— Voi organiza o petiţie ca să-l concedieze pe antrenor, mi-a spus Vee, venind lângă banca mea. Ce-a fost cu ora de azi? A fost aproape pornografic. Aproape că v-a pus pe tine şi pe Patch pe bancă, la orizontală, fără haine, făcând Fapta cea Mare.
— Ţi se pare că vreau o reluare? m-am răstit eu.
— Nu că mi-ar fi displăcut. Adică, dacă aş fi fost eu în locul tău, a adăugat repede Vee.
— Dă-i drumul fără mine! Trebuie să vorbesc cu antrenorul. Ne întâlnim la dulapul tău în zece minute.
M-am îndreptat spre catedră, unde antrenorul stătea cocoşat deasupra unei cărţi despre jocurile de baschet. La o privire rapidă toţi acei X şi O arătau că juca X şi O.
— Bună, Nora, mi-a spus fără să privească în sus. Cu ce te pot ajuta?
— Am venit să contest aşezarea în bănci.
Antrenorul s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a adunat mâinile după cap.
— Mie îmi place aşezarea în bănci. Aproape la fel de mult pe cât îmi place jocul ăsta direct, a spus el, apăsând cu un deget pe cartea despre baschet.
Am aşezat peste ea o copie a regulamentului şcolar şi a drepturilor elevului:
— Legea spune că niciun elev n-ar trebui să se simtă ameninţat îninteriorul şcolii.
— Te simţi ameninţată?
— Nu mă simt bine; aş vrea să propun o soluţie.

Pentru că antrenorul nu m-a întrerupt, am prins încredere.
— Voi medita la biologie orice elev, din orice clasă, dacă mă aşezaţi din nou lângă Vee.
— Meditează-l pe Patch!
Am rezistat impulsului de a-mi scrâşni dinţii.
— Asta îmi contrazice ideea.
— L-ai văzut azi? S-a implicat în discuţie. Nu l-am auzit spunând niciun cuvânt tot anul, dar l-am aşezat lângă tine şi bingo! Notele tale vor creşte.
— Iar ale lui Vee vor scădea.
— Aşa se întâmplă atunci când nu te mai poţi uita în dreapta după răspunsul corect, mi-a spus el cu răceală.
— Problema lui Vee e lipsa de implicare. O meditez eu.
— Nu se poate.
Şi-a privit ceasul şi a spus:
— Am întârziat la o întâlnire. Am terminat?
Am rămas în picioare cu gura deschisă.
— Vorbeam serios despre meditarea lui Patch. Te iau în considerare.
Antrenorul n-a mai aşteptat răspunsul meu; a şters-o pe uşă, fluierând melodia din *Jeopardy!*.

*****

Pe la şapte seara, cerul s-a întunecat într-un albastru indigo; nu am tras fermoarul să mă încălzesc. Vee şi cu mine tocmai văzuserăm *Sacrificiul* şi eram în drum spre parcare. Eu trebuia să fac recenzia de film pentru eZine şi, cum văzusem deja toate celelalte filme care rulau la cinematograf, ne-am mulţumit cu cel mai recent film de groază.
— A fost cel mai ciudat film pe care l-am văzut vreodată. Ca o regulă, de acum înainte nu mai avem voie să vedem nimic care să semene cu un horror.
Eu n-aveam nimic împotrivă. Ţinând cont că cineva a spionat aseară în faţa ferestrei mele, combinat cu faptul că am urmărit un film despre obsedaţi, începeam să mă simt puţin cam paranoică.
— Îţi poţi imagina aşa ceva? Să trăieşti toată viaţa fără să ştii că singurul motiv pentru care trăieşti e ca să fii folosit ca sacrificiu?
Ne-am înfiorat amândouă.
— Şi ce era cu altarul? a continuat Vee, enervant de neatentă la faptul că aş fi preferat să vorbim despre durata de viaţă a unei ciuperci decât despre film.
— De ce personajul negativ a aprins piatra înainte să o lege? Când am auzit cum îi sfârâie pielea...
— Gata! aproape că am strigat. Unde mergem mai departe?
— ... şi dacă un tip mă sărută vreodată aşa, o să mi se întoarcă stomacul pe dos. Scârboasă e prea puţin spus pentru cum era gura lui. Era machiaj, nu ? Adică nimeni nu are o asemenea gură în viaţa reală.
— Recenzia mea trebuie să fie gata până la miezul nopţii, i-am spus eu, tăindu-i calea.
— Aaa, bine. La bibliotecă atunci?
Vee a descuiat portierele Neon-ului cu un bip.
— Eşti foarte irascibilă.

M-am aşezat pe scaunul din dreapta.

— Filmul e de vină. Spionul de aseară e de vină.

— Nu mă refer doar la seara asta. Am observat că în ultimele zile ai fost neobişnuit de arţăgoasă cam jumătate de oră după cursul de biologie, a susurat Vee cu un zâmbet răutăcios.

— La fel de simplu. Patch e de vină.

Vee a privit în oglinda retrovizoare, pe care a ajustat-o ca să-şi vadă mai bine faţa. Şi-a lins dinţii cu un zâmbet exersat.

— Nu-mi place. De fapt, mi se pare aproape respingător. Dar trebuie să recunosc că latura lui întunecată mă atrage.

N-aveam niciun chef să recunosc, dar Vee nu era singura. M-am simţit atrasă de Patch într-un fel pe care nu l-am simţit faţă de nimeni, cu excepţia lui Vee. Dar asta era altceva. Era un magnetism întunecat, manipulant, captivant între mine şi Patch. Lângă el mă simţeam atrasă spre marginea prăpastiei; în orice moment Patch mă putea împinge peste acea margine.

— Când te aud ce spui mă face să vreau să...

M-am oprit, încercând să mă gândesc ce anume mă determina să fac într-adevăr atracţia faţă de Patch. Ceva neplăcut.

— Spune-mi că nu crezi că arată bine şi îţi promit că nu-i mai pronunţ numele niciodată, a spus Vee.

M-am întins să deschid radioul. Trebuia să fie ceva mai bun de făcut decât să ne stricăm seara invitându-l pe Patch să ia parte la ea, chiar şi numai la modul abstract. Să stau alături de el o oră în fiecare zi, cinci zile pe săptămână, era mai mult decât puteam suporta. N-aveam de gând să-i ofer şi serile mele.

— Deci, m-a presat Vee.

— Poate că arată bine, dar eu aş fi ultima care să observ. Sunt un jurat corupt în ceea ce-l priveşte, scuze.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu pot să trec peste personalitatea lui. Nicio frumuseţe din lume n-ar putea s-o compenseze.

— Nu e vorba de frumuseţe... el e dur. Dintr-o bucată. Sexy.

Mi-am dat ochii peste cap.

Vee a claxonat şi a călcat frâna când o maşină a demarat chiar în faţa ei.

— Cum? Nu eşti de acord sau tipul aspru şi dur nu e genul tău?

— Nu am un gen, am răspuns. Nu sunt atât de limitată.

Vee a râs.

— Tu, draga mea, eşti mai mult decât limitată, eşti închisă. Restrânsă. Aria ta e la fel de largă ca unul dintre microorganismele antrenorului. Sunt foarte puţini băieţi, dacă sunt, de care să-ţi placă la şcoală.

— Nu e adevărat.

Am spus cuvintele automat. Doar după ce le-am rostit m-am gândit cât de adevărate erau. N-am fost niciodată interesată de cineva. M-am întrebat deodată cât de diferită mă făcea să par acest lucru. Vrând să mă apăr, am adăugat:

— Nu e vorba de băieţi, e vorba de... iubire. N-am găsit-o.

— Nu e vorba de iubire, e vorba de distracţie, a spus Vee.

Mi-am ridicat sprâncenele a neîncredere.

— Să sărut un tip pe care nu-l cunosc, de care nu-mi pasă, asta e distractiv?

— N-ai fost atentă la biologie? E vorba de mult mai mult decât de un sărut.

— Aha, am spus eu iluminată. Fondul genetic e destul de corupt ca să mai contribui şi eu la el.

— Vrei să ştii cine cred eu că ar fi foarte bun?

— Bun?

— Bun, a repetat ea cu un zâmbet indecent.

— Nu neapărat.

— Partenerul tău.

— Nu-i zice aşa! „Partener” are o conotaţie pozitivă.

Vee s-a strecurat într-un loc de parcare de lângă uşa bibliotecii şi a oprit motorul.

— Ţi-ai imaginat vreodată cum ar fi să-l săruţi? Când antrenorul e la tablă şi îi dă înainte cu hormonii şi cu sexul, ai tras vreodată o ocheadă în dreapta şi ţi-ai imaginat cum ar fi să te abandonezi în braţele lui Patch şi să-ţi lipeşti corpul de el?

M-am holbat la ea cu o privire care sper că arăta şocată.

— Dar tu?

Vee a rânjit.

— Pun pariu că a fost pirat într-o viaţă anterioară, a continuat ea. Iar eu joc foarte bine rolul fecioarei în pericol.

Apoi a leşinat, căzând graţios pe scaun, arcuindu-şi provocator un genunchi.

Am încercat să-mi imaginez ce-ar face Patch dacă ar vedea această imagine. Cu toate că ştiam foarte puţine despre el, i-am intuit aversiunea faţă de Vee ca şi cum ar fi fost palpabilă. Piratul din el s-ar putea să-i străpungă inima cu o spadă, indiferent de epocă.

— Nu e suficient de bun pentru tine, i-am spus.

Vee a suspinat.

— Ai grijă, aşa mă faci să-l vreau şi mai mult.

Ne-am aşezat la o masă în bibliotecă la nivelul principal, lângă cartea de ficţiune pentru adulţi. Mi-am deschis laptopul şi am scris: *Sacrificiul, două stele şi jumătate.* Daţi-mă în judecată că două stele şi jumătate e prea puţin! Aveam multe pe cap şi nu mă simţeam neapărat foarte obiectivă.

Vee a deschis o pungă de chipsuri din fructe uscate.

— Vrei?

— Nu, mulţumesc.

Vee a privit în pungă.

— Dacă tu nu le mănânci, va trebui s-o fac eu. Şi eu chiar nu vreau.

Vee ţinea dieta curcubeu. Trei fructe roşii pe zi, două albastre, câteva verzi...

A ridicat un chips de măr, analizându-l pe toate părţile.

— Ce culoare? am întrebat-o.

— Fă-mă-să-vomit-măr-verde. Cred.

Chiar atunci Marcie Molnar, singura elevă de anul II din istoria liceului care era majoretă la o echipă universitară, s-a aşezat pe marginea mesei noastre. Părul ei blond căpşună, lins ca un băţ, era adunat în codiţe şi, ca

întotdeauna, tenul îi era acoperit de o jumătate de sticluță de fond de ten. Eram aproape sigură că am ghicit cantitatea exactă, din moment ce nu vedeai urmă de pistrui. Nu-i mai văzusem pistruii din clasa a şaptea, anul în care a descoperit firma Mary Kay. Între tivul fustei şi lenjeria intimă – dacă purta aşa ceva – era o distanță de un centimetru şi ceva.

— Salut, XXL, i s-a adresat Marcie lui Vee.

— Salut, Ciudato, i-a răspuns Vee.

— Mama caută modele weekendul ăsta. Plăteşte 9 dolari pe oră. Mă gândeam că poate te interesează.

Mama lui Marcie conduce magazinul JC Penez, iar în weekenduri o pune pe Marcie şi pe celelalte majorete să prezinte bikini în vitrinele magazinului.

— Nu prea găseşte modele pentru mărimi mai mari.

— Ți-a rămas mâncare între dinți, i-a spus Vee lui Marcie. Între dinți din față, arată ca o ciocolată laxativă...

Marcie şi-a lins buzele şi s-a dat jos de pe masă. Vee a plecat să arunce chipsurile. Câteva minute mai târziu s-a întors cu un roman de dragoste. S-a aşezat pe scaunul de lângă mine şi mi-a spus arătându-mi coperta romanului:

— Cândva o să fim noi aşa. Seduse de nişte cowboy pe jumătate dezbrăcați. Mă întreb cum ar fi să sărut nişte buze arse de soare şi mânjite cu noroi?

— Murdar, am şoptit, tastând în continuare.

— Apropo de murdar!

Vocea i se ridicase în mod neaşteptat.

— Uite-l pe tipul nostru.

M-am oprit cât să arunc o privire peste laptop. Patch stătea în cealaltă parte a camerei, la ghişeu. Ca şi cum ar fi simțit că-l privesc, s-a întors. Ochii ni s-au întâlnit o dată, de două, de trei ori. Mi i-am întors prima în altă parte, dar nu înainte de a recepționa un rânjet.

— Să mergem, i-am spus lui Vee.

Mi-am închis laptopul, l-am pus în geantă; mi-am îndesat cărțile în rucsac, scăpând câteva pe jos.

— Încerc să citesc titlul de pe cartea lui... stai puțin... *Criminalul în serie ascuns în tine.*

— Opreşte-te! am strigat eu şi mi-am astupat urechile cu mâinile.

— Calmează-te, nu ne poate auzi. Vorbeşte cu bibliotecarul, îşi înregistrează cartea.

Încredințându-mă de acest lucru, mi-am dat seama că dacă plecam acum puteam să-l întâlnim la ieşire. Şi atunci ar trebui să-i spun ceva. M-am aşezat la loc pe scaun şi am început să caut cu atenție prin buzunare după absolut nimic, până când a terminat de înregistrat.

— Îi ştii numele de familie? m-a întrebat Vee.

— Nu. De ce i l-aş şti? Ce legătură are numele lui de familie?

— Ştii *ceva* despre el?

— Nu. Şi aş prefera să nici nu ştiu.

— Nu crezi că e ciudat că e aici în acelaşi timp cu noi?

— Dar tu ce crezi? am întrebat-o eu.

— Cred că te urmăreşte.

— Eu cred că e o coincidență.

Asta nu era chiar adevărat. Dac-ar fi trebuit să fac o listă cu primele zece locuri în care m-aş aştepta să-l găsesc pe Patch în orice seară, biblioteca publică n-ar fi printre ele. Biblioteca n-ar intra nici în primele o sută. Şi atunci, ce făcea aici?

Întrebarea era cu atât mai stresantă după ce s-a întâmplat aseară. Nu i-am povestit lui Vee pentru că am sperat că întâmplarea îşi va pierde din intensitate şi voi uita că s-a întâmplat vreodată.

— Paaaaatch! a şoptit Vee. O urmăreşti pe Nora?

I-am astupat gura cu mâna.

— Gata. Vorbesc serios, am încercat eu să-mi iau o faţă serioasă.

Vee m-a muşcat de mână.

— Au! am ţipat, încercând să-mi frec zona muşcată.

Un fir de sânge aproape negru mi-a pătat degetul mare şi mi-am dus mâna la gură să-l curăţ. Vee mă privea cu o fascinaţie stranie.

M-am întors cu spatele la ea, sugând încet sângele. M-am oprit să analizez degetul şi am fost mulţumită că sângerarea se oprise. Am scos două pastile de fier din sticluţa din ghiozdan şi le-am înghiţit.

— Pun pariu că te urmăreşte. Pun pariu că nu e prima dată. Pun pariu că are şi nişte ordine de restricţie. Ar trebui să ne furişăm în secretariat, ar trebui să fie toate trecute în fişa de elev.

— Nu ne strecurăm în cancelarie.

— Aş putea crea o diversiune. Mă pricep la diversiuni. Nu te-ar vedea nimeni când intri. Am putea fi ca nişte spioane.

— Nu suntem spioane.

— Îţi place o poveste poliţistă de calitate şi una mai bună ca asta nu găsim.

— O poveste poliţistă de calitate are nevoie de un cadavru. Nu avem un cadavru.

Vee a protestat:

— Nu încă!

*****

Vee a intrat pe aleea din faţa casei la puţin timp după nouă şi jumătate. A oprit motorul şi mi-a dat mie cheile.

— Nu mă duci acasă? am întrebat-o.

Mi-am răcit gura de pomană, pentru că oricum ştiam deja răspunsul.

— E ceaţă.

— Nu peste tot.

— Tot aia. Şi apoi, întotdeauna e mai groasă lângă casa ta. De obicei, asta e suficient să mă sperie foarte tare după ce se întunecă. În niciun caz nu conduc pe ceaţă.

Am scos un oftat şi mi-am dat ochii peste cap.

— Mersi.

Mi-a aruncat o privire care spunea „Nu e vina mea”.

— Spune-i mamei tale să se mute mai aproape. Spune-i că a apărut un club nou, numit civilizaţie, şi că ar trebui să vă înscrieţi şi voi.

— Presupun că vrei să vin să te iau mâine dimineaţă?

— La şapte jumate ar fi ok. Micul dejun îl pregătesc eu.

— Sper să merite.

— Să te porți frumos cu copilaşul meu!
Vee a mângâiat bordul Neonului.
— Dar nu foarte bine. Nu vreau să creadă că i-ar fi mai bine aici.
În drum spre casă mi-am lăsat gândurile să zboare puțin laPatch. Vee avea dreptate, era ceva tare atrăgător la el. Şi incredibil de înfiorător. Era ceva... în neregulă cu el. Faptul că îi plăcea să mă contrazică nu era tocmai o noutate. Dar era o diferență între a mă enerva la şcoală şi a mă urmări la bibliotecă pentru asta. Cei mai mulți oameni nu s-ar deranja atât... decât dacă ar avea un motiv foarte bun.
„Ce vorbeşti?" mi-a spus jumătatea nepăsătoare, optimistă, a creierului meu. „Ar putea fi o coincidență. Poate, Patch are o latură de şoarece de bibliotecă pe care nu o cunoşti. Ar putea avea un motiv foarte inocent să se afle la bibliotecă în seara asta. Chiar dacă era acolo în acelaşi timp cu tine. Coincidențele există. Treci peste asta!"
Pe la jumătatea drumului, o ploaie neîntreruptă a alungat ciorchinii de nori de ceață care pluteau deasupra şoselei. Cu atenția împărțită între comenzile volanului şi drum, am încercat să găsesc ştergătoarele de parbriz.
Luminile electrice de afară au pâlpâit şi m-am întrebat dacă nu cumva se apropia o furtună. Vremea era mereu în schimbare într-o zonă de lângă ocean, iar o furtună se putea transforma uşor într-o inundație.
Luminile au pâlpâit şi mai mult. Mi s-a părut c-am simțit ceva rece pe ceafă. Am avut impulsul de a opri maşina şi de a verifica locurile din spate, dar m-am liniştit spunându-mi că eu şi Vee eram singure când am ieşit din bibliotecă şi că aş fi observat dacă s-ar fi urcat cineva între timp.
Însă părul de pe brațe mi s-a zbârlit. Al şaselea simț era în alertă maximă. M-am întrebat dacă eram urmărită. Nu se vedeau faruri în oglinda retrovizoare. Nici în față nu era vreo maşină. Eram singură, singurică. Nu era un gând foarte încurajator. Am măritviteza la 45km/h. Am găsit comenzile pentru ştergătoare, dar ploua maiputernic şi nu puteau face față nici la viteza maximă. Semaforul din față arăta galben. Am încetinit, aproape de oprire, am verificat dacă era liber pe stânga şi am pornit ca din puşcă pe Hawthorne înainte ca Neonul să se oprească.
Am auzit impactul înainte să observ silueta întunecată care a alunecat peste capota maşinii.
Am țipat. Am apăsat pe pedala de frână. Silueta s-a răsturnat cuo bufnitură pe parbriz, crăpându-l.
Instinctiv, am tras puternic de volan spre dreapta. Spatele maşinii a oscilat, iar maşina a alunecat învârtindu-se în intersecție. Silueta s-a rostogolit şi a dispărut peste marginea capotei.
Îmi țineam respirația, strângând volanul cu ambele mâini. Mi-am ridicat picioarele de pe pedale. Maşina s-a cambrat şi apoi a oprit.
Era ghemuit cu spatele la mine, la câțiva paşi distanță. Nu putea... să fie rănit.
S-a ridicat în picioare, s-a apropiat şi şi-a lipit palmele de fereastra dinspre şofer. Ochii ni s-au întâlnit prin găurile cagulei pe care o purta. Un zâmbet mortal părea să lucească în ei.
A mai lovit o dată, iar sticla a vibrat între noi.
Am pornit maşina. Motorul s-a ambalat, dar Neonul s-a cambrat şi s-a oprit din nou.

Am pornit din nou motorul, dar mi-a distras atenția un scârțâit,ca un geamăt. Am privit cu groază cum uşa începea să se îndoaie.

Am băgat maşina în viteza întâi. Pantofii mi-au alunecat pe pedale. Motorul a huruit, acul de pe tabloul de bord atingea zona roşie.

Pumnul lui a izbit fereastra cu o explozie de sticlă. Mâna i-a bâjbâit pe umărul meu, încleştându-mi brațul. Am țipat, am apăsat pe accelerație şi am ridicat ambreiajul. Neonul a pornit scrâşnind. Nu mi-a dat drumul, a continuat să mă strângă de braț, alergând un timp pe lângă maşină.

Am accelerat cu forța adrenalinei. Am verificat oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că bărbatul mascat nu mă urmăreşte, apoi am întors-o. A trebuit să-mi strâng cu putere buzele ca să nu plâng.

CAPITOLUL 4

Gonind pe Hawthorne, am trecut de casa mea, am făcut un ocol înapoi, am traversat spre Beech şi apoi m-am întors spre Bridgewater. Am sunat-o pe Vee.

— S-a întâmplat ceva... eu... el... de nicăieri... Maşina...

— Se întrerupe. Cum?

Mi-am şters nasul cu dosul mâinii. Tremuram până în vârful unghiilor.

— A apărut de nicăieri.

— Cine?

— El...

Am încercat să-mi adun gândurile şi să le traduc în cuvinte.

— A sărit în fața maşinii!

— Of! Of, of, of, of. Ai lovit o căprioară? Eşti bine? Şi Bambi?

Pe jumătate mormăia, pe jumătate se lamenta:

— Neonul?

Am deschis gura, dar Vee mi-a luat-o înainte.

— Lasă! Am asigurare. Cred că am. Spune-mi că nu sunt bucăți de căprioară pe copilul meu... Nu sunt, nu?

Orice răspuns mă pregăteam să-i dau a dispărut. Mintea mea era cu doi paşi înainte. O căprioară. Poate c-aş putea să pun totul pe seama unei căprioare. Voiam să-i povestesc lui Vee, dar nu voiam nici să par nebună. Cum era să explic că tipul pe care l-am lovit s-a ridicat în picioare şi a început să rupă uşa maşinii? Mi-am tras gulerul în jos, peste umăr. Nu era nicio urmă vizibilă unde m-a strâns...

Mi-am venit în fire tresărind. Chiar aveam de gând să neg ceea ce se întâmplase? Ştiam ce am văzut. Nu a fost în imaginația mea.

— Oh, Doamne, spuse Vee, nu răspunzi. Căprioara zace pe farurile mele, aşa-i? Şi tu conduci cu ea în fața maşinii, ca un plug de zăpadă.

— Pot să dorm la tine?

Nu mai voiam să stau pe străzi, pe întuneric.

— Sunt în camera mea. Vino!

După douăzeci de minute am parcat Neonul pe aleea lui Vee. Uşa lovită de pe partea şoferului s-a deschis mai uşor decât mă aşteptam. Imediat ce am ieşit, am alergat la intrarea principală, am țâşnit înăuntru şi am coborât scările pivniței.

Vee stătea în pat cu picioarele încrucişate, cu notebookul sprijinit pe genunchi, cu căştile în urechi şi iPodul deschis la maximum.

— Să mă uit la pagube în seara asta ori să aştept măcar cele şapte ore de somn? a strigat ca să acopere muzica.

— Poate opțiunea numărul doi.

Vee a scos un oftat care i-a zburlit bretonul. Şi-a închis notebookul şi şi-a scos căştile.

— Hai să terminăm odată!

Când am ieşit afară m-am holbat la maşină câteva secunde. Nu erao seară caldă, dar nu vremea era de vină că mi se făcuse pielea de găină pe brațe. Niciun geam spart. Nicio îndoitură în uşă. Ceva nu e-n regulă, am

spus. Dar Vee nu mă asculta; era ocupată să inspecteze fiecare centimetru al Neonului.

M-am apropiat şi am bătut cu degetul în geamul din partea şoferului. Sticlă. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Când i-am deschis din nou, fereastra era tot intactă.

M-am învârtit în jurul spatelui maşinii. Aproape că făcusem un cerc complet când m-am oprit brusc. O crăpătură fină secționa parbrizul. Vee a văzut-o în acelaşi moment.

— Eşti sigură că nu a fost o veveriță?

Mi-am amintit de ochii distrugători pe care i-am zărit în spatele cagulei. Nu aveam cum să mi-i imaginez.

— Uite-te la mine, plâng de bucurie, a spus Vee, întinzându-se peste capota Neonului ca-ntr-o îmbrățişare. O crăpătură mică-mică. Atât!

Am inventat un zâmbet. Uşurarea mea era şi ea inventată. Nu puteam scăpa de sentimentul că cineva pândea în apropiere.

****

Vee şi cu mine am plecat de-acasă la şapte şi jumătate în dimineața următoare şi am mers la bistroul lui Enzo să luăm un mic dejun format din cappuccino şi lapte fiert. Cu mâinile în jurul cănii, încercam să scap de fiorul dinlăuntrul meu. Făcusem un duş, luasem o cămaşă şi un cardigan de la Vee şi îmi aplicasem şi ceva machiaj, dar abia dacă mai ştiam de toate astea.

— Nu te uita acum, a spus Vee, dar domnul Pulover Verde se tot uită încoace şi-ți măsoară picioarele lungi prin blugi... oh! Tocmai m-a salutat. Vorbesc serios. Un salut cu două degete, ca în armată. Ce adorabil!

N-o ascultam. Accidentul de aseară mi se repeta în minte, absorbindu-mi toată concentrarea.

— Complicele lui arată un pic rebel, nu crezi? continuă Vee. Emite un fel de semnal „nu-te-pune-cu-mine”. Karmă periculoasă. Spune-mi că nu arată ca plodul lui Dracula. Spune-mi că mi se pare.

Ridicând privirea doar atât cât să-l zăresc fără să pară că fac asta, i-am văzut chipul atrăgător, cu osatură fină. Părul lung, blond-închis îi atârna până la umeri. Ochi de culoarea cromului. Neras. Îmbrăcat impecabil.

— Ți se pare, am calmat-o.

— N-ai văzut ochii adânciți? Linia părului? Constituția înaltă şi deşirată? Ar putea fi destul de înalt pentru mine...

Vee se apropia de 1,83 m, dar avea o obsesie pentru tocuri. Tocuri înalte. Mai avea şi obsesia să nu se cupleze cu tipi mai scunzi.

— OK, ce-ai pățit? m-a întrebat ea. Eşti foarte tăcută. Nu e vorba de crăpătura de pe parbrizul meu, nu? Şi ce dacă ai lovit un animal? I se putea întâmpla oricui. Sigur, şansele ar fi mult mai mici dacă mama ta s-ar muta din sălbăticie...

Aveam de gând să-i spun lui Vee adevărul despre ce s-a întâmplat. Curând. Aveam nevoie doar de puțin timp să mă dumiresc. Ceea ce era o minciună şi mai mare. Speram că, dacă nu voi mai sufla o vorbă despre asta, totul va dispărea.

— Hmmm, ia uite! Domnul Pulover Verde se ridică de pe scaun. Asta e un tip care merge regulat la sală. Se îndreaptă spre noi, măsurând din ochi terenul, terenul tău adică.

O jumătate de secundă mai târziu ne-a salutat cu o voce joasă şi plăcută:

— Bună!

Vee şi cu mine am privit în sus în acelaşi timp. Domnul Pulover Verde stătea în spatele mesei noastre, cu mâinile în buzunarele jeanşilor. Nu arăta rău pentru un roşcat. Nu că aş avea ceva împotriva roşcaţilor!

— Salut şi ţie, a răspuns Vee, apoi a făcut prezentările. Eu sunt Vee. Ea e Nora Grey.

M-am încruntat către Vee. Nu-mi plăcea că mi-a folosit numele de familie; am simţit că a încălcat un contract nerostit între fete – ca să nu mai spun între prietene foarte bune – la întâlnirea cu nişte băieţi necunoscuţi.

— Salut, Nora Grey, a spus el, enervându-mă şi mai tare.

I-am făcut cu mâna fără prea mare tragere de inimă şi am dus cana de Styrofoam la gură, arzându-mi limba.

A tras un scaun de la masa vecină şi s-a aşezat invers, cu braţele aşezate pe spătar. Mi-a întins mâna şi s-a prezentat:

— Eu sunt Elliot Saunders. I-am strâns-o, simţindu-mă mult prea oficială. Iar el e Jules, a adăugat, arătând cu bărbia spre prietenul lui, pe care Vee l-a subestimat numindu-l„înalt”.

Jules s-a lăsat cât era de lung pe un scaun lângă Vee, iar ea a comentatsurprinsă:

— Cred că eşti cel mai înalt tip pe care l-am văzut vreodată.Serios, ce înălţime ai?

— 2,10, a mormăit Jules, lăsându-se pe scaun şi încrucişându-şi braţele.

Elliot şi-a frecat mâinile. Auzeam sunetul sec al palmelor care se frecau una de alta şi mă făcea să tremur la fel ca unghiile care zgârieo tablă.

— Vă iau ceva, doamnelor? a întrebat.

— Mie nu, am spus şi am ridicat cana de Styrofoam – am comandat deja.

Vee mi-a dat un picior pe sub masă.

— Vrea o gogoaşă cu vanilie. Două.

— Gata cu dieta, hmm? i-am spus lui Vee.

— Ce ştii tu? Vanilia e un fruct. Un fruct maro.

— E o legumă.

— Eşti sigură?

Nu eram, aşa că am tăcut din gură.

Jules a închis ochii şi şi-a ciupit rădăcina nasului. În timp ce Elliot se îndrepta spre tejghea, l-am urmărit cu privirea. Era la liceu, cu siguranţă, dar nu-l mai văzusem la BHS. S-a întors, zâmbindu-mi când a observat că-l urmăresc. Mi-am întors privirea, încercând să găsesc altceva pe care să mi-o fixez.

— Locuieşti în zonă? îl întrebă Vee pe Jules.

— Mda.

— Mergi la şcoală?

— Kinghorn Prep.

— N-am mai auzit de ea.

— E o şcoală privată. În Portland.

Vee şi-a înmuiat un deget în spuma cappuccinoului.

— E scumpă?
Jules a privit-o în faţă pentru prima dată.
— Eşti bogat? Pun pariu că eşti, a spus Vee.
A venit rândul meu să-i dau un picior lui Vee pe sub masă. Numai că am greşit ţinta şi mi-am lovit degetul mare de piciorul lui Jules. Mi-au dat lacrimile şi am scos un sunet înfundat.
Jules m-a privit de parcă tocmai aş fi ucis o muscă pe fruntea lui.
Elliot s-a întors cu şase gogoşi.
— Două cu cremă de vanilie pentru doamne, a spus, împingând cutia spre mine, şi patru cu glazură pentru mine. Mai bine îmi fac plinul acum, că nu ştiu cum e mâncarea la Bridgewater High.
Vee aproape că şi-a vărsat cafeaua.
— Mergi la şcoală la Bridgewater?
— De azi. M-am transferat.
Vee mi-a zdrobit degetele de la picioare. Am scos un „Ooo” slab. În tot acel joc pe sub masă începeam să simt că am nevoie de un prim ajutor.
— Nora şi cu mine mergem la Bridgewater, a spus Vee. Sper că îţi dai seama de norocul tău. Tot ce vrei să ştii, inclusiv pe cine să inviţi la Balul Primăverii de luna viitoare, întreabă-mă! Nora şi cu mine nu avem parteneri... Încă.
Am pufnit fără să vreau şi laptele fierbinte mi-a intrat pe nas.
Tuşind, am încercat să-mi recapăt respiraţia. Elliot m-a bătut între omoplaţi, făcându-mă să cad pe masă.
Când am putut respira din nou, mi-am privit ceasul foarte sugestiv şi am spus:
— Ar trebui să plecăm la şcoală, Vee. Avem de învăţat pentru testul de la biologie.
M-am întors spre Elliot şi spre Jules:
— Mi-a părut bine, băieţi.
N-a sunat foarte sincer. Nu-mi păsa. Creierul meu rămăsese încă la ce se întâmplase aseară.
— N-avem test la bio decât vineri, m-a corectat Vee.
Pe dinăuntru eram înfrântă. Pe dinafară, am zâmbit printre dinţi.
— Da. Am vrut să spun că avem un test la *engleză.* Opera lui... Geoffrey Chaucer.
Toată lumea ştia că minţeam. L-am privit pe Elliot.
— Sper să ai o primă zi plăcută şi poate ne vedem la masă, am spus dintr-o suflare.
Apoi am tras-o pe Vee de cot şi am scos-o afară.

*****

Ziua de şcoală era aproape de final, cu excepţia orei de biologie; după o scurtă oprire la dulap ca să-mi schimb cărţile, m-am îndreptat spre clasă. Vee şi cu mine am ajuns înaintea lui Patch; ea s-a strecurat pe locul liber şi a căutat prin rucsac, scoţând o cutie de HotTamales[1].
— Un fruct roşu vine imediat, mi-a spus, întinzându-mi cutia.
— Stai să ghicesc... scorţişoara e un fruct?

---

[1]Bomboane cu gust pronunţat de scorţişoară (n. tr.)

Am împins cutia la o parte.
— N-ai mâncat nici la prânz, a observat Vee, încruntându-se.
— Nu mi-e foame.
— Mincinoaso! Ție ți-e mereu foame. Are legătură cu Patch? Ştii, aseară, cu chestia de la bibliotecă, am glumit.

*****

Mi-am dus degetele la rădăcina nasului. Durerea surdă care se instalase în spatele ochilor a răbufnit la auzul numelui lui Patch.
— Patch e ultima mea grijă, am replicat.
Nu era tocmai adevărat.
— Îmi dai voie...
Vee şi cu mine ne-am întors simultan în direcția vocii lui Patch. Părea destul de politicos, dar îşi ținea ochii ațintiți asupralui Vee, în timp ce ea s-a ridicat şi şi-a aruncat ghiozdanul pe umăr. Se pare că nu se mişca suficient de repede; Patch şi-a deschis larg brațele spre culoar, invitând-o să plece.
— Arăți bine, ca întotdeauna, mi-a spus el aşezându-se la locul lui.
S-a lăsat pe spate pe scaun, întinzându-şi picioarele în față. Ştiam că era înalt, dar nu m-am gândit niciodată ce înălțime avea. Uitându-mă acum la lungimea picioarelor lui, cred că atingea 1,83 m. Poate chiar 1,85.
— Mulțumesc, i-am răspuns fără să mă gândesc.
„Mulțumesc?" Dintre toate lucrurile pe care le-aş fi pututspune, ăsta era cel mai aiurea, cel mai prost. M-am simțit de parcă mi-aş fi deschis sufletul în fața lui.
— Şi miroşi bine.
— Se numeşte duş.
Pentru că nu-mi răspundea, m-am întors spre el:
— Săpun. Şampon. Apă caldă.
— Goală. Cunosc procedura.
Am deschis gura să schimb subiectul, dar clopoțelul mi-a luat-o înainte.
— Puneți-vă deoparte manualele, ne-a spus antrenorul. Vă dau un test scurt, ca să vă pregătiți pentru testul adevărat de vineri.
S-a oprit în fața mea, umezindu-şi degetul ca să despartă foile.
— Vreau cincisprezece minute de linişte în care să răspundeți la întrebări. Apoi vom discuta capitolul şapte. Baftă!
Am răspuns la primele câteva întrebări, rezolvându-le cu un flux constant de date memorate. Testul îmi solicita toată atenția, transformând accidentul de aseară în ceva secundar. M-am oprit să-mi scutur mâna şi l-am simțit pe Patch că se apleacă spre mine.
— Pari obosită. Ai avut o seară grea? a şoptit el.
— Te-am văzut la bibliotecă.
Am avut grijă să-mi țin creionul pe foaia de hârtie, aparent foarte concentrată la test.
— Cel mai bun moment al serii.
— Mă urmăreai?
A pufnit în râs.
Am încercat o altă abordare.
— Ce făceai acolo?
— Luam o carte.

Simțeam ochii antrenorului asupra mea şi m-am concentrat asupra testului. După ce am mai răspuns la câteva întrebări, m-am oprit cât să-i arunc o privire lui Patch. Am rămas surprinsă să văd că şi el mă privea. A rânjit.

Mi-am scăpat creionul, care a sărit de câteva ori pe pupitru înainte să se rostogolească peste margine. Patch s-a aplecat să-lridice. L-a ținut în palmă, iar eu a trebuit să mă concentrez să nu-i ating pielea când am luat creionul.

— După bibliotecă unde te-ai dus? am întrebat eu.

— Nu-mi amintesc.

— M-ai urmărit? am continuat încet.

— Eşti cam agitată, Nora. Ce-ai pățit?

Sprâncenele i s-au ridicat a îngrijorare. Dar era doar teatru, căci în ochii lui negri zăream osclipire ironică.

— Mă urmăreşti? l-am întrebat în şoaptă.

— De ce te-aş urmări?

— Răspunde la întrebare!

— Nora!

Avertizarea din vocea antrenorului m-a adus înapoi la test. Obligată să tac, am rămas să speculez singură răspunsul, ceea ce m-a făcut să vreau să mă furişez departe de Patch. În cealaltă parte aclasei. În cealaltă parte a universului.

Antrenorul a suflat în fluier.

— Timpul a expirat. Dați testele în față! Vineri veți primi întrebări asemănătoare. Acum, şi-a frecat el mâinile, lecția de azi. Domnişoară Sky, vrei să anunți subiectul?

— S-e-x, a anunțat Vee.

Imediat după aceea, m-am deconectat. Patch mă urmărea? A lui era fața din spatele cagulei? Urmele de paşi de sub fereastra dormitorului meu erau ale lui? Ce voia? Unde se potrivea în ansamblul ăsta accidentul – şi, mai important, dovezile dispărute? Instinctul îmi spunea că Patch ştia mai multe decât spunea. Scânteia din ochii lui nu era nevinovată.

Tot ce ştiam cu siguranță era că voiam ca lucrurile să se întoarcă la normal. Înapoi la felul în care erau înainte ca Patch să dea buzna înviața mea.

La sfârşitul orei l-am oprit.

— Putem vorbi?

S-a sprijinit de pupitru şi mi-a zâmbit conspirativ:

— Care-i treaba?

— Ştiu că nu vrei să stai lângă mine, la fel cum nici eu nu vreau să stau lângă tine. Cred că antrenorul s-ar putea să se gândească să ne reaşeze dacă vorbeşti cu el. Dacă-i explici situația.

— Care situație?

— Că nu ne înțelegem. Nu suntem compatibili.

Şi-a frecat bărbia cu mâna, un gest meditativ cu care mă obişnuisem în cele câteva zile de când îl cunoşteam. Eram sigură că şi-a alungat un zâmbet.

— Nu suntem?

— Nu e nicio noutate.

— Când antrenorul mi-a cerut lista cu trăsăturile dorite la o parteneră, m-am referit la tine.

Mi-a picat fața.

— Retrage-ți cuvintele!

— Inteligentă. Atractivă. Vulnerabilă. Ce, nu eşti de acord?

O făcea numai ca să mă contrazică şi asta mă enerva şi mai tare.

— Îl rogi pe antrenor să ne reaşeze sau nu?

— Pas. A început să-mi placă de tine.

— E ridicol. Tu nu mă poți suporta.

Am încercat să-mi pun în glas o notă de stăpânire de sine.

— Dacă faci chestia asta ca să mă enervezi, aş vrea să te mai gândeşti. Ştiu că am început cu stângul, dar asta nu înseamnă că nu putem îndrepta lucrurile.

Am zâmbit, încordată, dar politicoasă.

— Cred că ar fi mult mai bine să stăm lângă altcineva. Şi cred c-o ştii şi tu.

— Cred c-aş putea fi aşezat lângă Vee.

Zâmbetul lui a fost la fel de politicos.

— Nu vreau să-mi forțez norocul.

— Sunt flatată, i-am replicat posomorâtă.

Vee a apărut lângă pupitrul meu, privindu-ne când pe mine, când pe Patch.

— Vă întrerup?

— Nu, am răspuns, trăgând fermoarul ghiozdanului.

— Îl întrebam pe Patch despre ce avem de citit. Nu-mi mai aminteam ce pagini ne-a spus antrenorul să citim.

— Tema e scrisă pe tablă, ca întotdeauna. De parcă n-ai fi citit deja.

Patch a râs, ca de o glumă pe care o înțelegea numai el. Mi-am dorit pentru a nu ştiu câta oară să ştiu la ce se gândea. Pentru că uneori eram convinsă că aceste glume aveau de-a face cu mine.

— Mai e ceva, Nora? m-a întrebat el.

— Nu, am răspuns. Ne vedem mâine.

— Abia aştept.

Mi-a făcut cu ochiul. Chiar mi-a făcut cu ochiul. După ce Patch a dispărut din raza noastră vizuală, Vee m-a luat de braț.

— Veşti bune. Cipriano. Ăsta e numele lui de familie. Am văzut pe lista de prezență a antrenorului.

— Şi zâmbeşti pentru că...?

— Toată lumea ştie că elevii trebuie să semnaleze medicamentele la cabinetul şcolii.

Vee a tras de buzunarul din față al ghiozdanului, unde îmi puneam pastilele de fier.

— Toată lumea ştie şi că, de fapt, cabinetul medical e foarte convenabil aşezat în secretariat, unde sunt păstrate şi fişele elevilor.

Cu ochii scânteindu-i, Vee m-a luat de braț şi m-a tras spre uşă.

— E vremea să spionăm cu adevărat.

CAPITOLUL 5

— Cu ce te pot ajuta?

M-am forțat să-i zâmbesc secretarei, sperând să nu arăt la fel de falsă precum mă simțeam.

— Am o rețetă de medicamente pe care o iau zilnic la şcoală, iar prietena mea...

Vocea mi s-a rupt la cuvântul „prietenă” şi m-am întrebat dacă după ziua de azi o voi mai putea numi pe Vee prietenă.

— ... prietena mea mi-a spus că trebuie s-o înregistrez la cabinetul medical. E adevărat?

Nu-mi venea să cred că stăteam aici, încercând să fac ceva ilegal.

— Da, a spus secretara cu seriozitate. Toate medicamentele trebuie înregistrate. Cabinetul e pe aici, a treia uşă la stânga, vizavi de arhivă.

A arătat spre holul din spatele ei.

— Dacă asistenta nu e înăuntru, poți lua loc pe patul din birou. Se întoarce repede.

Am mai falsificat un zâmbet.

— Mulțumesc.

Pe când mă îndreptam spre coridor m-am oprit de câteva ori să mă uit în spate. Spre agitația mea tot mai mare, nimeni nu venea în urma mea.

Telefonul din secretariat suna, dar de pe coridorul întunecat unde mă aflam părea că sună din altă lume.

M-am oprit în dreptul celei de-a treia uşi din stânga. Am tras aer în piept şi am bătut, dar după fereastra neluminată era evident că nu era nimeni înăuntru. Am împins uşa. S-a mişcat cu greu, deschizându-se într-o încăpere îngustă, cu dale albe de gresie, uzate. Am rămas o clipă la intrare, aproape dorindu-mi să apară asistenta; astfel, n-aş mai fi putut face altceva decât să-mi înregistrez pastilele de fier şi să plec. O scurtă privire vizavi pe holmi-a descoperit o uşă cu fereastră pe care scria ARHIVĂ. Şi aceea era neluminată.

Am privit în altă parte.

Mi-am sprijinit un umăr de perete. M-am uitat la ceas. Vee mi-a spus să aştept semnalul ei; a spus că va fi unul clar. Super!

Telefonul din secretariat a sunat din nou, iar secretara a răspuns.

Mi-am muşcat buzele şi am mai aruncat o privire spre uşa pe care scria ARHIVĂ. Era foarte posibil să fie încuiată. Probabil că fişele elevilor erau considerate de maximă securitate. Nu conta ce fel de diversiune crea Vee; dacă uşa era încuiată nu puteam să intru.

Mi-am mutat ghiozdanul pe celălalt umăr. A mai trecut un minut.

Dar dacă Vee avea dreptate? Dacă Patch avea experiență de urmăritor obsedat? Dacă folosea un pseudonim şi era un criminal căutat de poliție? Ştiam că era exagerat, dar poate ceva din fişa lui avea să facă o legătură cu cagula. Poate că a fost prins jefuind un magazin de cartier... purtând o cagulă. Dacă eram în pericol, eram datoare să mă apăr... nu?

Dacă uşa nu era încuiată, iar fişele erau alfabetizate, îl puteam găsi rapid pe Patch. Apoi câteva secunde să frunzăresc fişa după buline roşii, deci

probabil că puteam intra şi ieşi în mai puţin de un minut. Ceea ce însemna atât de puţin, încât ar fi fost ca şi cum nuaş fi intrat deloc.

Era neobişnuit de linişte în birou. M-am întrebat dacă îndepărtarea secretarei făcea parte din planul lui Vee.

Deodată, Vee a apărut de după colţ. Se grăbea spre mine, înaintând cu mâinile lipite de perete, aruncând priviri furişate peste umăr.

Era genul de mers al femeilor spion din filmele vechi.

— Totul e sub control, mi-a şoptit.

— Ce s-a întâmplat cu secretara?

— A trebuit să plece câteva minute.

— A *trebuit?*

— Asta am spus.

— N-ai imobilizat-o, nu?

— Nu!

„Slavă Domnului!”

— Am anunţat o bombă de la telefonul de afară. Ea a sunat la poliţie, apoi a fugit să-l anunţe pe director.

— Vee!

Vee şi-a bătut încheietura mâinii cu degetul:

— Timpul trece. Nu trebuie să fim aici când apar poliţiştii.

„Mie-mi spui!”

Se pare că picioarele mele ajunseseră la o concluzie înaintea conştiinţei, purtându-mă în partea cealaltă a coridorului. Vee şi cu mine am cercetat uşa pe care scria ARHIVĂ.

— Dă-te la o parte, m-a împins Vee cu şoldul.

Şi-a tras mâneca peste pumn şi l-a izbit de fereastră. Nu s-a întâmplat nimic.

— Asta a fost numai de încălzire, m-a lămurit.

S-a dat înapoi ca să mai dea o lovitură, dar i-am prins braţul.

— S-ar putea să fie deschisă.

Am întors mânerul şi uşa s-a deschis.

— N-a fost nici pe departe atât de distractiv.

O chestiune de gust.

— Tu intri, a ordonat Vee. Eu ţin de şase. Dacă totul merge bine, ne întâlnim într-o oră la restaurantul mexican de la intersecţia dintre Drake şi Beech.

S-a întors furişându-se spre coridor.

Am rămas pe jumătate înăuntrul şi jumătate în afara camerei înguste, tapetată de la un perete la altul cu dulapuri cu fişe. Înainte să mă răzgândesc, am păşit înăuntru şi am închis uşa după mine.

Am tras adânc aer în piept, mi-am lăsat jos ghiozdanul şi am alergat în faţă, trecând cu degetul peste etichetele dulapurilor. Am găsit sertarul pe care era scris CAR-CUV.

Sertarul s-a deschis cu o smucitură. Numele de pe dosare erau scrise de mână, dar se puteau citi uşor.

Cipriano.

Am smuls dosarul din sertarul îngust. L-am ţinut în mâini o clipă, încercând să mă conving că nu era nimic prea greşit în ceea ce urma să fac.

Şi ce dacă înăuntru erau informații personale şi incriminatoare? În calitate de partener la biologie al lui Patch, aveam dreptul să ştiu aceste lucruri.

Afară pe hol se auzeau voci.

Am deschis dosarul şi am tresărit instantaneu. Nu avea niciun sens.

Vocile se apropiau.

Am băgat dosarul la întâmplare în sertar şi l-am împins înapoi îndulap. Când m-am întors, am înghețat. De cealaltă parte a ferestrei, directorul se oprise în mijlocul drumului, cu privirea uimită asupra mea. Spunea ceva grupului format din toți membrii importanți ai corpului profesoral, dar brusc a pierdut şirul.

„Scuzați-mă o clipă”, l-am auzit eu spunând.

Grupul s-a îmbulzit mai departe. Directorul a rămas.

A deschis uşa.

— Zona aceasta nu e permisă elevilor.

Am încercat să-mi iau o față neajutorată.

— Vă rog să mă scuzați. Căutam cabinetul medical. Secretara mi-a spus a treia uşă pe dreapta, dar cred că am greşit... Mi-am ridicat brațele în semn de predare. M-am rătăcit.

Înainte să poată răspunde, am smucit fermoarul ghiozdanului.

— Trebuie să înregistrez pastilele de fier. Sunt anemică, am explicat eu.

M-a analizat o clipă, cu sprâncenele ridicate. Mi s-a părut că-l văd cum cântăreşte opțiunile: să rămână şi să se ocupe de mine ori să se ocupe de amenințarea cu bomba. Mi-a făcut semn în direcția uşii.

— Trebuie să ieşi din clădire imediat.

A deschis uşa larg şi am ieşit pe sub brațul lui, iar zâmbetul îmi dispăruse de pe față.

*****

O oră mai târziu m-am strecurat pe o banchetă de bar. Deasupra mea atârnau pe perete un cactus din ceramică şi un coiot împăiat. Un bărbat care purta un sombrero mai larg decât el se plimba în jur. Mi-a cântat o serenadă în timp ce chelnerița aşeza meniurile pe masă. M-am încruntat la vederea simbolului de pe prima pagină. Borderline. Nu mai mâncasem aici, dar totuşi era ceva familiar în legătură cu numele.

Vee a apărut din spatele meu şi s-a aşezat pe scaunul opus. Chelnerul nostru a venit pe urmele ei.

— Patru hamburgeri cu smântână, o porție de nachos şi una de fasole, a comandat Vee fără să se uite pe meniu.

— Un burrito roşu, am cerut eu.

— Plătiți separat?

— Eu nu plătesc pentru ea, am spus amândouă în acelaşi timp.

După ce a plecat chelnerul, am comentat:

— Patru hamburgeri. Abia aştept să aud legătura cu fructele.

— Nu începe, că mor de foame. N-am mai mâncat de la prânz.

S-a oprit o clipă.

— Asta dacă nu pui la socoteală şi punga de Hot Tamales. Şi eu nu le pun.

Vee e atletică, cu oase mari şi foarte sexy – într-un fel mai neortodox.

— Sper să aducă chipsurile cât mai repede, mârâi prietena mea. O să vomit dacă nu mănânc ceva sărat în următoarele patruzeci şi cinci de secunde.

Fața lui Vee s-a luminat.

— Şi comandăm daiquiri cu căpşuni.

Vee avea dreptate. Dieta asta era uşoară.

— Mă întorc imediat, a spus ea ridicându-se de pe banchetă. Perioada aceea a lunii. După, vreau să aflu *ştirea.*

În timp ce o aşteptam, m-am trezit că îl fixam cu privirea pe ajutorul de chelner aflat la câteva mese distanță. Muncea din greu, ştergând o masă cu cârpa. Era ceva ciudat de familiar în legătură cu felul în care se mişca, cu felul în care îi cădea cămaşa pe curbura spatelui. Ca şi când ar fi bănuit că era privit, s-a îndreptat şi s-a întors, cu ochii fixați asupra mea în exact acelaşi moment în care mi-am dat seama ce era atât de familiar la acest ajutor de chelner.

Patch.

Nu-mi venea să cred. Mi-a venit să-mi dau o palmă peste frunte când mi-am amintit că mi-a spus că lucra la Borderline.

Ştergându-şi mâinile de şorț, s-a îndreptat spre mine, părând încântat de stânjeneala mea, în timp ce eu mă uitam în jur după o ieşire, fără să am însă unde să plec în altă parte decât mai încolo pe banchetă.

— Măi, măi, măi! Cinci zile pe săptămână cu mine nu-ți ajung? Îmi acorzi şi serile?

— Îmi cer scuze pentru nefericita coincidență.

S-a aşezat pe locul lui Vee. Când şi-a pus mâinile pe masă erau atât de lungi, încât aproape că ajungeau pe jumătatea mea de masă. S-a întins după paharul meu, învârtindu-l cu palmele.

— Toate locurile sunt ocupate, i-am zis.

Pentru că n-a răspuns, mi-am luat paharul înapoi şi am băut o gură de apă, înghițind din greşeală un cub de gheață. L-am simțit cum aluneca în stomac.

— N-ar trebui să lucrezi, în loc să stai cu clienții? am comentat eu.

— Voiam să-ți comunic şi ție. Mi-a venit o idee pentru prezentarea atracției fizice la ora de biologie.

— S-o auzim şi pe asta.

— Mă înfăşori într-o folie de metal şi-ți lipeşti pe tine un magnet uriaş – şi demonstrăm atracția.

— Niciun magnet nu e suficient de puternic să ne aducă pe noi doi împreună.

— Au!

— Pune-ți un plasture, l-am îndemnat.

Fără să ceară voie, Patch s-a întins spre coşul cu chipsuri de la marginea mesei. Şi-a pus salsa pe un chips şi l-a băgat în gură.

— Ce faci sâmbătă seara?

Am pufnit; din greşeală.

— Mă inviți în oraş?

— Eşti încrezută. Îmi place chestia asta, Bombonico.

— Nu mă interesează ce-ți place. Nu ies cu tine. Nu la o întâlnire; nu singură. Stai puțin, mi-ai spus „Bombonică”?

— Dacă ți-am spus?
— Nu-mi place.
A rânjit.
— Aşa rămâne. Bombonică.
S-a aplecat peste masă, şi-a apropiat mâna de fața mea şi mi-a şters colțul gurii cu degetul mare. M-am tras înapoi, dar prea târziu.
— Machiaj, m-a lămurit.
A frecat rujul între degetul mare şi arătător.
— Nu-mi place.
Am încercat să-mi amintesc despre ce vorbeam, dar nu atât de mult cât am încercat să par deranjată de atingerea lui.
— Bine că părerea ta e ultima care contează pentru mine.
— Ai arăta mai bine fără machiaj.
Mi-am dat părul pe spate, reluând firul conversației noastre de dinainte.
— Vee şi cu mine mergem la cumpărături pe dig sâmbătă.
— Păcat! E o petrecere la malul mării. Mă gândeam să mergem.
Părea sincer – pentru prima dată – şi m-a luat prin surprindere.
— Păi, cum ziceam, Vee şi cu mine mergem la cumpărături.
— Toată seara?
— Dacă petrecerea asta e ceva care te interesează pe tine, pot să-ți garantez că pe mine n-o să mă intereseze.
Mi-am trecut mâna prin păr, mai mult din obişnuință decât de nevoie.
— Dar de ce mă întrebi?
— Poate că am nevoie de o scuză ca să fii singură.
Am înghițit în sec. El a zâmbit.
— Uite ce e, Patch, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar...
— Ba sigur că vrei.
— Tu ai început!
„Minunat”, m-am gândit. „Foarte matur.”
— Nu pot merge la petrecere. Punct.
— Pentru că abia aştepți să mergi la cumpărături cu Vee sau pentru că ți-e frică să fii singură cu mine?
— Ambele.
Pur şi simplu mi-a scăpat.
— Ți-e frică de toți tipii... sau numai de mine?
Mi s-a tăiat respirația.
— Te fac să te simți agitată?
Şi-a ridicat sprâncenele, ca şi cum ar fi avut nevoie de confirmarea mea. Gura sa păstra o linie neutră, dar am detectat un zâmbet ironic ascuns.
Da, avea efectul ăsta asupra mea. Mai avea şi tendința de a-mi şterge orice gând logic din minte.
— Scuză-mă, despre ce vorbeam?
— Despre tine.
— Despre mine?
— Despre viața ta personală.
Am râs, pentru că nu ştiam ce altceva să-i răspund.
— Dacă e vorba de mine... şi de sexul opus... Vee mi-a ținut deja discursul ăsta. Nu vreau să-l aud a doua oară.
— Şi ce-a zis draga şi înțeleaptă de Vee?

Mi-am pus mâinile pe masă, dar mi-am dat seama că îmi trădaunervozitatea, aşa că le-am ascuns.
— Nu ştiu de ce te interesează.
A dat uşor din cap.
— Dacă mă interesează? E vorba de tine. Mă fascinează.
L-am privit în ochi, apoi m-am uitat în altă parte.
— Cred c-ar trebui să te întorci la lucru.
— Îmi place ideea că niciun tip de la şcoală nu îndeplineşte cerințele tale.
— Am uitat că tu ştii cel mai bine care-mi sunt aşa-zisele cerințe.
M-a privit într-un fel care m-a făcut să mă simt transparentă.
— Nu eşti închisă, Nora. Şi nici timidă. Doar că ai nevoie de un motiv foarte bun ca să te opreşti din drum să cunoşti pe cineva.
— Nu mai vreau să vorbim despre mine.
— Crezi că i-ai descifrat pe toți.
— Nu e adevărat, am spus. De exemplu, ăăă, de pildă, nu ştiu prea multe despre... tine.
— Nu eşti pregătită să mă cunoşti pe mine.
Nu era nimic blând în felul în care a spus-o. De fapt, expresia lui era tăioasă ca un cuțit.
— M-am uitat în fişa ta de la şcoală.
Cuvintele mele au plutit o vreme în aer, înainte ca ochii lui Patch să-i întâlnească pe ai mei.
— Sunt sigur că e ilegal.
— Fişa ta era goală. Nimic. Nici măcar un vaccin nu era trecut.
Nici măcar n-a încercat să se prefacă surprins. S-a lăsat pe spate pe banchetă, țintuindu-mă cu ochii aceia de culoarea obsidianului.
— Şi îmi spui asta pentru că te temi că ți-aş putea da vreo boală? Pojar sau oreion?
— Îți spun pentru că vreau să ştii că eu ştiu că ceva nu e în regulă cu tine. Nu i-ai prostit pe toți. Voi afla ce pui la cale şi o să te dezbrac de secrete.
— Abia aştept, a spus el cu un zâmbet diavolesc.
M-am înroşit, prinzând prea târziu aluzia. Peste capul lui Patch am zărit-o pe Vee croindu-şi drum printre mese.
— Vine Vee, i-am spus. Trebuie să pleci.
A rămas pe loc, cântărindu-mă gânditor.
— De ce mă priveşti aşa? l-am provocat.
S-a aplecat în față, pregătindu-se să se ridice.
— Pentru că nu eşti deloc cum m-am aşteptat.
— Nici tu, am replicat eu. Eşti mai rău, chiar mult mai rău.

CAPITOLUL 6

În dimineața următoare, Elliot a intrat la ora de educație fizicăexact în momentul în care clopoțelul suna cu întârziere. După ce i-a dat o bucată de hârtie domnişoarei Sully, mi-a făcut cu mâna şi a venit lângă mine în tribune.

— Conducerea şi-a dat seama că n-am mai participat la orele de educație fizică în ultimii doi ani, a spus el. Nu se cere în şcolile private. Acum se consultă cum să comprime patru ani de educație fizicăîn următorii doi. Şi iată-mă. Am educație fizică prima şi a patra oră.

Domnişoara Sully a suflat în fluier.

— Presupun că fluieratul înseamnă ceva, a întrebat el. Zece ture în jurul sălii, fără să trişezi la colțuri.

M-am ridicat de pe scaun.

— Eşti sportiv?

Elliot a sărit în sus, dansând pe vârfurile picioarelor. A dat câteva croşeeşi câteva directe în aer şi a încheiat cu un upercut care s-a oprit la câțiva centimetri de bărbia mea.

— Sportiv? Până în măduva oaselor.

— Atunci o să-ți placă distracția domnişoarei Sully.

Elliot şi cu mine am alergat împreună cele zece ture, apoi am ieşitafară, unde aerul era atât de rece, încât abia puteai respira. Părea că mi se întăreşte în plămâni, înghețându-mi respirația. Norii cerneau fulgi de zăpadă, încercând să mai aducă o tură de iarnă peste Bridgewater. Privind în jos spre picioarele mele goale, am observat că se albăstriseră.

— Mai cu viață! a strigat domnişoara Sully.

A aruncat o privire spre carnetul pe care-l ținea în mâinile înmănuşate.

— Am nevoie de doi căpitani, mâna sus! Haideți! Oferiți-vă sau aleg eu echipele, şi eu nu joc întotdeauna cinstit.

Elliot a ridicat mâna.

— Bun, a zis domnişoara Sully. Vino aici, lângă bază. Şi... Marcie Molnar, căpitanul echipei roşii. Elliot, dă-i drumul şi alege!

Lovindu-şi bărbia cu degetele, Elliot examina clasa, de-ai fi zis că ne evaluează aptitudinile de sportivi doar uitându-se la noi.

— Nora.

M-am dus lângă el şi mi-am tras un pulover albastru peste cap.

— Tocmai ai făcut o mare greşeală.

Şi-a clătinat capul în semn de neîncredere:

— Tu eşti singura din clasă pe care o cunosc. Aş fi un prost să nu profit de chestia asta.

După ce s-au ales echipele, Elliot a condus-o pe a noastră spre bancă şi a hotărât ordinea de bătaie.

Întinzându-mi o bâtă de baseball, mi-a îndesat pe cap o cască.

— Tu eşti prima, Grey. Trebuie doar să ajungi la baza unu.

Exersând o lovitură şi aproape lovindu-l, i-am răspuns:

— Dar aveam chef de o înscriere.

— Facem şi din alea.

Mi-a făcut semn spre baza patru.

— Aşează-te la locul tău şi loveşte cât mai bine!

Am balansat bâta pe umăr, gândindu-mă că ar fi trebuit să fiu mai atentă la World Series. Bine, ar fi trebuit să urmăresc World Series. Casca mi-a alunecat peste ochi şi mi-am ridicat-o, încercând să măsor terenul, care nici nu se mai zărea de ceaţă şi zăpadă.

Marcie Molnar şi-a luat locul pe platou. Îşi ţinea mingea în faţă şi am observat că degetul ei mijlociu era ridicat spre mine. Şi-a afişat cel mai tare zâmbet de majoretă şi a aruncat mingea spre mine.

Am nimerit o parte din ea, trimiţând-o în noroi dincolo de linia de demarcaţie a terenului.

— E ratare, a strigat domnişoara Sully, aşezată între baza unu şi baza doi.

Elliot a strigat de pe bancă:

— Ai aruncat-o cu balans; dă-i una curată!

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că vorbea cu Marcie, şi nu cu mine.

Mingea a plecat din nou din mâna lui Marcie, arcuindu-se spre cerul sumbru.

Am lovit şi am ratat.

— A doua ratare, a numărat jucătorul de la prindere.

M-am uitat urât la el.

Am exersat câteva lovituri. Aproape că nici nu l-am zărit pe Elliot apropiindu-se în spatele meu. Şi-a întins braţele pe lângă mine şi şi-a aşezat mâinile pe bâtă, lângă ale mele.

— Să-ţi arăt, mi-a şoptit la ureche. Aşa! Simţi? Relaxează-te. Acum răsuceşte-ţi şoldurile! Secretul e în şolduri.

Simţeam cum îmi ard obrajii sub privirile întregii clase aţintite asupra noastră.

— Cred că m-am prins, mersi.

— La cealaltă şcoală îmi spuneau Hoţul. Eram un zeu al baseballului.

— Hoţul?

— Să vezi cum fur bazele. Ca un hoţ în toiul nopţii. Aş putea să teînvăţ.

A venit mai aproape.

— Cred că ţi-ar plăcea.

— Ăăă...

— Închiriaţi-vă o cameră! ne-a strigat Marcie.

Cei de pe teren au râs.

— Dacă ai da o aruncare ca lumea, ar lovi mingea, i-a strigat Elliot.

— Aruncarea mea e bună.

— Lovitura ei e bună.

Elliot şi-a coborât vocea, vorbindu-mi doar mie:

— Nu te mai uiţi la ea în clipa în care dă drumul la minge. Aruncările ei nu sunt curate, aşa că va trebui să munceşti ca să le nimereşti.

— Ţineţi jocul în loc! a strigat domnişoara Sully.

Chiar atunci, ceva de dincolo de bancă, în parcare, mi-a atras atenţia. Mi s-a părut că am fost strigată pe nume. M-am întors, dar în momentul în care mă întorceam, am ştiut că numele n-a fost rostit cu voce tare. A fost rostit încet în mintea mea.

„Nora."

Patch purta o şapcă de baseball albastru-murdar şi strângea cu degetele gardul din sârmă, sprijinindu-se de el. Nu avea haină, în ciuda frigului. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Ochii întunecaţi şi inaccesibili mă priveau, dar bănuiam că se ascundeau multeîn spatele lor. Am respirat adânc, ca să mă calmez.

Un alt şuvoi de cuvinte mi s-a strecurat în gând.

„Lecţii de baseball? Frumos..."

Mi-am spus că îmi închipuiam cuvintele acelea. Pentru că alternativa era să cred că Patch avea puterea să-mi transmită gânduri. Ceea ce nu era posibil. Pur şi simplu nu era posibil. Doar dacă nu deliram. Asta mă speria mai mult decât ideea că Patch a depăşit metodele normale de comunicare şi că putea să-mi vorbească fără să deschidă gura, când voia.

— Grey! Dă-i drumul la joc!

Am clipit şi mi-am venit în fire la timp ca să văd mingea rostogolindu-se prin aer spre mine. Am început să balansez bâta, când am auzit alte cuvinte:

„Încă... nu..."

M-am oprit, aşteptând ca mingea să vină spre mine. În timp ce cobora, am păşit mai în faţa bazei. Am lovit cât am putut de bine.

S-a auzit un pocnet puternic, iar bâta mi-a vibrat în mâini. Mingea s-a îndreptat spre Marcie, care a căzut pe spate. Strecurându-se printre baza a doua şi a treia, mingea a sărit în terenul exterior.

— Fugi! îmi strigau cei din echipă de pe bancă.

— Fugi, Nora!

Am început să alerg.

— Lasă bâta! ţipau ei.

— Rămâi la baza unu!

N-am rămas.

Am cotit la baza unu, alergând spre doi. Fundaşul din stânga avea acum mingea, putând să mă elimine. Mi-am aplecat capul, mi-am încordat braţele şi am încercat să-mi amintesc cum reuşeau profesioniştii de pe ESPN[1] să atingă baza. Pumnii primii? Capul primul? Se opreau, se aruncau şi apoi se rostogoleau?

Mingea venea spre fundaşul de la baza doi, învârtindu-se albă undeva în raza mea vizuală periferică. O scandare frenetică „Rostogoleşte-te!" se auzea de pe bancă, dar eu încă nu mă hotărâsem cu ce să mă lovesc mai întâi de pământul îngheţat, cu pantofii sau cu faţa.

Fundaşul a oprit mingea din zbor. M-am aruncat cu capul înainte, cu braţele desfăcute. Mănuşa a apărut de nicăieri, năpustindu-se peste mine. S-a lovit de faţa mea, mirosind puternic a piele. M-am prăbuşit în noroi.

— A ieşit! a strigat domnişoara Sully.

M-am rostogolit într-o parte, căutându-mi rănile. Îmi simţeam coapsele fierbinţi şi îngheţate în acelaşi timp; era prea puţin să spui că arătau de parcă m-ar fi zgâriat două pisici. Şchiopătând până la bancă, m-am prăbuşit pe banchetă.

— Drăguţ, a spus Elliot.

— Cascadoria sau piciorul?

---

[1]ESPN – Entertainment Sports Programming Network, post tv american care transmite întreceri sportive (n. tr.).

Strângându-mi genunchiul la piept, am curăţat uşor noroiul cât de mult am putut.

Elliot s-a aplecat într-o parte şi a suflat uşor peste piciorul meu. A urmat un moment de tăcere stânjenitoare.

— Poţi merge? a întrebat.

M-am ridicat în picioare şi i-am demonstrat că, deşi piciorul îmi era un ghiveci de sânge şi noroi, încă îl puteam folosi.

— Te pot duce la cabinetul medical dacă vrei. Să te panseze, s-a oferit Elliot.

Am clătinat din cap. Am aruncat o privire spre gardul unde-l văzusem pe Patch. Nu mai era acolo.

— Prietenul tău stătea la gard?

Eram mirată că Elliot l-a observat pe Patch, pentru că stătuse cuspatele la el.

— Nu, am spus. E doar un amic. De fapt, nici măcar atât. E partenerul meu de la biologie.

— Ai roşit.

— Probabil din cauza vântului.

Elliot nu părea foarte convins.

— Eşti sigură că nu e nimic între voi doi? N-aş vrea să-mi dezvălui planurile, dar nu vreau să alerg după o fată indisponibilă.

— Nimic, am repetat, uşor enervată.

— Eşti sigură că el crede la fel? Te-a invitat undeva? Singură, adică?

— Ce, eşti mama mea acum?

Elliot s-a lăsat pe celălalt picior.

— Scuză-mă, am spus. Am avut o săptămână grea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Poţi să faci să vină mai repede weekendul? am întrebat, forţându-mă să zâmbesc.

— Ai planuri?

Am ridicat nehotărâtă din umăr.

— Poate merg la Delphic.

Sprâncenele lui Elliot s-au arcuit în sus.

— Serios? Jules şi cu mine ne gândeam la acelaşi lucru.

Am spus singura chestie politicoasă care se putea spune. Pentru că ceva în legătură cu Elliot îmi dădea furnicături... de genul vineri-treisprezece. Sau poate că Patch avea dreptate şi mi-era frică de toţi băieţii. Oricum ar fi fost, să stau aici cu Elliot mi se părea ciudat.

— Poate ne vedem acolo.

— În mod sigur.

CAPITOLUL 7

Era sâmbătă seara. Dorthea şi cu mine eram în bucătărie. Tocmai pusese o cratiță în cuptor şi verifica o listă de sarcini pe care mama mi le lăsase pe frigider.

— Mama ta vine luni seara, mi-a spus Dorthea, frecând cu Ajax chiuveta din bucătărie cu o energie care mă făcea să mă doară pe mine cotul.

— A lăsat un mesaj pe telefon. Voia să ştie dacă te-ai îmbolnăvit cât a fost plecată.

Din cauza accentului ei german, fraza a sunat cam aşa: *Vrut ştiut dacă făcut vreo bol cât fost plecat.*

M-am aşezat pe un scaun şi am mâncat un covrig cu unt. Tocmai luasem o muşcătură zdravănă, iar Dorthea mă privea ca şi cum ar fi vrut un răspuns.

— Mmmm, am făcut eu, dând din cap.

— Ți-ai făcut planuri pentru diseară? Tu şi Vee ați pregătit ceva? Un film, poate?

— Poate. Zău, Dorth, curăț eu chiuveta mai târziu. Vino să stai jos şi ia cealaltă jumătate de covrig.

Pielea de pe brațele Dortheei se bălăngănea în timp ce freca.Cocul de păr argintiu începea să i se desfacă.

— Mâine merg la o conferință. În Portland, a spus ea. Va vorbi doamna doctor Melissa Sanchez. Zice că poți să gândeşti mai sexy. Hormonii sunt medicamente puternice; dacă nu spunem ce dorim, se întorc şi lucrează împotriva noastră.

Dorthea s-a întors spre mine cu tubul de Ajax, ca să-şi sublinieze mai bine vorbele.

— Acum mă trezesc dimineața şi scriu cu ruj roşu pe oglindă: SUNT SEXY. BĂRBAȚII MĂ DORESC. 65 E NOUL 25.

— Şi crezi că funcționează? am întrebat-o, chinuindu-mă să nu râd.

— Funcționează, a răspuns Dorthea cu seriozitate.

Mi-am lins untul de pe degete, căutând un răspuns potrivit.

— Deci îți petreci weekendul reinventându-ți latura sexy.

Nu era o întrebare, dar Dorthea a considerat că trebuie să răspundă:

— Orice femeie trebuie să-şi reinventeze latura sexy. Îmi place chestia asta. Fiică-mea şi-a pus silicoane. A zis că şi le-a pus pentru ea, dar care femeie îşi măreşte țâțele pentru ea? Sunt o povară. Şi-a pus țâțe pentru un bărbat. Sper să nu faci prostii pentru un băiat, Nora.

M-a amenințat cu degetul:

— Te previn, ispita va veni când vei ajunge la pubertate, dar dacă eşti deşteaptă...

Un jet din apa pe care tocmai o băusem a împroşcat blatul de bucătărie.

— Ce e? a întrebat Dorthea îngrijorată şi s-a repezit spre mine, bătându-mă pe spate cu latul palmei în timp ce tuşeam.

— Nimic, am bolborosit eu, luând o gură bună de apă. Pubertate?

— Ți-e ruşine să vorbeşti despre feminitatea în dezvoltare, a spus Dorthea, cu un amestec de îngrijorare şi reproş.

— Nu, am negat, cu vocea încă răguşită.
Era momentul să schimb subiectul.
— Ce mai face... ăăă... finul tău... Lionel?
Ochii i s-au deschis a mirare:
— Îți place Lionel?
— Nuuuu.
— Pot să aranjez ceva...
— Nu, Dorthea, pe cuvânt. Mulțumesc, dar, cum ai spus, n-o să am asemenea sentimente până la pubertate.
— Dacă, în viitor...
— O să-ți spun.
Mi-am terminat covrigul ascultând trăncăneala monotonă a Dortheei, strecurând câte-un „oho” sau un semn din cap când ea se oprea aşteptând un răspuns. Eram preocupată de cum să ies din casă fără ca menajera mea să-şi dea seama. N-aveam de gând să-mi pierd weekendul stând acasă să văd un film. O iubeam pe mama şi eram recunoscătoare pentru cât muncea ca să ne țină pe linia de plutire de la moartea tatei, dar numai film în fiecare weekend nu era de-ajuns pentru mine.
A sunat telefonul. Numărul lui Vee a apărut pe ecran.
— Salut, am răspuns.
— Ieşim în seara asta?
M-am uitat la Dorthea, care ştergea frigiderul.
— De ce nu vii pe-aici? Dorthea tocmai a pus cina în...
Dar Vee urlă:
— Of! Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Am vărsat lac de unghii pe canapea. Stai puțin, mă duc să aduc nişte prosoape de bucătărie. Oja de unghii iese cu apă?
Câteva clipe mai târziu s-a întors:
— Cred că am distrus canapeaua. Trebuie să ieşim. Nu vreau să fiu prezentă când mi se descoperă cea mai nouă operă de artă accidentală.
— Vino încoace! Acum, i-am spus.
Dorthea tocmai ieşise pe hol spre toaletă. N-aveam nici un chefsă-mi petrec seara ascultându-i mormăielile la adresa instalației din baie în timp ce o curăța. Am întins cablul telefonului să mă uit după ea. Dorthea nu se zărea nicăieri.
— Ce zici de Delphic Seaport? Elliot şi Jules merg acolo şi vor săne întâlnim.
Nu voiam neapărat să-l văd pe Elliot, dar m-am gândit că e o momeală bună pentru Vee.
— Vin în zece minute, mi-a închis Vee şi am rămas ascultând tonul de apel.
Am alergat în cameră şi mi-am tras pe mine un pulover alb şi confortabil din caşmir, o pereche de blugi negri şi mocasini albastru-închis. Deoarece am părul creț natural n-am îndrăznit să-l pieptăn,dar l-am aranjat uşor cu degetele să-mi încadreze fața şi... voilà! Spirale aproape acceptabile. Am făcut un pas înapoi în fața oglinzii pentru încă o privire şi am decis că eram o combinație între neglijent şi aproape sexy.
Peste fix zece minute, Vee a urcat Neonul pe alee şi a claxonat.
Aveam un sac de dormit pregătit la intrare.

— Dorm la Vee, i-am strigat Dortheei. Dacă sună mama îi transmiți mesajul?

Dorthea s-a legănat ieşind din baie:

— Te duci la Vee? Încuiați uşile! Nu vorbiți cu străinii! Şi nu uitați de centura de siguranță!

— Distracție plăcută la conferință! i-am răspuns, ştergând-o pe uşă.

Părul blond al lui Vee era ridicat într-o coadă de cal înaltă, din care cădeau spirale largi. Nişte cercei aurii rotunzi i se legănau la urechi. Ruj roşu-cireaşă. Ochelari de soare supradimensionați. Gene care probabil că ştergeau lentilele când clipea. Dacă eu reprezentam partea mai puțin sexy, Vee era întruchiparea ei.

— Cum reuşeşti? am întrebat-o. Ai avut zece minute la dispoziție.

— Sunt întotdeauna pregătită.

Şi mi-a aruncat un rânjet.

— Sunt visul oricărui cercetaş.

M-a privit încă o dată critic.

— Ce e? am spus.

— Ne întâlnim cu nişte băieți în seara asta.

— Aşa ştiam şi eu.

— Băieților le plac fetele care arată ca nişte... fete.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Şi eu a ce arăt?

— Ca şi cum tocmai ai ieşit de la duş şi ai zis că e suficient atât ca să arăți prezentabil. Nu mă înțelege greşit. Hainele sunt OK, părul e OK, dar restul... Poftim!

A căutat în geantă:

— Pentru că sunt prietena ta, îți împrumut rujul meu. Şi rimelul, dar numai dacă juri că nu ai vreo boală de ochi contagioasă.

— Nu am nicio boală de ochi!

— Mă asiguram doar.

— Nu vreau.

Vee a rămas cu gura căscată, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

— O să te simți dezbrăcată fără!

— Pare genul de look care ți-ar plăcea ție! i-am replicat.

Nu eram sigură cum aveam să mă simt ieşind fără machiaj. Nu din cauza machiajului în sine, ci pentru că Patch îmi dăduse sugestia. Ca să mă simt mai bine, mi-am spus că demnitatea mea nu era în pericol; nici mândria. Cineva mi-a făcut o sugestie şi eueram suficient de deschisă să o încerc. Ceea ce nu recunoşteam pefață era că alesesem intenționat o seară în care ştiam că n-o să-l văd pe Patch.

*****

După o oră, Vee a intrat în Delphic Seaport. Am fost nevoite să parcăm departe de intrare din pricina traficului crescut din weekend. Aşezat exact pe țărm, Delphic nu e deloc faimos pentru vremea sa caldă. S-a pornit un vânt uşor, care mătura pungile de doricele şi de bomboane pe la gleznele noastre, în timp ce ne îndreptam spre chioşcul de bilete. Copacii îşi pierduseră de mult frunzele, iar ramurile lor se profilau deasupra noastră ca nişte degete scrântite. Delphic Seaport prospera în timpul verii cu un parc acvatic şi un

miniteren de golf pentru turişti, dar odată cu venirea iernii era rezervat localnicilor. În loc de activităţi vesele in familie, Delphic găzduia spectacole cu măşti, ghicitori, cântăreţi ţigani şi o paradă de ciudăţenii. Nici azi nu sunt sigură dacă diformităţile umane sunt adevărate sau sunt doar o iluzie.

— Un bilet pentru adulţi, vă rog, i-am cerut femeii de la chioşc.

Mi-a luat banii şi mi-a dat o brăţară pe sub geamul ferestrei. Apoi a zâmbit, arătându-şi dinţii de vampir, din plastic alb, mânjiţi cu ruj roşu.

— Distracţie plăcută şi nu uita să încerci noul carusel!

A bătut în geam, arătând spre un teanc de hărţi de parcare şi broşuri.

Am luat una în drum spre uşile rotative.

Cea mai nouă senzaţie a parcului de distracţii!
Arhanghelul
Cădeţi din rai în această cursă de 30 de metri!

Vee a citit broşura peste umărul meu. Unghiile ei aproape că îmi străpungeau braţul.

— Trebuie să mergem! a ţipat ea.

— Ultimul, i-am promis eu, sperând că, dacă ne dăm mai întâi întoate celelalte curse, va uita de asta. Nu-mi mai era frică de înălţime de ani de zile, probabil pentru că le-am evitat ani de zile. Nu eram sigură că eram pregătită să aflu dacă timpul mi-a şters din frică.

După ce am fost în Roata Mare, cu maşinuţele, cu covorul fermecat şi la câteva tarabe cu jocuri, ne-am hotărât că era timpul să-i căutăm pe Elliot şi Jules.

— Hmmm, a făcut Vee gânditoare, uitându-se în ambele direcţii ale drumului care înconjura parcul.

Am rămas amândouă într-o tăcere meditativă.

— Sala de jocuri mecanice, am propus într-un final.

— Bună idee.

Abia intrasem pe uşa sălii, când l-am văzut. Nu pe Elliot, nici pe Jules. Patch.

Şi-a ridicat privirea de la jocul video. Şapca de baseball îi acoperea în mare parte faţa, dar eram sigură că am zărit o umbră de zâmbet amuzat. A dat din cap o dată. După acest unic semn de recunoaştere, s-a întors la jocul lui.

— Uite-i! a exclamat Vee, făcând cu mâna. Jules! Elliot! Aici!

— Bună seara, doamnelor, ne-a salutat Elliot, ieşind din mulţime.

Jules venea în urma lui, părând la fel de încântat ca o chiftea veche de trei zile.

— Pot să vă fac cinste cu o Cola?

— Sună bine, a acceptat Vee, uitându-se direct la Jules. Eu vreau una light.

Jules i-a aruncat lui Vee o privire dezgustată, pe care apoi a întors-o spre Elliot. A bolborosit o scuză, spunând că trebuie să meargă la toaletă, şi s-a pierdut în mulţime.

După câteva clipe, Elliot s-a întors cu sticlele de Cola. După ce le-a împărţit între noi şi-a frecat mâinile şi a cercetat zona.

— De unde să începem?

— Biliard, am spus imediat. În spatele sălii.

Cu cât mai departe de Patch, cu atât mai bine. M-am gândit că era o coincidență că se afla aici, dar instinctul îmi spunea altfel.

— Ooo, uite! Fotbal de masă! a zis Vee.

Se îndrepta deja spre o masă liberă.

— Jules şi cu mine contra voi doi. Cine pierde cumpără pizza.

— Corect, a acceptat Elliot.

Fotbalul ar fi fost în regulă dacă masa nu era atât de aproape de locul în care se juca Patch. Mi-am propus să-l ignor. Dacă stăteamcu spatele la el, abia dacă mai observam că era acolo. Poate nu-l observă nici Vee.

— Hei, Nora, ăla nu e Patch? m-a întrebat ea.

— Hmm? am făcut eu inocentă.

Mi l-a arătat pe Patch:

— Uite! El e, nu?

— Mă îndoiesc. Eu şi Elliot formăm echipa albastră, da?

— Patch e partenerul Norei la biologie, i-a explicat Vee lui Elliot.

Mi-a făcut cu ochiul şmechereşte, dar şi-a luat o faţă serioasă şi inocentă în momentul în care Elliot a privit în sus. I-am făcut un semn scurt, dar ferm, din cap, transmiţându-i mesajul secret – termină.

Pentru că ştiam unde voia să ajungă. În definitiv, eram prietene deunsprezece ani. Puţine lucruri mă mai surprindeau la ea.

— Se tot uită încoace, a spus Vee în şoaptă.

S-a aplecat peste masa de fotbal, dar a „şoptit” suficient de tare, încât Elliot n-avea cum să nu audă:

— Probabil că se întreabă ce facem aici cu...

Şi şi-a îndreptat capul spre Elliot.

Am închis ochii şi mi-am închipuit că mă dau cu capul de un zid.

— Patch şi-a exprimat foarte clar dorinţa de a fi mai mult decât partenerul Norei la biologie, a continuat Vee. E de înţeles, de altfel.

— Da? a spus Elliot, privindu-mă într-un fel care spunea că nu era surprins. Am bănuit de la început. Am observat că s-a apropiat mai mult.

Vee mi-a aruncat un zâmbet triumfător, care spunea „îmi mulţumeşti mai târziu”.

— Nu e chiar aşa, am corectat-o eu. E...

— De două ori mai rău, a terminat Vee. Nora crede că o urmăreşte.

— Jucăm? am spus cu voce tare.

Am aruncat mingea în mijlocul mesei. Nimeni n-a observat.

— Nora, cred c-ar trebui să vorbeşti cu el. Să clarificaţi lucrurile. Săştie că eşti aici cu Elliot, ca să nu existe neînţelegeri. Altfel, ar putea deveni... violent. Îţi aduci aminte de data trecută?

— Data trecută?! am bombănit eu.

— Pot să vin cu tine, s-a oferit Elliot.

— Nu e nevoie. Sunt convinsă că nu va fi violent... din nou.

— Du-te să vorbeşti cu el, m-a îndemnat Vee. Noi te aşteptăm.

— Stai puţin, a zis Elliot, ridicându-şi mânecile ca şi cum s-ar fi pregătit să intre într-un ring şi să împartă pumni.

Mi-a adresat un zâmbet încurajator şi posesiv.

— Merg eu să vorbesc cu el. Stai aici!

— Nu, l-am oprit, luându-l de mână.

A privit în jos spre locul de unde îl prinsesem şi a zâmbit. I-am dat drumul imediat.

— Merg eu. Singură. Nu durează decât un minut. Dacă am nevoie de ajutor, te chem.

Am tras adânc aer în piept şi am înaintat, micşorând distanța dintre mine şi Patch, care era de numai câteva console de jocuri. De când am avut Acea Conversație cu Vee în drum spre bibliotecă, şi-a luat sarcina de a se asigura că voi fi sărutată. Problema era că nu voiam ca primul meu sărut să fie cu Elliot. Nu-l voiam pe Elliot nicăieri pe listă.

Când am ajuns lângă consola lui Patch, l-am bătut pe spate, să-i atrag atenția. Cu cea mai dezinteresată voce de care eram în stare i-am spus:

— Pac Man? Sau Donkey Kong?

Un rânjet uşor i s-a întins pe față.

— Baseball. Nu stai lângă mine să-mi dai câteva indicații?

I-am aruncat cea mai urâtă privire gen „mai-imatur-de-atât-nu-poți-fi".

— Cum îl cheamă? a întrebat Patch.

— Elliot. Trebuie să fiu scurtă; mă aşteaptă.

— L-am mai văzut?

— E nou, abia s-a transferat.

Apoi am adăugat fără să vreau:

— Ne-am înțeles să ne întâlnim aici.

Imediat mi-am dorit să nu fi spus ce-am spus. Mi-am dat seama că suna a momeală/capcană.

Patch şi-a arcuit o sprânceană. M-am înroşit.

— Prima săptămână de şcoală şi are deja prieteni. Norocos tip, a remarcat el.

— S-a mutat din alt oraş. El şi Jules au mers la o şcoală privată, nu-mi amintesc numele.

— Un tip nou, pe care nu-l cunoaşte nimeni la şcoală. Ar putea avea o latură întunecată şi periculoasă despre care nu ştim nimic.

— Se pare că e specialitatea mea.

Am aşteptat să se prindă de aluzia mea, dar el n-a spus decât: „Joci ceva?" şi a arătat cu capul în direcția sălii. Abia am reuşii să zăresc mesele de biliard prin mulțime.

— Nora! m-a strigat Vee. Vino încoace, prietenul tău mă amenință cu înfrângerea!

— Nu pot, i-am spus lui Patch.

— Dacă o să câştig eu, a continuat el ca şi când n-ar fi acceptat un refuz, îi spui lui Elliot că a intervenit ceva. Îi spui că nu mai eşti liberă în seara asta.

Nu m-am putut abține, prea era arogant. I-am replicat:

— Şi dacă o să câştig eu?

Ochii lui m-au măsurat din cap până-n picioare. Zâmbetul de pirat a apărut repede.

— Nu cred că trebuie să-mi fac griji.

Înainte să mă pot opri, i-am dat o lovitură în braț.

— Ai grijă, ar putea crede că flirtăm, mi-a spus în şoaptă.

Îmi venea să-mi trag palme, pentru că exact asta făceam. Dar nu era vina mea, era vina lui Patch. Aproape de el simţeam dorinţe contradictorii. O parte din mine dorea să fugă de el strigând „Foc!”

O parte mai nesăbuită era tentată să vadă cât de aproape mă puteam apropia fără să... mă ard.

— O partidă de biliard... m-a tentat Patch.

— Am venit cu altcineva.

— Rezolv eu chestia asta. Mergi spre mesele de biliard!

Mi-am încrucişat braţele pe piept, sperând să arăt neclintită şi puţin exasperată, dar, în acelaşi timp, a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu afişez o reacţie mai pozitivă.

— Ce-ai de gând să faci? Să te baţi cu Elliot?

— Dacă se ajunge la asta, da.

Eram sigură că glumeşte. Patch mi-a adresat un zâmbet viclean.

— Tocmai s-a eliberat o masă de biliard. Du-te şi ia-o! *Te... provoc.*

Am înţepenit.

— Cum ai făcut chestia asta?

Fiindcă n-a negat imediat, am simţit un fior de panică. Era adevărat. Ştia exact ce face. Palmele îmi erau ude de transpiraţie.

— Cum ai făcut chestia asta? am repetat.

Se chinuia să-şi ascundă un zâmbet.

— Cum am făcut ce?

— Nu te preface că nu faci nimic, l-am avertizat.

Şi-a sprijinit un umăr de consola de jocuri şi m-a privit.

— Spune-mi ce se presupune că fac.

— Gândurile mele.

— Ce-i cu ele?

— Termină, Patch!

A privit în jur cu un aer teatral.

— Doar nu vrei să spui că vorbesc cu mintea ta? Îţi dai seama că pari un pic sărită, nu?

N-am răspuns. Am înghiţit în sec, apoi i-am spus cu cea mai calmă voce de care eram în stare:

— Am de gând să stabilesc o întâlnire cu antrenorul şi cu directorul şi să discutăm despre schimbarea locurilor. Cred că e mai bine dacă nu mai stăm unul lângă altul.

— Ar trebui să fie foarte interesant, a spus, fără să pară deloc înfrânt.

— Mă întreb ce va spune antrenorul.

— Dacă vine şi directorul, cred că ştii că antrenorul va fi de acord cu el. Nu va avea încotro.

— Atunci va trebui să-l conving de contrariul.

„Ne întâlnim... cu antrenorul... discutăm. Ce... spui?”

M-a trecut un fior pe şira spinării.

— Faci chestia asta şi cu alţii?

M-a lovit o idee îngrozitoare.

— Tu eşti în spatele aşezării în bănci? Stau lângă tine din cauza a ceva ce ai făcut... tu?

— Să zicem că i-am făcut antrenorului o sugestie. Îmi cer scuze că am încercat să-ţi monopolizez seara. Prietenii tăi te aşteaptă.

Şi-a înclinat şapca.

— O lăsăm pe altă dată cu partida de biliard?

Şi în această notă neplăcută, Patch a trecut pe lângă mine şi a ieşit din sală, cu un mers parcă mai arogant decât de obicei.

CAPITOLUL 8

M-am întors la masa de fotbal într-o confuzie totală. Elliot era aplecat deasupra mesei, iar fața îi trăda concentrarea. Vee țipa şi râdea. Jules nu se vedea pe nicăieri.

— Nu mă simt bine, le-am zis. Merg afară.

— Te simți bine? m-a întrebat Vee. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus?

— Nimic. Am nevoie de aer.

Aveam nevoie de o radieră suficient de mare ca să şteargă orice urmă a lui Patch din viața mea.

— Ai nevoie de companie? m-a întrebat Vee, deloc convinsă de scuza mea.

— Mă ofer eu, a spus Elliot.

Am schimbat o privire cu Vee. Ea încerca să ghicească motivul pentru care voiam să plec. Eu încercam să ghicesc cât de mult voia ea să rămână. Nu voiam s-o fac să plece dacă se distra. Şi chiar n-aveam chef ca Elliot să se învârtă pe lângă mine.

— Mă doare puțin capul, am spus. Poate găsesc o aspirină. Pe bune, nu-i nimic grav.

— Ne întâlnim într-o oră? a sugerat Vee. La ieşire?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

La niciun butic nu se vindeau analgezice. Nicio surpriză. Am trecut la planul B şi am hoinărit prin parc, în ritmul trecătorilor, încercând să găsesc o bancă liberă pe care să mă aşez. Vântuldevenise de gheață, dar nu din cauza lui nu mă simțeam eu în apele mele. Nu puteam scăpa de senzația că mă observa cineva... din nou.

Am aruncat o privire furişă în jur. Nimic neobişnuit în raza mea vizuală. M-am întors cu 180 de grade. Puțin mai în spate, o fată blondă, scundă, cam de vârsta mea, s-a întors şi a dispărut dintr-odată în parc.

Am depăşit un grup mare de pietoni, mărind distanța dintre mine şi parc.

„Nu te urmărea. Nici măcar n-o cunoşti”, mi-am spus.

Am scotocit după harta parcului din buzunar, căutând un alt drum înapoi spre sala de jocuri. Voiam să merg acasă. Acum.

Câțiva paşi mai încolo am privit în urmă. Nimeni nu părea să mă urmărească. Când m-am întors, m-am lovit de cineva.

— Pardon! am murmurat, încercând să-mi recapăt echilibrul.

Patch a rânjit spre mine.

— Mă urmăreşti?

Am clipit în sus spre el.

— Lasă-mă-n pace!

Am încercat să trec pe lângă el, dar m-a prins de cot.

— Ce-ai pățit? Pari... stresată.

— Asta e efectul tău asupra mea, m-am răstit eu.

— Arătai nervoasă şi înainte să dai peste mine.

— De unde ştii? Mă observai?

Mă privea de parcă aş fi fost paranoică. Îmi venea să-i trag una.

— Ți-ar prinde bine să bei ceva.

Ținându-mă încă de cot, m-a târât spre un cărucior cu limonada. M-am împotrivit, împingându-mi călcâiele în pământ.
— Vrei să mă ajuți? Atunci nu te apropia de mine!
— SPM?
— Poftim?
— Apropo, îmi place părul tău; îmi place cum l-a ciufulit vântul.
Mi-am aranjat părul furioasă. După ce mi-am dat seama că păreacă încercam să mă aranjez pentru el, i-am zis:
— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Vee.
A urmat o pauză obositoare.
— Ne vedem luni la oră, am vrut să spun, dar mi-a ieşit cum nu trebuia: Ne vledem luni în clesă.
— Ți-a plăcut Arhanghelul?
Mi-a trebuit o clipă să înțeleg că vorbea despre montagne-russe. M-am întors şi am privit în sus spre el. Țipete puternice se auzeau în timp ce maşinile răsunau pe roți.
— Probabil că am sărit peste el. Ar trebui să te aşezi la rând. Nu vreau să te rețin.
— Locurile sunt de două persoane, nu?
Zâmbetul i s-a schimbat într-un rânjet provocator.
— N-am de unde să ştiu.
— Hai cu mine!
— Nu. Nici gând!
— Dacă tot fugi de mine, n-o să afli niciodată ce se întâmplă cu adevărat.
Aceste cuvinte ar fi trebuit să mă facă să fug de acolo. Dar n-am fugit. Părea că Patch ştiuse exact ce să spună ca să-mi trezească curiozitatea. Ştia exact ce şi când să spună.
— Ce se întâmplă?
— Vino în Arhanghel cu mine! Haide, Nora!
A spus-o ca o provocare.
— Nu pot. Vee mă aşteaptă. Şi mă doare capul.
Numai că nu mă mai durea. Apariția bruscă a lui Patch probabil căalungase durerea.
— Dacă rezişti toată cursa fără să strigi îi spun antrenorului să ne schimbe locurile.
— Am încercat deja eu. De mai multe ori.
— Aş putea fi mai convingător decât tine.
Am luat-o ca pe o insultă personală.
— Eu nu țip. Nu la cursele din parcul de distracții; nu pentru tine.
Am păşit spre rândul care ducea către Arhanghel. Un val dețipete s-a ridicat, apoi s-a pierdut în noapte. Nu-mi mai era frică de înălțimi. De asta eram sigură. Mă rog, aproape sigură.
— Nu te-am mai văzut la Delphic până acum, a zis Patch.
— Tu vii des?
Mi-am promis să nu mai vin în weekend la Delphic.
— Am o legătură cu locul ăsta.
Înaintam în rând pe măsură ce maşinile se goleau şi un grup nou de căutători de senzații tari se urcau.

— Lasă-mă să ghicesc: chiuleai pe aici în loc să mergi anul trecut laşcoală.

Am fost sarcastică, dar Patch a răspuns:

— Dacă ți-aş răspunde ar trebui să ridic un văl de pe trecutul meu. Şi n-aş vrea să fac asta.

— De ce? Care-i problema cu trecutul tău?

Chiar în timp ce întrebam asta mi-am dat seama că era o greşeală. Nu voiam să dezvolte ideea, mă simțeam mai bine ştiind cât mai puține despre viața particulară a lui Patch. Aşa că am fost recunoscătoare când mi-a replicat:

— Nu cred că acum e un moment potrivit să vorbim despre asta. Ți s-ar putea face frică.

„Prea târziu”, m-am gândit.

A venit mai aproape, iar brațele noastre s-au atins, o atingere fugară care a făcut să mi se ridice părul de pe brațe.

— Ce-aş avea de mărturisit/spus/dezvăluit/ nu sunt genul de lucruri pe care să i le spui partenerului guraliv de la biologie, a adăugat el.

Am ridicat mâinile.

— Partener, nu. A fost o unire forțată.

Patch a făcut semn cu bărbia spre rampă.

— Se pare că noi urmăm.

Am trecut de uşile rotative. Când am ajuns la platforma de îmbarcare, singurele maşini libere rămăseseră doar cele din față sau cele din spatele montagne-rousse-ului. Patch s-a îndreptat spre primele.

M-am îmbărbătat singură că nu-mi mai era frică de înălțimi. Aerul rece îmi făcea picioarele să tremure. M-am strecurat în maşină alături de el.

— Nu mi-ar fi frică de trecutul tău, i-am trântit, în timp ce-mi puneam centura de siguranță. Cred c-aş fi îngrozită.

— Îngrozită, a repetat Patch.

Tonul vocii sale m-a făcut să cred că accepta acuzația. Ciudat, din moment ce Patch nu se autodenigra niciodată. Maşinile au dat înapoi şi au pornit.

Ne-am îndepărtat de platformă, nu foarte lin, urcând constant în pantă. Mirosul de transpirație, rugină şi vată de zahăr a umplut aerul, ca să nu mai zic de mirosul de apă sărată care venea dinspre mare.

— Eşti palidă, a spus Patch deasupra şinelor care pârâiau.

Măsimțeam palidă, dar nu recunoşteam.

În vârful pantei am avut un moment de ezitare. Puteam vedea la kilometri depărtare, observând locul în care zona rurală întunecată se îmbina cu luminile suburbiei şi se transforma treptat în rețeaua electrică a oraşului. Vântul se potolise, lăsând aerul umed să-mi pătrundă pielea.

Fără să vreau am aruncat o privire spre Patch. Îmi era ciudă că mă consola faptul că era lângă mine. Ca şi cum ar fi vrut să mă contrazică, Patch mi-a aruncat un zâmbet de pirat.

— Nu ți-e frică de înălțimi, nu, Nora?

Am strâns bara de metal din față şi mi-a scăpat un zâmbet slab.

Maşina noastră gonea nebunesc de repede, fața mea tăia aerul rece şi părul îmi flutura pe spate. Întorcându-se la stânga, apoi la dreapta, zguduia

şinele. Îmi simţeam organele interne cum plutesc şi cad ca urmare a cursei. Am privit în jos, încercând să mă concentrez asupra a ceva imobil.

Atunci am observat că centura de siguranţă mi se desfăcuse. Am încercat să strig spre Patch, dar vocea îmi era înghiţită de curentul de aer. Simţeam un gol în stomac şi mi-am luat o mână de pe bara de metal, încercând să fixez centura în jurul taliei. Maşina a plonjat spre stânga. M-am lovit umăr în umăr cu Patch atât de tare încât mă durea. Maşina şi-a luat avânt şi am simţit că seridică de pe şine, ca şi cum n-ar fi fost ţintuită complet de ele.

Eram în cădere liberă. Luminile care treceau cu rapiditate pe lângă şine mă orbeau, nu vedeam în ce parte o luau şinele la capătul picajului.

Era prea târziu. Maşina s-a răsucit spre dreapta. Am fost smulsădin maşină ca de o mână invizibilă. Pentru o jumătate de secundăam avut o senzaţie de imponderabilitate. Dedesubt, cursa cobora fără mine, iar eu atârnam suspendată de nimic altceva decât de aerul întunecat din jur. Am deschis gura să strig.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e cursa care s-a oprit la platforma de coborâre. Mă dureau braţele de cât de tare mă ţinea Patch.

— Ăsta da ţipăt, mi-a zis, rânjind.

Zăpăcită, l-am privit cum îşi pune mâinile la urechi, ca şi cum ar mai fi auzit încă ţipătul meu. Neştiind sigur ce s-a întâmplat m-am holbat la braţul lui, unde dinţii mei îi lăsaseră două urme semicirculare pe piele. Apoi ochii mi-au alunecat spre centura de siguranţă. Era fixată de talie.

— Centura mea... am crezut...

— Ce-ai crezut? a întrebat Patch, părând sincer interesat.

— Am crezut.... am zburat afară din maşină. Chiar am crezut... că o să mor.

— Cred că asta e şi ideea.

Mi-am scuturat capul şi am luat o gură de aer. Braţele îmi tremurau, genunchii mi se împleticeau sub greutatea corpului.

— Deci cred c-am rămas parteneri, a tras el concluzia.

Simţeam o notă de victorie în glasul lui, dar eram prea ameţităca să mă mai cert.

— Arhanghelul, am murmurat, uitându-mă înapoi peste umăr la cursa care şi-a început următoarea ascensiune.

— Înseamnă înger de rang înalt.

Se citea o îngâmfare clară în vocea lui.

— Cu cât eşti mai sus, cu atât mai grea e căderea.

Am încercat să deschid gura, vrând să spun că eram sigură că am părăsit maşina pentru o clipă şi că forţe dincolo de capacitatea mea de înţelegere m-au aşezat la loc, în centura de siguranţă. În schimb, am bâiguit:

— Cred că eu prefer un înger păzitor.

Patch a zâmbit din nou arogant. M-a condus spre trotuar, apoi mi-a propus:

— Să mergem s-o găsim pe Vee.

CAPITOLUL 9

N-am găsit-o pe Vee.

Patch şi cu mine am ajuns la ieşire cu cinci minute înainte de ora stabilită. I-am spus că pot foarte bine s-o aştept singură, dar ainsistat să rămână.

A rămas timp de patruzeci şi cinci de minute.

M-am uitat la ceas.

— Poate că e încă la sala de jocuri.

Un drum scurt până acolo ne-a demonstrat că nu era.

— Sunt sigură că aşteaptă în maşină, i-am spus lui Patch.

Ne-am întors la ieşire şi m-am uitat printre barele de fier, spreparcare. Era complet ocupată. Nu fusesem atentă unde a parcat Vee. Undeva la margine. Ar fi nevoie de mai bine de jumătate de orăsă parcurgi tot rândul din spate.

Mi-am scos mobilul. Ecranul telefonului era negru şi nu voia săse aprindă. Bateria era descărcată. Nu avea nicio logică. Îl încărcasem chiar înainte să plec.

— Te duc undeva? m-a întrebat Patch.

M-am gândit că aş fi fost mai în siguranță dacă aş fi făcut autostopul.

— Sunt sigură că e în maşină.

Am mai aruncat o privire spre parcare şi mi-am înfrânat un oftat.

— Mă duc să văd.

Patch a venit cu mine.

După alte treizeci de minute cercetasem toată parcarea. Maşina lui Vee nu mai era acolo. Nu-mi venea să cred că a plecat fără mine. Poate fusese o urgență. N-aveam de unde să ştiu, din moment ce nu-mi puteam verifica mesajele de pe telefonul mobil.

Patch s-a sprijinit de un SUV argintiu şi a ridicat din umeri.

— Vino cu mine!

Nu prea aveam alternativă. Mi-am muşcat buzele, cântărind cât de înțelept era să accept oferta lui. Într-o zi obişnuită, băiatul ăsta emana pericol. În seara asta era un amestec puternic de pericol, amenințare şi intenții răuvoitoare. Şi dacă mama afla vreodată că am acceptat să mă aducă acasă un băiat, ca să nu mai vorbesc de unul cu un caracter dubios...

— Mă duci direct acasă.

Suna mai mult ca o întrebare decât ca un ordin.

— Pari agitată, Nora.

— Sunt.

Mi-a scăpat.

— De ce?

— Ia ghici!

Îşi luase o mutră îngâmfată şi nu era pentru prima oară în seara asta. Părea triumfător. M-am întrebat dacă nu cumva a aranjat încurcătura mea. Partea logică a creierului meu îmi spunea că n-avea cum să ştie că Vee şi cu mine urma să ne întâlnim la ieşire. Şi chiar dacă ar fi ştiut, cum putea să se asigure că Vee nu va veni? Pe scurt, n-avea cum.

— Am ajuns.
Patch a făcut semn cu capul spre o zonă de parcare din apropiere. Speram să nu se refere la motocicletă. Spre mâhnirea mea, s-a dus direct la ea, s-a urcat şi a pornit-o.
— Frumoasă motocicletă, i-am zis.
Era o minciună. Arăta ca o capcană a morții, neagră şi strălucitoare.
Patch mi-a arătat scaunul din spate.
— Urcă!
Mi-am trecut piciorul peste şa şi mi-am dat seama cât de nesigură mă simțeam fără nimic altceva decât un scaun îngust sub mine. Nu mai fusesem niciodată pe o motocicletă.
— Îmi place senzația vântului pe față, am mințit cu încredere forțată, încercând să mă port ca şi când n-aş fi fost îngrozită de ideea de a merge cu peste 65 km pe oră, fără airbaguri frontale dual-stage şi dual-threshold.
— E greu de condus? De fapt, voiam să întreb dacă e sigură.
— Nu, a spus Patch, răspunzându-mi la ambele întrebări.
Avea o singură cască, neagră şi strălucitoare, pe care mi-adat-o mie.
— O, Patch, n-am crezut că-ți pasă de mine, am replicat.
Mi-am pus casca pe cap şi am închis-o sub bărbie.
— Osă ai nevoie de ea. Motocicleta asta gândeşte singură.
— Hmmm. Pun pariu că zice: „Aminteşte-ți să duci gunoiul la reciclat, ca să se poată face mai multe ca mine”.
Patch a râs uşor.
— Eşti încordată. Relaxează-te!
Când a pornit, explozia mişcării m-a luat prin surprindere; mă ținusem de jacheta lui doar cât să mă conving că nu-l ating. Acum mi-am înfăşurat mâinile în jurul lui într-o adevărată îmbrățişare.
Când a încetinit la primul stop, i-am strigat:
— O faci intenționat. Cam imatur, nu crezi?
— Fac ce anume?
Mi-am dat ochii peste cap, dar nu era nimeni altcineva să vadă.
— Chestia asta... ştii tu.
Privindu-mi mâinile în jurul mijlocului lui, l-am lămurit cu un dezgust sporit:
— Mă faci să mă țin de tine de frică să...
— Adică asta?
Patch a accelerat la lumina verde a semaforului, iar eu l-am strâns involuntar mai tare. Coapsele mele s-au strâns în jurul lui, dar eu speram că sunt singura care a observat. La următorul stop a oprit, punându-şi piciorul jos ca să echilibreze motocicleta. Nu era nevoie să-i văd fața ca să ştiu că zâmbea.
— Poți să-mi dai drumul un pic? Abia mai pot respira, mi-a cerut.
Când am ajuns la mine acasă, pe aleea cețoasă, a oprit motorul şi a coborât. Mi-am scos casca, am aşezat-o cu grijă pe scaun şi un vrut să-i spun ceva de genul „mulțumesc-ne-vedem-la-oră-luni”.
Dar vorbele mi-au înghețat pe buze când el a traversat aleea şi s-a îndreptat spre scările verandei.
Nu puteam să pricep ce scop aveau acțiunile lui. Mă conducea până la uşă? Foarte puțin probabil. Atunci... ce? Am urcat scările şi l-am găsit la

uşă, cu spatele la mine. L-am privit, cuprinsă de confuzie şi de îngrijorare, cum a scos din buzunar un set de chei care mi păreau cunoscute şi a băgat una în broască.

Mi-am dat jos geanta de pe umăr şi am tras fermoarul compartimentului micuţului în care îmi ţineam cheile. Nu erau acolo.

— Dă-mi înapoi cheile, i-am cerut, nervoasă pentru că nu ştiam cum au ajuns cheile mele la el.

— Le-ai pierdut în curte când îţi căutai telefonul mobil.

— Dă-mi-le înapoi!

Patch şi-a ridicat braţele în semn de nevinovăţie şi s-a retras de la uşă. Şi-a sprijinit umărul de zid şi m-a privit în timp ce mă îndreptam spre intrare. Aruncându-i o privire scurtă, am încercat să întorc cheia. Nu voia să se clintească.

— Ai blocat-o, i-am spus, zăngănind cheia.

Scândurile verandei au scârţâit sub paşii lui. Văzându-l că se apropie, m-am dat înapoi.

— Poftim! Încearcă! E înţepenită.

Cu un clic ascuţit a răsucit cheia.

Cu mâna pe clanţă, părea să întrebe: Îmi dai voie?

Am înghiţit, înăbuşindu-mi un val de fascinaţie furioasă.

— Ce mai aştepţi? Nu dăm peste nimeni; sunt singură acasă.

— Toată noaptea?

Mi-am dat seama imediat că n-a fost cel mai înţelept lucru pe care l-am spus.

— Dorthea vine în curând.

Era o minciună. Dorthea plecase de mult. Era aproape de miezul nopţii.

— Dorthea?

— Menajera. E bătrână, dar puternică. Foarte puternică.

Am încercat să mă strecor pe lângă el. Fără succes.

— Pare periculoasă, a spus, scoţând cheia din broască. Mi-a întins-o.

— Poate curăţa un WC pe dinăuntru şi pe dinafară în mai puţin de un minut. Mai bine zis, e înfricoşătoare.

Am luat cheia şi am trecut pe lângă el. Aveam de gând să mormăi un salut scurt şi să închid uşa, dar când m-am întors, Patch era în pragul uşii, cu braţele aşezate de-o parte şi de alta a cadrului.

— Nu mă inviţi înăuntru?

Am clipit. Să-l invit înăuntru? De ce-aş face aşa ceva? În timp ce căutam un răspuns logic la o asemenea întrebare stupidă, el a remarcat:

— E târziu.

Ochii lui m-au urmărit cu atenţie, cu o strălucire imprevizibilă.

— Probabil că ţi-e foame.

— Nu. Da. Adică da, dar...

Şi deodată a ajuns înăuntru.

Am făcut trei paşi înapoi; el a închis uşa cu piciorul.

— Îţi place mâncarea mexicană?

— Eu... aş vrea să ştiu ce cauţi în casa mea!

— Taco?

— Taco? am repetat ca un ecou, cu gura căscată.

Asta părea să-l amuze.

— Roşii, salată, brânză.
— Ştiu ce e un taco!
Înainte să-l pot opri, se plimba cu paşi mari prin casă. La capătul holului, s-a întors spre dreapta. Spre bucătărie.
A mers la chiuvetă şi a deschis robinetul, să se spele cu săpun până la jumătatea braţelor. După ce s-a instalat ca la el acasă, a luat-o mai întâi spre cămară, apoi a căutat prin frigider, scoţând câte ceva: salsa, brânză, salată, o roşie. Apoi a căutat prin sertare şi a găsit un cuţit. S-a oprit din tăiat doar atât cât să-mi spună:
— Du-te şi aranjează-ţi părul! Cina e gata până când termini.
Am făcut doi paşi în faţă şi m-am privit într-una din cratiţele de pe raft. Arătam de parcă aş fi avut nişte mărăcini pe cap.
— Părul tău e roşcat natural?
M-am holbat la el.
— Nu e roşcat.
— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, Bombonico, dar e. Şi dacă i-aş da foc n-ar putea fi mai roşu de atât!
— E castaniu.
Poate că aveam un pic, un piculeţ insignifiant de roşu în păr. Dar eram tot brunetă.
— E din cauza luminii, am spus.
— Mda, poate că e din cauza luminii. Amândouă colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet, dând naştere unei gropiţe. Mi-a făcut semn cu cuţitul să ies. Du-te şi spală-te!
Am stat o clipă să mă gândesc la următoarea mişcare, dar negăsind niciuna, m-am conformat.
Am mers sus, dar nu m-am obosit să-mi aranjez părul. Nu eram tocmai liniştită ştiindu-l pe Patch prin casă, înarmat cu un cuţit. Am încuiat uşa dormitorului după mine şi mi-am adunat gândurile. Am hotărât că trebuia să-i spun să plece. Cu fermitate.
— O lăsăm pe altă dată? l-am întrebat, găsindu-l tot la treabă în bucătărie.
Mi-am pus o mână pe stomac, arătând că mă durea.
— Mi-e greaţă, am spus. Cred că din cauza cursei cu motorul.
S-a oprit şi m-a privit.
— Aproape am terminat.
Am observat că schimbase cuţitul cu unul mai mare şi mai ascuţit.
Ca şi când mi-ar fi văzut gândurile, a zâmbit cu şiretenie. A ţinut cuţitul în sus, analizându-l. Lama strălucea în lumină. Mi s-a strâns stomacul.
— Pune cuţitul jos, i-am zis încet.
Patch s-a uitat la mine, apoi la cuţit şi înapoi la mine. După o clipă l-a aşezat în faţa lui.
— Nu-ţi fac nimic, Nora.
— Mă simt… mai liniştită, am reuşit să spun, dar gâtul îmi era uscat şi încordat.
A întors cuţitul cu mânerul spre mine.
— Vino aici! Te învăţ să faci taco.
Nu m-am mişcat. Avea o licărire în ochi care mă făcea să mă gândesc c-ar trebui să-mi fie frică de el… şi mi-era. Dar frica aceea era în egală măsură

atracție. Era ceva extrem de tulburător când eram lângă el. Nu mă mai recunoşteam.

— Ce zici de... un târg?

Aşa cum stătea aplecat, fața îi rămăsese în umbră; şi m-a privit printre gene.

— Tu mă ajuți să fac taco şi eu îți răspund la câteva întrebări.

— Întrebări?

— Cred că ştii la ce mă refer.

Ştiam exact ce voia să spună. Îmi dădea ocazia să arunc o privire sub vălul lui misterios. A ştiut din nou ce să spună, exact la momentul potrivit.

— Asta înseamnă da? a întrebat.

Fără nicio vorbă, m-am dus lângă el. Mi-a pus în față tocătorul de lemn.

— Mai întâi, a început, trecând în spatele meu şi aşezându-şi mâinile pe blat, chiar lângă ale mele, îți alegi roşia.

Şi-a aplecat capul în aşa fel încât gura lui era aproape de urechea mea.

— Bun. Acum ia cuțitul!

— Bucătarul stă întotdeauna atât de aproape? am întrebat, neştiind sigur dacă îmi plăcea sau mă temeam de fiorii pe care mi-i provoca apropierea lui.

— Atunci când îşi dezvăluie secretele culinare, da. Ține cuțitul cum trebuie!

— Dar îl țin.

— Bun.

S-a dat înapoi şi m-a privit cu atenție, părând că vrea să descoperevreo greşeală; îşi muta privirea de colo-colo, de la una la alta. Pentru o clipă mi s-a părut că am zărit un zâmbet secret de aprobare.

— Gătitul nu se învață, a adăugat apoi. E înnăscut. Ori ai talentul, ori nu îl ai. Ca şi chimia. Crezi că eşti gata pentru chimie?

Am apăsat cuțitul în roşie; am tăiat-o în două şi fiecare jumătate s-a rostogolit uşor pe rundul de lemn.

— Spune-mi tu. Sunt?

Patch a scos un sunet adânc pe care nu l-am putut descifra şi mi-a aruncat zâmbetul lui de pirat.

*****

După cină, a pus farfuriile în chiuvetă.

— Eu le spăl, tu le ştergi. A scotocit prin sertarele de lângă chiuvetă,a găsit un prosop de bucătărie şi mi l-a întins.

— Sunt gata să-ți pun întrebările alea, i-am spus. Începând cu seara de la bibliotecă. M-ai urmărit până acolo? Stai! Înapoi la aşezarea în bănci. Vreau să ştiu exact la ce te-ai referit când ai spus căi-ai făcut o sugestie antrenorului...

Vocea mi s-a stins. Patch se rezemase leneş de blat. Şuvițe negre îi ieşeau de sub şapcă. Un zâmbet uşor îi înflorea pe buze. Gândurile mi-au zburat şi, dintr-odată, un alt gând mi-a cuprins mintea.

Voiam să-l sărut.

El a rânjit şi a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

M-am înroşit.

— Nimic. Tu speli, eu şterg.

N-a durat mult să terminăm vasele şi atunci am rămas înghesuiţi în spaţiul de lângă chiuvetă. Patch s-a întins să ia prosopul de vase de la mine, iar corpurile ni s-au atins. Nu ne-am mişcat niciunul, agăţându-ne de legătura fragilă care se ţesea între noi.

Eu m-am retras prima.

— Te-ai speriat? a şoptit.

— Nu.

— Mincinoaso!

Pulsul mi se accelerase.

— Nu mi-e frică de tine.

— Nu?

Am vorbit fără să mă gândesc.

— Poate că mi-e frică de...

M-am blestemat că am început propoziţia. Ce să spun acuma? Nu puteam să recunosc că totul în legătură cu el mă înfricoşa; aşa i-aş fi dat dreptul să mă provoace mai departe.

— Poate că mi-e frică de...

— De ideea că mă placi?

Uşurată că nu mai trebuia să-mi termin propoziţia, am răspuns automat:

— Da.

Mi-am dat seama prea târziu că am recunoscut.

— Adică nu! Cu siguranţă, nu. Nu asta am vrut să spun.

Patch râdea încetişor.

Stânjenită de privirea lui intensă, am înghiţit în sec:

— Adevărul este că o parte din mine nu se simte prea bine în preajma ta.

— Dar?

Am strâns blatul din spatele meu ca să mă sprijin.

— Dar în acelaşi timp... mă simt atrasă de tine?

— Spune-mi la ce te gândeşti, m-a îndemnat el. Sau... trebuie să ghicesc? Cumva la faptul că nu-ţi mai poţi lua ochii de la mine?

— Eşti prea încrezut, am replicat, împingându-l puţin cu mâna.

Mi-a prins mâna la pieptul lui şi mi-a tras mâneca pesteîncheietură, acoperindu-mi mâna cu ea. A făcut acelaşi lucru şi cu cealaltă mânecă, la fel de rapid. Îmi ţinea bluza de manşete, cu mâinile prinse înăuntru. Am deschis gura să protestez.

Trăgându-mă mai aproape, nu s-a oprit până nu am ajuns chiar înfaţa lui. Brusc m-a ridicat pe blat. Feţele noastre erau la acelaşi nivel. M-a fixat cu un zâmbet întunecat şi provocator. Şi atunci mi-am dat seama că acest moment plutea în fanteziile mele de câteva zile.

— Dă-ţi jos şapca, i-am spus.

Vorbele au ieşit înainte ca eu să le pot opri.

A învârtit-o, cu cozorocul în spate.

M-am mişcat spre marginea blatului, cu picioarele atârnând de o parte şi de alta a lui. Ceva din interiorul meu îmi spunea să mă opresc, dar am alungat acea voce în subconştient.

Şi-a întins mâinile pe blat, chiar lângă şoldurile mele. Aplecându-şi capul pe-o parte, s-a apropiat de mine. Mirosul lui, de pământ negru umed, m-a copleşit.

Am respirat sacadat de două ori. Nu. Nu era bine. Nu chestia aia, nu cu Patch. Îmi era frică. Într-un sens pozitiv. Dar şi într-unul negativ. Foarte negativ.

— Ar trebui să pleci. Chiar ar trebui să pleci.

— Unde să plec, aici? Gura lui era pe umărul meu.

— Sau aici? A urcat spre gâtul meu.

Creierul meu nu mai putea gândi nimic logic. Gura lui Patch urca spre nord, peste maxilar, sugându-mi uşor pielea...

— Îmi amorțesc picioarele, m-am bâlbâit. Nu era chiar o minciună.

Simțeam nişte înțepături în tot corpul, inclusiv în picioare.

— Aş putea rezolva problema asta. Mâinile lui mi-au înconjurat şoldurile.

Deodată mi-a sunat telefonul. Am tresărit şi l-am căutat prin buzunar.

— Unde eşti? a țipat Vee.

— Pot să te sun mai târziu?

— Nu, nu poți să mă suni mai târziu! Unde eşti?

Am închis telefonul.

— Trebuie să pleci. Chiar acum, i-am spus lui Patch.

Şi-a învârtit şapca la loc. Doar gura i se vedea de sub ea şi se curba într-un zâmbet.

— Nu eşti machiată.

— Probabil că am uitat.

— Îmi place ce văd.

N-am reuşit să mă forțez să răspund.

— Somn uşor!

— Da. Sigur.

Ce a spus?

— E o petrecere mâine seară...

— OK.

— Treci pe-acolo!

— Poate, am reuşit să bâigui.

Patch mi-a băgat o bucată de hârtie în buzunar, atingerea lui provocându-mi o senzație de căldură pe picior.

— Uite adresa. Te aştept. Să vii singură.

O clipă mai târziu am auzit uşa din față închizându-se în urma lui. O roşeață fierbinte mi s-a urcat în obraji. M-am lăsat pe spate peste bufet, respirând încet şi sacadat.

CAPITOLUL 10

M-a trezit brusc din somn sunetul telefonului. Pe jumătate adormită, mi-am acoperit capul cu perna, să nu mai aud zgomotul. Dar telefonul suna şi suna.

A intrat căsuța vocală. După cinci secunde, a început din nou sune. Am întins o mână peste marginea patului, am bâjbâit până mi-am găsit jeanşii şi am scos mobilul din buzunar.

— Da? am spus cu un căscat lung.

Cineva respira sacadat la celălalt capăt.

— Cum a rămas cu sunatul mai târziu? Cum a rămas cu ne întâlnim la ieşire? Şi ce-ar fi să-mi spui unde eşti, ca să pot să vin să te strâng de gât? Cu mâinile goale!

M-am lovit cu palma peste frunte de câteva ori.

— Am crezut că ai fost răpită! a continuat Vee. Am crezut că te-au luat extratereştrii! Am crezut că ai fost ucisă!

Am încercat să găsesc ceasul pe întuneric. Am dărâmat o ramă foto de pe noptieră şi toate ramele din spate au căzut ca nişte piese dedomino.

— Am fost la ieşire, am spus.

— Nu, eu am fost la ieşire. Tu erai „dispărută în misiune”.

Cifrele roşii de pe cadran... Îmi dansau în fața ochilor. Era abia două dimineața.

— M-am învârtit prin parcare o oră, a spus Vee. Elliot şi Jules s-au plimbat prin parc arătând singura fotografie cu tine pe care-o aveam în portofel. Am încercat să te sun pe mobil de un milion de ori. Stai puțin! Eşti acasă? Cum ai ajuns acasă?

M-am frecat la ochi.

— Patch.

— Patch care te urmăreşte?

— Păi, nu prea aveam de ales, nu? i-am spus scurt.

— Tu m-ai abandonat pe mine.

— Pari obosită. Foarte obosită. Nu, nu e asta. Pari agitată... nervoasă... excitată.

Puteam simți cum i se măresc ochii.

— Te-a sărutat, nu?

Niciun răspuns.

— Da! Ştiam eu! Am văzut cum se uită la tine. Mă aşteptam de mult la asta.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Cum a fost? a insistat Vee. Un sărut-piersică? Prună? Sau un sărut-lucernă?

— Poftim?

— A fost un pupic, cu gura deschisă sau şi cu limba? Lasă, nu trebuie să-mi răspunzi. Patch nu e genul care să-şi piardă vremea cu pregătiri. Sigur a fost şi cu limba.

Mi-am mai dat câteva palme peste frunte. Probabil că Patch credea că nu am pic de stăpânire de sine. M-am topit în brațele lui. M-am făcut unt. Chiar

înainte să-i spun că ar trebui să plece sunt aproape sigură că am scos un sunet care era o combinație între un oftat erotic şi un geamăt.

Asta ar putea explica zâmbetul lui arogant.

— Nu putem vorbi despre asta mai târziu? am întrebat, ciupindu-mă de rădăcina nasului.

— Nici gând.

Am oftat.

— Sunt moartă de oboseală.

— Nu pot să cred că mă laşi în suspans.

— Sper că poate uiți.

— Slabe şanse.

Am încercat să-mi vizualizez muşchii gâtului relaxându-se, împiedicând durerea de cap pe care o simțeam apropiindu-se.

— Mai mergem la cumpărături?

— Vin la tine pe la cinci.

— Credeam că nu ne întâlnim decât după şase.

— S-au schimbat lucrurile. Vin şi mai repede dacă reuşesc să scap de la muncă.

Am închis şi m-am cuibărit şi mai adânc în pat. Mi-am imaginat zâmbetul înşelător al lui Patch, ochii lui negri strălucitori şi felul în care îşi mângâia linia maxilarului când cocea noi metode prin care să mă chinuie. Am ajuns la concluzia că al doilea talent al lui, după acela de a mă chinui, era cel de a devia conversația de la el... ca în seara asta... Trebuia să-mi răspundă la câteva întrebări. Cum a făcut chestia asta?

După ce m-am învârtit în pat câteva minute, am renunțat să încerc să mă simt mai bine. Adevărul era că, atâta timp cât mă gândeam la Patch, starea de bine era exclusă.

Când eram mică, Lionel, finul Dortheei, a spart un pahar din bucătărie. A măturat toate cioburile de sticlă, mai puțin unul, pe care m-a provocat să-l ling. Cred că să mă îndrăgostesc de Patch era ca şi cum aş linge ciobul acela. Ştiam că e stupid. Ştiam c-o să mă tai. După atâția ani, un lucru a rămas la fel: eram atrasă de pericol.

Deodată, m-am oprit brusc. M-am ridicat şi m-am întins după mobil. Am aprins lumina. Bateria era plină.

Am simțit o furnicătură amenințătoare pe şira spinării. Telefonul meu ar fi trebuit să fie închis.

Şi atunci, cum a reuşit Vee să mă sune?

*****

Ploaia lovea paravanele colorate ale magazinelor de lângă dig şicădea pe trotuar. Lămpi vechi cu gaz se balansau de o parte şi de a alta a străzii însuflețite. Lovindu-ne în umbrele, Vee şi cu mine ne am grăbit pe trotuar şi sub paravanul cu dungi albe şi roz al magazinului Victoria's Secrets. Ne-am scuturat umbrelele la unison şi le-am aşezat chiar la intrare.

Un bubuit de tunet ne-a împins înăuntru.

Mi-am scuturat apa de pe pantofi, în timp ce mă străbătea un fiorde frig. Câteva lămpi de aromaterapie ardeau pe o vitrină în centrul magazinului, înconjurându-ne cu un miros puternic,exotic.

O femeie îmbrăcată în negru din cap până-n picioare s-a apropiat de noi. Avea un metru de croitorie în jurul gâtului şi se pregătea să-l folosească:

— Fetelor, vreți să vă măsor?

— Ascundeți nenorocitul ăla de metru! Îmi ştiu deja măsura, n-amnevoie să mi-o amintiți.

I-am zâmbit femeii ca un fel de scuză în timp ce o urmam pe Vee, care se îndreptase spre cutiile cu reduceri din spate.

— O cupă D nu e ceva de care ar trebui să-ți fie ruşine, i-am zis prietenei mele.

Am ales un sutien din satin albastru şi am căutat eticheta cu prețul.

— Cine a zis că mi-e ruşine? Nu mi-e ruşine. De ce mi-ar fi? Singurele tipe de şaisprezece ani care au balcoane ca ale mele sunt pline de silicoane şi toată lumea o ştie. De ce mi-ar fi mie ruşine?

A cotrobăit prin cutie.

— Crezi că au aici nişte sutiene care să mi le facă să stea cuminți?

— Sunt sutiene de sport şi au un efect secundar naşpa, numit monoțâță, i-am spus, ochind în grămadă un sutien din dantelă neagră.

N-ar fi trebuit să mă uit la lenjerie pentru că mă făcea automat să mă gândesc la chestii sexy. Cum ar fi săruturi. Cum ar fi Patch.

Am închis ochii şi am revăzut seara petrecută împreună. Noi doi față în față, o fâşie de aer între buzele noastre...

Vee m-a luat pe nepregătite cu o pereche de bikini turcoaz cu imprimeu de leopard.

— Ăştia ți-ar sta bine, a spus. Tot ce-ți mai trebuie e un funduleț ca al meu să-i umpli.

Ce-a fost în capul meu? Am fost la un milimetru să-l sărut pe Patch. Acelaşi Patch care poate că-mi invadează gândurile. Acelaşi Patch care m-a salvat de la moarte pe Arhanghel (pentru că eram sigură că asta s-a întâmplat, deşi nu aveam nicio explicație logică). Şi, în sfârşit, acelaşi Patch de care mă simțeam atrasă şi dezgustată în acelaşi timp. Era derutant. Şi înfricoşător.

Mai aveam bucata de hârtie pe care mi-o îndesase în buzunar, dar n-aveam de gând să merg la petrecere. Aveam să mi-l scot pe Patch din minte. Ca o... dietă de detoxifiere. Problema era că singura dietă pe care am ținut-o vreodată s-a întors împotriva mea. Am încercat odată să nu mănânc ciocolată o lună întreagă. Nicio bucățică. După două săptămâni am clacat şi m-am ghifuit cu mai multă ciocolată decât aş fi mâncat în trei luni.

Speram ca dieta mea anticiocolată să nu povestească ce s-ar întâmpla dacă încercam să scap de atracția pentru Patch.

— Ce faci? am întrebat-o pe Vee.

— Ce ți se pare că fac? Scot etichetele cu prețuri reduse de pe sutieneleastea la reduceri şi le lipesc de sutienele care nu sunt la reduceri. Aşa cumpăr sutiene sexy la preț de sutiene obişnuite.

— Nu se poate. La casă se scanează codurile de bare. Va şti ce-ai pus la cale.

— Codurile de bare? Nu se scanează codurile de bare.

Vee nu părea prea sigură.

— Ba da. Jur. Pe cuvântul meu.

M-am gândit că e mai bine să mint decât s-o văd pe Vee dusă la închisoare.

— Părea o idee bună...

— Trebuie să-i cumperi pe ăştia, i-am spus, aruncându-i o fâşiuță de mătase şi sperând să-i distrag atenția.

A ridicat chiloțeii. Materialul era brodat cu raci roşii minusculi.

— E cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Gândindu-mă că era mai uşor să uit de Patch dacă mă uitamla lucruri mai inocente, m-am îndreptat spre standul cu creme. Miroseam o sticlă de Dream Angel când am simțit o prezență familiară în apropiere. Era ca şi cum cineva mi-ar fi turnat o cupă de înghețată pe spate, pe sub tricou. Era aceeaşi tresărire pe care-o simțeam când era Patch prin apropiere.

Vee şi cu mine eram încă singurele cliente din magazin, dar în timp ce afară o maşină trecea în viteză, am zărit o siluetă care s-a ascuns după un paravan întunecat de vizavi. Purta un trening gri-închis şi avea părul strâns sub o şapcă. Neliniştită, am rămas nemişcată un minut, apoi mi-am revenit şi m-am dus s-o caut pe Vee.

— E timpul să plecăm, i-am zis.

Vee cotrobăia într-un raft cu cămăşi de noapte.

— Uau! Uite aici, pijamale din flanel cu reducere de 50%. Am nevoie de una de-asta.

Eram cu un ochi lipit de fereastră.

— Cred că sunt urmărită.

Vee şi-a ridicat brusc capul.

— Poftim? Unde?

— Vizavi.

Vee a aruncat o privire pe furiş.

— Nu văd pe nimeni.

Nici eu nu vedeam. A trecut o altă maşină care mi-a întrerupt raza vizuală.

— Cred c-a intrat în magazin.

— De unde ştii că te urmăreşte?

— O presimțire neagră.

— Părea cunoscută? De exemplu... o combinație între Pippi Longstocking[1] şi curva lui Satan ne-ar da-o automat pe Marcie Molnar.

— Nu era Marcie, am negat, cu ochii încă îndreptați pe trotuarul de vizavi. Era la Delphic. După ce am plecat de la sala de jocuri am văzut că mă urmărea.

— Vorbeşti serios? De ce îmi spui abia acum? Cine e?

M-am adresat vânzătoarei:

— Există şi o altă ieşire din magazin?

Şi-a ridicat ochii din sertarul pe care-l aranja şi m-a privit.

— Doar pentru angajați.

— De ce crezi că te urmăreşte? Ce vrea? a întrebat Vee.

— Să mă sperie. Părea destul de logic.

— De ce să vrea să te sperie?

Mi-a venit să spun „Cine nu încearcă să mă sperie?”, dar am răspuns:

---

[1]Personaj principal feminin dintr-o serie de cărți pentru copii scrise de autoarea suedeză Astrid Lindgren (n. tr.).

— Nu ştiu. Expresia pe care a avut-o când m-am prins că mă urmărea la Delphic.
— Adică? m-a întrebat Vee.
— Nu era curiozitate. Era... ca şi cum ea se temea... de mine.
— Mi s-a făcut pielea de găină.
— Avem nevoie de o diversiune, am anunțat-o pe Vee.
— Exact la asta mă gândeam şi eu. Şi eu sunt foarte bună la diversiuni.
Câteva minute mai târziu, Vee a ieşit din magazin purtând jacheta mea de doc. A luat umbrela mea roşie, ținând-o aplecată peste față. Eram impresionată. În afara faptului că era cu câțiva centimetri prea înaltă şi cu câteva kilograme prea voluptuoasă, ziceai că eram eu. Din locul în care stăteam ghemuită în spatele raftului cu cămăşi de noapte, am observat-o pe blondă ieşind din magazinul de vizavi şi luându-se după Vee. După ce au dat colțul şi nu le-am mai zărit, am fugit la uşă. Afară ploaia devenise torențială.
Luând umbrela lui Vee, am pornit, mergând pe sub paravane, ferindu-mă de ploaia biciuitoare. Simțeam cum mi se umezeşte tivul blugilor. Mai bine mi-aş fi luat cizme.
Spre stânga mea digul se întindea până la oceanul de un gri-ciment, iar spre dreapta şirul de magazine se încheia la baza unui deal verde şi abrupt. În vârful dealului abia puteam zări gardul înalt de fier al cimitirului local. M-am înțeles cu Vee să ne întâlnim vizavi de intrarea principală a cimitirului. Nu ştiam cât îi va trebui blondei să se prindă că urmăreşte pe cine nu trebuie, dar chiar dacă o urmărea încă pe Vee când ne întâlneam, Vee se putea urca în maşină şi plecam.
Am descuiat Neonul, am setat dezaburizatorul de lunetă şi ştergătoarele la viteză maximă. Am ieşit din parcare şi am luat-o spre stânga, accelerând în timp ce urcam dealul şerpuit. Copacii din cimitir se întrezăreau în față, crengile părând că prind viață printre bătăile nebuneşti ale ştergătoarelor. Pietrele de marmură albă păreau că răsar din întuneric, pe când cele gri se confundau cupeisajul.
Parcă venit de nicăieri, un obiect de culoare roşie s-a izbit de parbriz. A lovit geamul exact în raza mea vizuală, apoi a zburat în sus şi deasupra maşinii. Am apăsat frâna, iar Neonul a derapat şi apoi s-a oprit.
Am deschis portiera şi am ieşit. Am alergat în spatele maşinii săvăd ce m-a lovit.
Am avut un moment de confuzie când mi-am dat seama ce vedeam. Umbrela mea roşie era încâlcită printre buruieni. Era stricată. O parte era distrusă, exact aşa cum te-ai aştepta să fie dacă ar fi fost lovită cu putere de un alt obiect, mai puternic.
Prin asaltul ploii am auzit un strigăt îndepărtat.
— Vee?
Am alergat pe drum, apărându-mi ochii de ploaie în timp ce mă uitam cu atenție în jur. Un corp era ghemuit la marginea drumului, chiar în față. Am simțit un fior de gheață şi am început săalerg.
— Vee!
Am îngenuncheat lângă ea. Stătea pe o parte, cu genunchii la piept. A gemut.
— Ce s-a întâmplat? Te-ai lovit? Eşti bine? Poți să te mişti?
Mi-am dat capul pe spate, clipind din cauza ploii.

„Gândeşte!”mi-am spus. Mobilul meu era în maşină. Trebuia să sun la 911.

— Mă duc să cer ajutoare, i-am spus lui Vee.

A gemut şi m-a strâns de mână.

M-am aplecat deasupra ei, luând-o cu atenție în brațe. Am simțit cum lacrimile îmi ard ochii.

— Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta? Ce ți-a făcut?

Vee a murmurat ceva ininteligibil, care putea însemna „geantă”. Da, geanta ei dispăruse.

— O să fie bine.

M-am străduit să-mi păstrez un ton calm. O presimțire sumbră urca în mine şi încercam să o țin la distanță. Eram sigură că blonda era de vină, dar mă învinovățeam că am pus-o pe Vee în pericol. După ce am apăsat câteva numere pe telefon, a răspuns un operator.

Încercând să nu par isterică, i-am spus:

— Am nevoie de o ambulanță. Prietena mea a fost atacată şi jefuită.

CAPITOLUL 11

Ziua de luni a trecut ca prin ceață; am mers de la o oră la alta până la ultimul clopoțel. Pe măsură ce se apropia după-amiaza, gândurile mele uitau de lecții şi de teme sau de teste. Nu mă gândeam decât la Vee. Şi, gândindu-mă la Vee, mă gândeam automat la blondă. Cine era? De ce mă urmărea? Ce voia? Poate că era doar o coincidență nefericită că Vee a fost jefuită la câteva minute după ce am văzut-o pe blondă urmărind-o, dar instinctul îmi spunea altceva.

La ora de biologie am găsit scaunul lui Patch gol. De obicei ajungea în ultimul moment, sincronizându-se cu clopoțelul, dar clopoțelul a sunat şi antrenorul şi-a luat locul la tablă. Am început lecția fără Patch.

Am cercetat scaunul lui gol. O voce şoptită îmi spunea că absența lui ar putea fi legată de atacul asupra lui Vee. Dar vocea rațiunii a stins repede bănuiala. Poate că răcise. Ori i se terminase benzina în drum spre şcoală şi rămăsese izolat pe undeva. Sau poate că la Sala lui Bo era o partidă de biliard cu mize mari şi s-a gândit că e mai profitabilă decât o după-amiază petrecută învățând teoria celulei.

La sfârşitul orelor mi-am închis dulapul şi m-am pierdut în mulțime. Când treceam pe lângă cancelarie, mi-a atras atenția o uşă de vizavi. Era pe jumătate ascunsă de o vitrină în care se aflau un trofeu de baschet prăfuit şi o fotografie alb-negru a unei echipe. M-am gândit că era cam jalnic că ultima dată când BHS Razorbills au ajuns în finale a fost în epoca fotografiilor alb-negru. Apoi atenția mi s-a îndreptat din nou spre uşă. Plăcuța de pe ea părea nou-nouță.

Domnişoara Greene
Psiholog şcolar

Mi-am continuat drumul, dar am simțit o strângere inexplicabilă undeva în stomac, care m-a făcut să mă opresc. „De ce nu?” am auzit o voce din mintea mea.

Singura mea experiență de terapie a avut loc imediat după ce a murit tata. La fiecare şedință stăteam pe un fotoliu din fața psiholoagei şi mă holbam la pereți, peste umărul ei, în timp ce îmi cerea să-i povestesc „câte ceva despre mine”. Prin urmare, era ciudat că acum mă cuprinsese o dorință bruscă să merg la psiholog. Nu, nu chiar o dorință. Eram furioasă şi înspăimântată, dar nu aveam pe cine. O blondă necunoscută. Un bărbat cu o cagulă. Un partener misterios la ora de biologie, care poate că era implicat în întâmplările recente. Dar nu era sută la sută sigur.

Am bătut uşor la uşa întredeschisă, nevrând să deranjez deschizând-o. O fracțiune de secundă mai târziu, uşa s-a deschis cu totul şi m-am trezit față în față cu domnişoara Greene, psihologul şcolar.

Avea un ten mediteranean, ochi aurii, o gură frumoasă şi păr negru şi ondulat, şi o pereche de ochelari înguşti pe vârful nasului.

— Pot să te ajut?

Vocea îi era directă, dar nu nepoliticoasă. Profesională. Am deschis gura, dar nu ieşea niciun cuvânt, aşa că am început să mă întreb ce m-a apucat să mă opresc.

— Ai vrea să vorbim? m-a întrebat domnişoara Greene, dându-se la o parte şi făcându-mi semn să intru.

— Poate altă...

— Ai fost în terapie la domnul Hendrickson? Fostul psiholog şcolar, a adăugat ca răspuns la mutra mea nedumerită.

— A, nu. Vai, cât e de târziu...

Deodată, eram cu totul în birou. Ea a închis uşa după mine şi mi-a întins mâna.

— Alcina Greene.

— Nora Grey.

Nu păream prea sigură.

Şi-a desfăcut brațele, arătându-mi micul birou. Un raft cât tot peretele, plin cu cărți academice, toate legate în culori neutre şi cu litere aurii. Lângă fereastră se afla o ferigă care avea nevoie disperată de apă. Un scaun tapițat în fața biroului şi câteva cutii aşezate în colțul îndepărtat.

— Azi e prima mea zi, s-a scuzat, văzându-mi privirea oprită asupra cutiilor. Încă despachetez. Ia loc!

— Ce s-a întâmplat cu domnul Hendricks?

— Hendrickson. A ieşit la pensie mai devreme. Am pus ochii pe postul ăsta de ceva timp, aşa că am sărit pe el când s-a eliberat.

S-a ghemuit în fața unui dulap din spatele biroului, a scos un dosar şi mi-a mâzgălit numele pe etichetă cu Magic Marker negru. Apoi s-a lăsat pe spate pe scaunul ei rotativ, şi-a încrucişat picioarele şi mi-a zâmbit politicos.

— Ce te aduce la mine?

— Sincer, nu ştiu.

Priveam cu insistență spre uşă.

— Spune-mi ce te frământă.

A scufundat un plic de ceai în cana din fața ei, apoi a sorbit.

— Note proaste? Moartea unui animal? Probleme cu fetele? Probleme cu băieții?

— Ați simțit vreodată că vă urmăreşte cineva?

Uite că am spus-o, foarte relaxată. Domnişoara Greene era un psiholog cu experiență. Probabil că a auzit sute de poveşti despre urmăriți. Situația mea nu era una neobişnuită. În câteva minute mă voi descărca de toate. În cel mai bun caz, ea va avea o explicație logică pentru lucrurile supărătoare care mi s-au întâmplat. În cel mai rău caz, chiar eram urmărită şi ea îmi va oferi o soluție.

Expresia de pe fața ei a devenit gravă.

— Tu ai simțit asta?

— În ultimul timp... da.

Am reuşit să schițez un zâmbet; era ca un apel care o implora să-mi spună că astfel de lucruri se întâmplă tot timpul şi că nu trebuie să-mi fac griji.

A împins deoparte ceaiul şi şi-a unit mâinile pe birou.

— Ce te face să crezi că eşti urmărită?

— O senzație neplăcută.

— Altceva?
Mă gândeam dacă să dau un răspuns scurt sau unul detaliat, hotărându-mă pentru unul scurt, în ideea că m-aş simţi mai bine dacă n-ar trebui să recapitulez seara de ieri în detaliu, când domnişoara Greene a spus:
— Fii cât mai exactă poţi.
Super! Un tremur uşor mi-a cuprins mâinile şi le-am ascuns sub picioare. Încercând să-mi iau un ton neutru, am început:
— Aseară am fost la Victoria's Secret cu prietena mea cea mai bună. Am avut o senzaţie neplăcută şi am privit înjur. Peste drum, o fată se uita la mine.
— Poate se uita la magazin şi ţie ţi s-a părut altceva, a sugerat domnişoara Greene.
— Nu era prima dată când o vedeam.
Domnişoara Greene s-a ridicat uşor în scaun.
— Da?
— Sâmbătă seara am văzut-o la Delphic.
Psihologa a căzut într-o tăcere meditativă, mângâindu-şi bărbia cu unghiile lungi şi lăcuite.
— Erai tot cu prietena ta şi la Delphic? a vrut ea să ştie.
— Vee era acolo, dar nu şi când am văzut-o pe fată. Eram singură în momentul acela. Atunci m-am ciocnit de partenerul meu de la biologie.
Abia acum îmi aminteam detaliile.
— Partenera ta de la biologie a văzut-o pe fata care te urmărea?
— E un băiat, am corectat-o eu şi am clătinat din cap în semn că nu.
— Nu cred că Patch a observat-o.
— I-ai spus lui Patch că erai îngrijorată că cineva te urmărea?
— Nu.
— De ce nu?
Mi-am trecut limba peste dinţi. Mi-am şters mâinile transpirate de coapse.
— Nu părea necesar.
— Să vedem dacă am înţeles bine: erai sigură că o fată ciudată te urmărea şi asta te deranja, dar n-ai crezut că era necesar să spui cuiva?
— I-am spus lui Vee.
Domnişoara Greene nu părea să înţeleagă importanţa problemei mele. Vedeam lucruri pe care nimeni altcineva nu le vedea. Nu mai voiam să vorbesc despre acest subiect.
— Ce s-a întâmplat după aceea? a continuat ea. După ce te-ai ciocnit de Patch.
Întrebarea mi-a zgândărit amintirea din subconştient, unde o împinsesem cât mai adânc. Mirosul de Cola stătută, de vată pe zahăr şi de metal rece mi-a revenit. Auzeam maşinile caruselului bubuind pe şine şi ţipetele ascuţite din jur.
— Patch m-a provocat să mă urc în Arhanghel. E un montagne-rousse, am explicat, dar ea a dat din cap şi mi-a făcut semnsă continui. În timpul cursei mi s-a desfăcut centura de siguranţă. Maşina noastră a luat un viraj strâns şi am fost aruncată afară.
— Şi?
— Şi s-a încheiat cursa.

Am simțit un fior pe piele.
— Patch a râs pentru că am țipat.
— Frica ta i s-a părut amuzantă?
— Am făcut un pariu. Dacă treceam de toată cursa fără să țip el ar fi urmat să-i spună profesorului să ne reaşeze în bănci. Stăm în aceeaşi bancă, i-am explicat.
— Nu mai voiai să stai cu el, a spus ea.
— Mi-e frică de înălțime, dar m-am gândit c-aş putea să merg toată cursa fără să țip. Eram dispusă să fac orice ca să scap de Patch.
— Şi acum mai vrei să scapi de el?
Am evitat întrebarea.
— Ca să fiu sinceră, mă aşteptam să vă concentrați mai mult asupra părții cu „mi s-a desfăcut centura şi era să mor, dar apoi s a încheiat cursa”.
Expresia domnişoarei Greene rămânea opacă.
— Ți-e frică de înălțime. Probabil că erai foarte stresată. Creierul primea puțin sânge, ceea ce-l făcea să fie încet, confuz, impresionabil.
— Credeți că mi s-a părut.
— Tu nu crezi asta?
A sunat ca o întrebare retorică şi am ales să păstrez răspunsul pentru mine. Care nu era chiar un răspuns, din moment ce aveam ambele opțiuni – cea reală şi cea imaginară – pe o balanță mintală care încă nu se înclinase în nicio parte.
— De ce crezi că fata asta te urmăreşte? a întrebat domnişoara Greene.
M-am întrebat de nenumărate ori în ultimele douăzeci şi patru de ore. Răspunsul logic era că voia ceva de la mine. Am ajuns într-un punct mort când am încercat să răspund *ce.*
Domnişoara Greene s-a lăsat pe spate pe scaun şi şi-a sprijinit degetele de buze.
— Dac-ai văzut-o de două ori mi se pare că e mai mult decât o coincidență. Şi cum nu-ți vine în minte nicio explicație de ce-arfi interesată de tine, mă întreb dacă nu cumva e interesată de vreun prieten de-al tău, şi nu de tine.
M-a lăsat o clipă să mă gândesc la teoria ei, apoi a continuat:
— Spun şi eu aşa, dar gândeşte-te că poate o urmăreşte pe Vee. Vee era la Delphic. Era şi la Victoria's Secret. De unde ştii că blonda n-o urmărea pe ea?
— Dacă Vee ar crede că cineva o urmăreşte, mi-ar spune.
— Patch ți-ar spune?
— Credeți că s-ar putea să-l urmărească pe Patch?
Domnişoara Greene a ridicat din umeri cu o expresie carespunea „De ce nu?”.
— Poate e o prietenă de-a lui. Sau o rudă. Poate că-i datorează bani. Poate îl place, dar e prea timidă să-l abordeze.
— Patch nu era la Victoria's Secret, am subliniat eu.
— Poate e o fostă iubită. Poate că încă mai simte ceva pentru el. Dacă te-a văzut cu el sâmbătă la Delphic, curiozitatea şi gelozia ar fi putut s-o împingă să te urmărească la cumpărături a doua zi.

Nu mă gândisem, dar, dac-o luai aşa, avea sens. Trebuia să recunosc că era o posibilitate.

— Vorbeşte-mi despre Patch, a spus domnişoara Greene. Cât de bine îl cunoşti?

— Suntem parteneri de două săptămâni.

— Cu alte cuvinte, sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre el.

Părea un pic încrezută. În mod clar, avea încredere în teoria ei.

— Nimeni nu ştie prea multe despre Patch, am răspuns.

Eram pe punctul de a-i vorbi despre fişa goală, de fapt, deschisesem pe jumătate gura, dar m-am abţinut. Vocea cinică din capul meu parcă mormăia: „Îl protejezi. De ce?” Am protestat cu fermitate că nu îl protejez. Doar că... a trage cu ochiul în fişele elevilor era ilegal. Dacă-i spuneam domnişoarei Greene, ea ar fi fost nevoită să mă denunţe.

Cotul psiholoagei Greene era pe braţul scaunului şi bărbia rezemată în pumn.

— Nora, mai vrei să-mi spui ceva?

„Spune-i”, insista vocea cinică. Sprâncenele ei s-au ridicat uşor, a îndemn.

— Nu mă grăbesc. Orice-ar fi, te vei simţi mai bine dacă vorbeşti.

„În orice-ar fi implicat Patch, el e de vină”, îmi spunea vocea. „Poate să aibă singur grijă de el. Spune-i!”

— E vorba de... Patch?

Ghicise.

Mi-am ridicat ghiozdanul de pe jos şi m-am tras spre marginea scaunului, pregătindu-mă să mă ridic în picioare. Până la urmă venisem să vorbesc despre sănătatea mea mintală, nu despre Patch.

— Nu vreau s-o scurtez, dar trebuie să fiu undeva la ora patru, am minţit eu.

— Îl ajuţi să păstreze un secret? a întrebat domnişoara Greene.

Mi-a venit să-i spun că orice secrete ar avea Patch, nu leîmpărtăşea cu mine. Patch şi secretele lui trăiau într-o lume a lor.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Simt că vrei să spui mai multe, dar, dintr-un motiv sau altul, crezi că nu poţi. Îţi place de el? De aceea te simţi confuză? Tot ce îmi mărturiseşti rămâne confidenţial, nu mai ajunge la nimeni. De-a lungul meseriei mele am auzit multe probleme complicate. Şi-ţi spun un lucru: dimensiunea unei probleme scade puţin atunci când odezvălui şi altcuiva.

„Spune-i despre sărut”, mă îndemna vocea cinică. „N-a fost un sărut”, i-am replicat. „N-am ajuns până acolo. Şi de când o priveşte pe ea?”

— Nu vreau să te influenţez, continuă domnişoara Greene, dar îţi pot da nişte sfaturi din partea cuiva care a văzut de multe ori fete în situaţia ta; adesea iubirea e o chestie care sperie – m-a privit m ochi şi m-am simţit neplăcut de transparentă – dar nu e niciodată ameninţătoare.

Te sperie, dar nu e ameninţătoare. Voi dormi mai bine acum, ea am clarificat diferenţa asta.

— Multe fete de vârsta ta încep să aibă sentimente de iubire şi de dorinţă. Dar ţine mine că trebuie să fii atentă. Asta nu înseamnă căPatch are intenţii ascunse, a adăugat ea, scoţându-şi ochelarii, dar există oameni care profită de alţii şi n-aş vrea să te afli într-o asemenea situaţie.

Ceasul de pe perete ticăia în tăcerea dintre noi.

— Ce-ar trebui să fac dac-o mai văd pe blondă? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Cheamă poliția! Dacă nu e nimic...

A ridicat din umeri ca pentru a spune că paza bună rece primejdia rea.

— Pe de altă parte, dacă într-adevăr te urmăreşte, probabil că se va opri după ce o sperie poliția.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine.

— Sper că te-am mai liniştit puțin.

Am simulat un zâmbet. Nu prea eram sigură ce a făcut. Posibilitățile începeau să cântărească din ce în ce mai greu. Dacă blonda era fosta prietenă a lui Patch ? Dacă a înțeles greşit relația mea cu Patch ? Asta ar explica privirea plină de teamă pe care mi-a aruncat-o. Ar putea fi îngrijorată că i-am luat locul în viața lui. Ceea ce era absurd... din punctul meu de vedere.

— Unde mergi? m-a întrebat domnişoara Greene, deschizând uşa ca să ies.

— La biblioteca publică.

Mi-am adus aminte de minciuna de mai devreme, când am spus că trebuie să fiu undeva la ora patru şi am adăugat repede:

— Mă întâlnesc cu cineva să învățăm împreună.

A zâmbit, dar nu părea sinceră.

— Cu Patch?

— Nu. Azi învăț la literatură engleză.

— Vrei să te duc până acolo? Tocmai voiam să plec.

Norocul m-a luat prin surprindere. Vee era în spital, prinurmare ar fi trebuit să merg pe jos.

— Ar fi foarte bine. Mulțumesc.

*****

Am stat la bibliotecă întreaga după-amiază şi, când mi-am dat seama că trecuse ceva timp, ceasul de pe perete arăta că se făcuse seară. În liniştea din bibliotecă stomacul mi se auzea bolborosind şi am încercat să-mi amintesc dacă am văzut pe drum vreun automat.

Ultima temă putea să mai aştepte, dar mai aveam un proiect pentru care aveam nevoie de bibliotecă. Trebuia să fac o recenzie a piesei *Othello* pentru editorul eZine până la ora nouă şi am ajuns la o înțelegere cu mine însămi, promițându-mi că mă voi duce să caut ceva de mâncare imediat ce voi termina. Strângându-mi lucrurile, am luat liftul până la etajul trei şi am urmat indicațiilespre publicații, sperând că dacă citesc câteva recenzii în ziarul local îmi va veni inspirația.

— Scuzați-mă, am spus, văzându-lpe bibliotecar la biroul lui. Caut *The Chronicle* sau *The Portland Press Herald* din ultimul an. În special paginile de film şi teatru.

— Nu păstrăm nimic atât de recent, mi-a spus, dar dacă te uiți pe internet, cred că *The Portland Press Herald* au arhivă pe site. Mergi drept înainte pe holul din spatele tău şi vei găsi laboratorul media pe stânga.

O jumătate de oră mai târziu citisem mai multe recenzii şi ochii îmi erau ca de sticlă. Am căutat în toate ziarele din Maine. A apărut un link spre

ziarul şcolii Kinghorn Prep. Mi-au trebuit vreo trei secunde până mi-am dat seama de ce mi se părea familiar numele. Elliot se transferase de la Kinghorn Prep. De curiozitate, am hotărât să mă uit. Dacă şcoala era atât de bună pe cât pretindea Elliot, probabil că avea un ziar bun.

Am dat click pe link, am răsfoit paginile din arhivă şi am ales la întâmplare data de 10 februarie, anul curent. O clipă mai târziu aveam şi un titlu: *Elev chestionat în crima de la Kinghorn Prep.*

Mi-am tras scaunul mai aproape, atrasă de ideea de a citi ceva mai interesant decât recenziile de film.

Un elev de şaisprezece ani de la Kinghorn Prep, chestionat de politie în legătură cu ceea ce a fost numit „Linşajul de la Kinghorn”, a fost eliberat fără acuzații. *După ce cadavrul lui Kjirsten Halverson, de optsprezece ani, a fost găsit atârnând de un copac în zona împădurită a campusului şcolii, politia l-a anchetat pe Elliot Saunders, din clasa a X-a, care a fost ultimul văzut cu victima în seara morții.*

Nu reuşeam să pricep ceea ce citeam. Elliot a fost anchetat pentru crimă?

Halverson era chelneriță la o cantină din apropiere, The Heerstool, un loc de distracție preferat de băieții exclusivistei şcoli private. Poliția a confirmat că Halverson şi Saunders au fost văzuți plimbându-se împreună prin campus sâmbătă seara târziu. Corpul lui Halverson a fost găsit duminică dimineața, iar Saunders a fost eliberat luni după-amiază.

— Nora?

Am tresărit la auzul vocii lui Elliot în spatele meu.

— Ce faci? m-a întrebat.

M-am întors şi l-am văzut sprijinit de tocul uşii. M-a fulgerat ceva rece, ca o roşeață, doar că opusul ei.

Mi-am rotit scaunul uşor spre dreapta, încercând să mă aşez în fața monitorului ca să-i blochez vederea.

— Eu… tocmai îmi terminam tema. Tu ce faci? Nu te-am auzit intrând. De când stai acolo?

Vocea mi-a răsunat peste tot.

Elliot s-a ridicat de pe tocul uşii şi a intrat în laborator. Am bâjbâit orbeşte după butonul de pornit-oprit al monitorului.

— Încerc să-mi trezesc inspirația pentru o recenzie pe care trebuie să-i-o dau editorului în seara asta, i-am spus.

Vorbeam în continuare prea repede. Unde e butonul? Elliot a privit în jurul meu.

— Ai găsit ceva interesant?

Degetele mele au atins un buton şi am auzit monitorul stingându-se.

— Scuză-mă, dar ce ai spus că făceai?

— Eram în trecere şi te-am văzut. S-a întâmplat ceva? Pari… agitată.

— Aaa, mi-a scăzut glicemia.

Mi-am strâns cărțile şi caietele într-o grămadă şi le-am înghesuit în ghiozdan. Elliot a luat un scaun din apropiere şi l-a rotit lângă al meu. S-a aşezat invers şi s-a apropiat de mine, invadându-mi spațiul personal.

— Poate te pot ajuta.

M-am tras într-o parte.

— E drăguț din partea ta, dar am terminat pentru seara asta. Trebuie să iau ceva de mâncare. E potrivită o pauză.

— Dă-mi voie să-ți fac cinste, atunci. Nu e un local chiar după colț?

— Mulțumesc, dar mama probabil că mă aşteaptă. A fost plecată din oraş şi se întoarce în seara asta.

M-am ridicat în picioare şi am încercat să trec pe lângă el. Mi-a întins telefonul şi m-a nimerit chiar în buric.

— Sun-o!

Am privit în jos spre telefon şi am căutat o scuză.

— N-am voie să ies în timpul săptămânii.

— Se numeşte minciună, Nora. Sun-o pe mama ta şi spune-i că temele durează mai mult decât ai crezut. Spune-i că mai ai nevoie de o oră la bibliotecă. Nu va şti adevărul...

Cu ghiozdanul atârnat pe un umăr, îmi strângeam breteaua.

— Poate altă dată.

Am trecut pe lângă Elliot şi am ieşit din laborator, dându-mi scama că dacă deschidea monitorul vedea articolul. Dar acum nu mai puteam face nimic. Pe la jumătatea drumului spre biroul de publicații am îndrăznit să privesc peste umăr. Laboratorul era gol şi Elliot nu se vedea pe nicăieri. M-am întors lângă computer cu ochii în patru, în caz că apărea din nou. Articolul despre ancheta crimei era încă deschis. L-am imprimat, l-am ascuns în dosar, m-am delogat şi m-am grăbit să plec.

CAPITOLUL 12

Telefonul mi-a vibrat în buzunar şi, după ce m-am asigurat că bibliotecarul nu mă privea urât, am răspuns.

— Mama?

— Veşti bune, mi-a zis. Licitația s-a terminat mai devreme şi sunt în drum spre casă. Tu unde eşti?

— Salut! Te aşteptam abia mai târziu. Acum ies de la bibliotecă. Cum a fost în Manchester?

— În Manchester a fost... lung. A râs, dar părea epuizată. Dacă aştepți patruzeci şi cinci de minute, te iau cu maşina. Sunt la sud de Portland.

M-am învârtit în jur, căutând un ceas. Voiam să mă opresc pe la spital să văd dacă Vee ieşise de la Terapie Intensivă. N-o mai văzusem de când fusese luată cu ambulanța şi eram nerăbdătoare să aflu cum se simțea. Şi era important şi să aud versiunea ei despre atac, înainte să uite detaliile ori să le înflorească. Orice îşi amintea putea fi o piesă a puzzle-ului.

— Uite cum facem, i-am spus mamei, trebuie s-o vizitez pe Vee. E bine dacă ne întâlnim acasă? Mă grăbesc, promit.

— Sigur.

Am simțit o mică dezamăgire.

— Noutăți? Am primit de dimineață mesajul tău despre Vee la Terapie Intensivă.

— Ar trebui să iasă în seara asta.

— Nora...

Am simțit nodul de emoție din vocea ei.

— Mă bucur aşa de tare că n-ai fost tu în locul ei! N-aş putea trăi dacă ți s-ar întâmpla ceva. Mai ales de când...

S-a oprit.

— Sunt bucuroasă că sunteți amândouă acasă. Salut-o pe Vee din partea mea! Vă pup şi vă îmbrățişez.

— Te iubesc, mamă.

Centrul Medical Regional din Bridgewater era o clădire din cărămidă roşie, de trei etaje, cu un pasaj acoperit care ducea spre mirarea principală. Am trecut de uşile de sticlă şi m-am oprit în fața biroului de informații ca să întreb de Vee. Mi s-a spus că a fost mutată într-o rezervă cu o oră în urmă şi că orele de vizită se încheie la opt. Aveam cincisprezece minute. Am găsit liftul şi am apăsat butonul pentru a ajunge cu un etaj mai sus.

Am împins uşa camerei 207.

— Vee?

Am reuşit să introduc un buchet de baloane după mine, am traversat holul îngust şi am găsit-o pe Vee întinsă pe pat, cu mâinile pe lângă corp.

— Salut! i-am ciripit când am văzut că era trează.

Vee a scos un oftat adânc.

— Îmi plac medicamentele. Serios. Sunt grozave. Chiar mai bune decât un cappuccino Enzo. Ce chestie, asta rimează. Cappuccinoooo Enzooooo. E un semn. O să ajung poetă. Vrei să mai auzi o poezie? Sunt bună la improvizat.

— Of...
A intrat o asistentă şi i-a schimbat perfuzia.
— Te simţi bine? a întrebat-o.
— Nu mai vreau să fiu poetă, a spus Vee. O să ajung comic de stand-up. Cioc-cioc.
— Poftim? am întrebat.
Asistenta şi-a dat ochii peste cap:
— Cine-i acolo?
— Moş.
— Care moş?
— Moş Martin pleacă la pădure!
— Poate că i-ar fi mai bine cu mai puţine calmante, i-am spus asistentei.
— Prea târziu. Tocmai i-am dat încă o doză, a replicat. Stai să o vezi peste zece minute, m-a încurajat, apoi şi a ieşit.
— Deci? am întrebat-o pe prietena mea, băgându-mi mâinile în buzunare şi muşcându-mi buzele. Care e rezultatul?
— Doctorul meu e un grăsan. Seamănă bine cu un Umpa-Lumpa[1]. Nu te uita aşa la mine! Data trecută când a venit a început să cânte *Funky Chicken.* Şi mănâncă mereu ciocolată. Mai mult animale de ciocolată. Ştii iepuraşii ăia de ciocolată care se vând de Paşti? Asta a mâncat Umpa-Lumpa la cină. La prânz o raţă de ciocolată cu o jumătate de Peeps galben.
— Mă refeream la diagnostic...
Am făcut semn spre instrumentarul medical din jurul ei.
— A. O contuzie şi mai multe tăieturi, zgârieturi şi răni. Ies mâine seară. Noroc cu reflexele mele rapide, că am sărit la o parte înainte ca domnul Hoţ-de-Poşete să-mi facă ceva grav. Când e vorba de reflexe sunt ca o pisică. Sunt Catwoman. Sunt invulnerabilă. Numai din cauza ploii a reuşit să mă atingă. Pisicilor nu le place apa. Ne afectează. E punctul nostru slab.
— Îmi pare aşa de rău, i-am zis. Eu ar trebui să fiu pe patul de spital.
— Şi să-ţi dea ţie toate medicamentele? Nu, nu.
A zâmbit. Era un zâmbet care a împiedicat un moment siropos şi sentimental.
— Poliţia a găsit vreo pistă?
— Nimic, zero.
— Niciun martor?
— Eram într-un cimitir în mijlocul furtunii. Majoritatea oamenilor erau în casă.
Avea dreptate. Cei mai mulţi oameni erau în case. Sigur că eu şi Vee eram pe-afară... ca şi blonda misterioasă care a stat vizavi de Victoria's Secret, urmărindu-ne. Şi pe care o suspectam foarte tare.
— Cum s-a întâmplat? am întrebat.
— Mergeam normal, îmi vedeam de treabă şi mă gândeam să ne întâlnim la locul stabilit... când, din senin, am auzit paşi apropiindu-se în spatele meu, a explicat Vee. Atunci am privit înapoi şi totul s-a întâmplat foarte repede. Am văzut un pistol şi pe atacator sărind la mine. Cum le-am spus şi poliţiştilor, nu măgândeam: „Uite-te la faţa lui.” Mă gândeam: „Fir-ar să fie, mă face praf!” Eram mai confuză ca oricând.

---

[1]Personaj din cărţile lui Roald Dahl: *Charlie and the Chocolate Factorys/ Charlie and the Great Glass* (n. tr.).

— Deci a fost un tip. I-ai văzut fața.

— Sigur că a fost un tip. Credeai că a fost blonda de la Victoria's Secret? N-avea cum. Corpul atacatorului nu era al unei fete. Doar dacă nu lua steroizi. Stai un pic, îmi amintesc ceva! Avea ochi închişi la culoare... cenuşiu-închis. Dar numai atât am văzut. Purta o cagulă.

Când am auzit de cagulă, inima mi s-a dat peste cap de câteva ori. Era acelaşi bărbat care a sărit în fața Neonului, eram sigură. După câteva clipe mi-a trecut prin minte un şir de alte întrebări. Cevoia de data asta? Avea vreo legătură cu blonda? Ştia că vom merge la cumpărături pe dig? Cagula demonstra planificare, deci trebuia să fi ştiut dinainte unde urma să fiu. Şi nu voia să-l recunosc.

Doar dacă... nu o urmărea pe Vee...

Concluzia nu părea cea corectă, dar m-am agățat de ea deoarece nu voiam să ocolesc adevărul bazându-mă doar pe instinct.

— Cui i-ai spus unde mergem la cumpărături? am întrebat-o pe Vee.

Şi-a îndesat o pernă sub gât, încercând să stea mai confortabil.

— Mamei.

— Atât? Nimănui altcuiva?

— S-ar putea să le fi spus lui Jules şi lui Elliot. Stai aşa! Crezi că *unul dintre ei* m-a atacat?

— Tipul mascat semăna cu Jules sau cu Elliot? am întrebat cu diplomație, temându-mă că Vee ar putea fi sensibilă la acest subiect. Nu era un mister ce sentimente avea pentru amândoi, bineînțeles, încă nu-i spusesem despre ancheta crimei.

— Era cu treizeci de centimetri prea scund ca să fie Jules, a spus Vee.

— Dar Elliot? m-am aventurat eu, încercând încă să par inocentă.

A clătinat din cap.

— Nu prea cred.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să te las să ieşi din magazin cu haina mea.

— Ce legătură are haina?

— Stai puțin... vrei să spui că...

— Mă urmărea pe mine.

— N-are niciun sens. De ce-ar vrea cineva să te atace?

— Îți aminteşti de seara în care am condus Neonul şi am lovit o căprioară?

— Da, a aprobat Vee, precautâ.

— N-a fost o căprioară. A fost un bărbat. Un bărbat cu o cagulă.

— Nu mai spune, a şoptit ea.

După o secundă de tăcere a continuat:

— Eşti sigură că nu i-ai spus lui Patch despre faptul că mergem la cumpărături? Pentru că, dacă mă gândesc bine, cred că tipul avea constituția lui Patch. Înalt. Zvelt. Puternic. Sexy, dacă nu punem la socoteală partea cu atacul.

— Ochii lui Patch nu sunt cenuşiu-închis, sunt negri, am observat eu, dar eram enervant de conştientă că îi spusesem lui Patch că urma să mergem la cumpărături pe dig.

Vee a ridicat nehotărâtă din umeri.

— Poate că ochii celui care m-a atacat erau negri. Nu-mi amintesc, s-a întâmplat foarte repede. Pot să-ți dau mai multe detalii despre armă, a încercat ea să mă ajute. A îndreptat-o spre mine. Adică exact spre mine.

Am pus cap la cap câteva piese din puzzle. Dacă Patch a atacat-o pe Vee, înseamnă că a văzut-o când a ieşit din magazin purtând haina mea şi a crezut că sunt eu. Când şi-a dat seama că urmărea pe cine nu trebuia a lovit-o de ciudă şi apoi a dispărut. Până aici părea oarecum plauzibil... oarecum. Dar când am încercat s-o plasez pe blondă în ecuație, nu mai avea sens. Dacă era fosta lui, cum a presupus domnişoara Greene, ce făcea acolo? Doar dacă... Patch n-a plănuit ca ea să fie acolo.

Poate că el a ajuns pe dig mai devreme, ştiind de la mine că urma să mă aflu acolo, iar blonda a venit mai târziu. Poate l-a urmărit. Am şters imediat ideea asta. Patch nu era naiv sau neatent. Probabil că s-ar prinde imediat dacă l-ar urmări cineva. O altă posibilitate era aceea ca ea să ne fi urmărit încă de acasă. M-am cutremurat la gândul că ştia unde locuiesc.

— Am o teorie, am început, aşezându-mă pe capătul patului lui Vee. Dacă blonda de la Victoria's Secret nu e doar o obsedată? Dacă e o fostă iubită? Dacă crede că i-am luat locul?

Am observat-o pe Vee în timp ce îmi asculta teoria. Nu ştiu ce medicamente îi dăduseră, dar îi încetineau gândirea şi aproape că îi auzeam fiecare rotiță din creier cum se punea în mişcare.

— Uau, a exclamat într-un final, e atât de ciudat. Fosta iubită o urmăreşte pe actuala, o poveste despre gelozie, răzbunare şi moarte.

— Moarte? am repetat neliniştită, privind-o încruntată.

— Crede-mă că-l putem şterge de pe listă pe Jules. Mai rămân Patch şi Elliot. Şi acum marea întrebare: de care dintre ei e mai probabil să îi placă unei fete cu probleme psihice, a cărei obsesie pentru el o împinge spre un comportament deviant, incluzând urmărirea şi atacarea unui pieton nevinovat?

Am schimbat o privire şi apoi am spus în acelaşi timp:

— Patch.

— Păcat că fişa lui şcolară era goală, a continuat Vee, ridicându-se în pat. Avem nevoie de o adresă. Trebuie să-i cunoaştem mediul. Trebuie să găsim o bunicuță naivă din vecini, pe care să putem s-o convingem să monteze la fereastră o cameră video care să filmeze casa lui Patch. Poate îl vedem şi dezbrăcat. Asta chiar că ar merita investiția într-o cameră de filmat.

Mi-am mijit ochii la ea, dar m-am bucurat puțin de imaginea mentală cu Patch fără haine. Temperatura corpului mi-a crescut puțin.

— Nu avem o adresă, dar ştim unde lucrează, am zis eu.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? m-a întrebat Vee, cu ochii strălucind, căci perspectiva unei trăznăi o făcea optimistă.

— După ultima experiență, sper că nu.

— Adevărul e că trebuie să ne şlefuim calitățile de detectivi. Dacă nu le folosim, le pierdem, aşa a spus antrenorul. Trebuie să aflăm mai multe despre povestea dintre Patch şi blondă. Hei, pun pariu că, dacă ne documentăm, antrenorul o să ne dea nişte puncte în plus.

Greu de crezut, ținând cont de faptul că, dacă Vee era implicată, spionajul se putea transforma în ceva ilegal. Ca să nu mai spun că această misiune de spionaj nu avea nimic de-a face cu biologia. Nici pe departe.

Zâmbetul pe care Vee a reuşit să mi-l smulgă s-a stins. Oricât de amuzant era să iau situaţia lejer, în realitate eram speriată.

Asistenta şi-a băgat capul pe uşă:

— E opt, m-a anunţat. Orele de vizită s-au terminat.

— Ies imediat, am asigurat-o.

Îndată ce paşii ei s-au stins pe coridor, am închis uşa rezervei lui Vee. Aveam nevoie de intimitate ca să-i povestesc despre ancheta crimei care-l implica pe Elliot. Când m-am întors lângă patul lui Vee însă, era evident că medicamentele îşi făcuseră efectul.

— Acuma vine..., spunea ea, cu o expresie de fericire supremă pe chip. Efectul medicamentelor... dintr-o clipă într-alta... valul de căldură... pa-pa, doamnă Durere...

— Vee...

— Cioc, cioc.

— E foarte important.

— *Cioc, cioc.*

— E vorba de Elliot.

— Cioc, cioooc, a continuat cu o voce cântată.

Am oftat. Dându-mi seama că era inutil să mai insist, i-am spus:

— Vin să te iau mâine cu Neonul după ce te externează.

Mi-am deschis ghiozdanul.

— Să nu uit, ţi-am adus temele. Unde vrei să le pun?

Mi-a arătat coşul de gunoi.

— Uite-acolo, e foarte bine.

CAPITOLUL 13

Seara următoare la şapte parcarea de la Borderline era plină. Vee şi cu mine venisem să sărbătorim prima ei seară afară din spital, cu chile relleno[1] şi cu daiquiri de căpşuni. Sau cel puţin aşa pretindeam. Dar aveam un motiv ascuns.

Am strecurat Neonul într-un spaţiu strâmt de parcare, am oprit motorul şi i-am dat cheile lui Vee.

— Îhh, a făcut ea, ţinând cheile cu vârful degetelor. Mai tare nu poţi transpira?

— Sunt nervoasă.

— Uau, nu mi-am dat seama.

M-am uitat neatentă spre uşă.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Vee strângându-şi nemulţumită buzele. Şi răspunsul e nu. Nu, adică nici gând.

— Nu ştii la ce mă gândesc.

— Pe naiba nu ştiu, a replicat ea, strângându-mi braţul.

— N-aveam de gând să fug. Nici vorbă!

— Mincinoaso!

Marţea era ziua liberă a lui Patch şi Vee mi-a băgat în cap că era momentul perfect să-i interoghez pe colegii de lucru. M-am imaginat păşind încrezătoare spre bar, privindu-l pe barman cu o privire prefăcut sfioasă, à la Marcie Molnar, şi apoi trecând la subiectul Patch. Aveam nevoie de adresa lui. Aveam nevoie de numele tuturor iubitelor, foste sau prezente. Aveam nevoie de antecedente la închisoare.

Şi, probabil în strânsă legătură, trebuia să-mi dau seama ce căutau bărbatul cu cagulă şi blonda în viaţa mea, înainte ca unul dintre ei sau amândoi să-i pună capăt.

Am aruncat o privire în geantă, ca să mă asigur că lista de întrebări pe care o pregătisem era tot acolo. Pe o parte erau întrebările referitoare la viaţa personală a lui Patch. Pe verso erau notiţe de flirt. Pentru orice situaţie.

— Uau, uau, uau, ce e *asta?* a întrebat Vee.

— Nimic, am răspuns, îndoind lista.

Vee a încercat să o ia, dar am fost mai rapidă şi mi-am băgat-o în decolteu înainte să poată pune mâna pe ea.

— Regula numărul unu: nu există notiţe de flirt.

— Există o excepţie la orice regulă.

— Tu nu eşti acea excepţie!

A luat de pe bancheta din spate două pungi de la Quik Mart şi a ieşit din maşină. Imediat ce am coborât, mi-a aruncat pungile peste capota Neonului.

— Ce sunt astea? am întrebat, prinzându-le.

Mânerele erau închise şi nu puteam vedea înăuntru, dar vârful inconfundabil al unui toc cui ameninţa să rupă plasticul.

— Mărimea 39 $^{1/2}$, a spus Vee. Piele de rechin. E mai uşor să joci un rol când arăţi cum trebuie.

---

[1]Fel de mâncare mexican care constă în rulouri de ardei iute cu brânză topită, carne de porc, stafide şi nuci, făcute pane şi servite cu sos de roşii (n. tr.)

— Nu pot să merg pe tocuri.
— Bine că nu sunt înalte.
— Arată înalte, am spus eu privind la tocul proeminent.
— Aproape 13 cm.
Minunat! Dacă nu-mi rupeam gâtul, probabil că aveam să mă fac de râs încercând să-i seduc pe colegii lui Patch să-mi spună secrete despre el.
— Uite care-i treaba, mi-a explicat Vee în timp ce mergeam spre intrare. Am invitat nişte tipi. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine, nu?
— Pe cine? am întrebat eu, simțind fiorii unei presimțiri în stomac.
— Pe Jules şi pe Elliot.
Înainte să am timp să-i spun cât de proastă mi se părea ideea, mi-a zis:
— Momentul adevărului: mă întâlnesc cu Jules. Pe ascuns.
— Poftim?
— Ar trebui să-i vezi casa. Bruce Wayne e nimic pe lângă el. Fie părinții lui sunt nişte mafioți ai drogurilor, fie provine dintr-o familie înstărită de generații. Cum nu i-am întâlnit încă, n-aş putea spune care dintre ele.
Am rămas fără cuvinte. Am deschis gura, dar n-a ieşit nimic.
— Când s-a întâmplat? am reuşit să întreb într-un final.
— Aproape imediat după dimineața aia profetică de la Enzo.
— Profetică? Vee, nu ştii...
— Sper că au ajuns înaintea noastră şi au ocupat o masă, mi-a tăiat ea vorba, întinzându-şi gâtul să cerceteze mulțimea care se aduna la intrare.
— Nu vreau să aştept. Mai am vreo două minute şi mor de foame.
Am luat-o de cot şi am tras-o deoparte.
— E ceva ce trebuie să-ți spun...
— Ştiu, ştiu, mi-a spus cu un zâmbet condescendent. Crezi că Elliot m-a atacat duminică seara. Eu cred că l-ai confundat pe Elliot cu Patch. Şi după ce investighezi puțin în seara asta, faptele o să-mi dea dreptate.
— Mă bucur că te-ai gândit la toate, i-am spus scurt, dar am găsit un articol...
Uşile de la Borderline s-au deschis. Ne-a învăluit un val proaspăt de căldură, care aducea cu el mirosul de lămâie şi de coriandru, dar şi sunetele unei formații de mariachi care se auzea la boxe.
— Bine ați venit la Borderline, ne-a întâmpinat o hostess. Doar voi două în seara asta?
Elliot stătea în spatele ei pe holul cu lumină difuză. Ne-am zărit înacelaşi timp.
— Doamnelor, ne-a salutat, frecându-şi mâinile una de alta. Arătați minunat, ca întotdeauna.
Am simțit înțepături pe piele sub privirea lui.
— Unde e complicele tău? a întrebat Vee, privind în jur.
Din tavan atârnau lampioane de hârtie, iar o pictură reprezentând un sat mexican acoperea doi pereți. Banchetele de aşteptare erau pline. Nu era nici urmă de Jules.
— Veşti proaste, a spus Elliot. Omul e bolnav. Va trebui să vă mulțumiți cu mine.
— Bolnav? a întrebat Vee. Cât de bolnav? Ce fel de scuză e asta, bolnav?
— Bolnav, adică îi iese pe amândouă părțile.
— Prea multe detalii, l-a oprit Vee, strâmbând din nas.

Îmi era greu să mă obişnuiesc cu ideea că era ceva între Vee şi Jules. Jules mi se păruse ursuz, intrigant şi complet neinteresat de compania lui Vee sau a altcuiva. Nu mă simţeam deloc bine ştiind că Vee îşi petrece timpul singură cu Jules. Nu neapărat din cauză că ştiam puţine lucruri despre el, ci din cauza celor pe care le ştiam – că era prieten bun cu Elliot.

Tipa de la intrare a luat trei meniuri dintr-o nişă şi ne-a condus la o masă atât de aproape de bucătărie, încât simţeam căldura cuptoarelor prin pereţi. La stânga era barul de salsa. În dreapta, nişte uşi de sticlă umede de condens dădeau spre o curte interioară. Bluza mea de poplin mi se lipise deja de spate. Totuşi, reacţia mea se putea să aibă mai mult de-a face cu veştile despre Vee şi Jules decât cu căldura.

— E bine aici? a întrebat chelneriţa.

— E foarte bine, a asigurat-o Elliot, debarasându-se de haină, îmi place aici. Dacă nu transpiri de la cameră, de la mâncare sigur.

Chelneriţa a zâmbit.

— Ai mai fost aici. Să vă aduc nişte chipsuri cu noul nostru sos salsa jalapeno? E cel mai picant de până acum.

— Îmi plac lucrurile picante, a zis Elliot.

Ea l-a cântărit din priviri.

— Mă întorc imediat cu chipsurile şi cu salsa. Vin apoi să vă iau comanda.

Vee s-a trântit prima pe banchetă. M-am strecurat lângă ea, iar Elliot s-a aşezat pe locul din faţa mea. Ochii ni s-au întâlnit şi am văzut o scânteie întunecată în ei. Poate chiar ostilitate. M-am întrebat dacă ştia că am văzut articolul.

— Verdele e culoarea ta, Nora, a spus el, arătând spre eşarfa mea în timp ce o desfăceam şi o legam de mânerul genţii. Îţi pune în evidenţă ochii.

— Şi, am început eu cu un zâmbet prefăcut, de ce nu ne spui mai multe despre Kinghorn Prep, Elliot?

— Da, s-a băgat Vee în discuţie. Aveţi societăţi secrete? Ca în filme?

— Ce să povestesc? a ocolit el întrebarea. O şcoală foarte bună. Punct.

A ridicat meniul şi l-a studiat.

— Vrea cineva un aperitiv? Fac cinste.

— Dacă e aşa de bună, de ce te-ai transferat?

I-am întâlnit ochii şi i-am susţinut privirea.

Maxilarul lui Elliot s-a crispat o fracţiune de secundă, lăsând apoi loc unui zâmbet.

— Din cauza fetelor. Am auzit că sunt mult mai de treabă pe aici. Zvonurile s-au confirmat.

Mi-a făcut cu ochiul şi am simţit un fior rece ca gheaţa până în tălpi.

— Jules de ce nu s-a transferat? a întrebat Vee. Am fi putut fi cei patru fantastici, cu mai multă energie însă. Cei patru fenomenali.

— Părinţii lui Jules sunt obsedaţi de educaţia lui. Jur că va ajunge în vârf. Tipul nu poate fi oprit. Adică, recunosc, mă descurc la şcoală mai bine decât majoritatea. Dar nimeni nu-l întrece pe Jules. E un zeu al studiului.

Privirea visătoare a revenit în ochii lui Vee.

— Nu i-am întâlnit niciodată părinţii. De fiecare dată când am fost la el fie erau plecaţi din oraş, fie munceau, a mărturisit ea.

— Muncesc foarte mult, a răspuns Elliot, întorcându-şi privirea spre meniu, îngreunându-mi posibilitatea de a citi ceva în ea.

— S-ar putea să nu-i întâlneşti niciodată. Eu nu i-am întâlnit niciodată şi eu sunt prietenul lui cel mai bun.

— Unde lucrează? am întrebat.

Elliot a băut o gură zdravănă de apă. Mi se părea că trăgea de timp, să pregătească un răspuns.

— În industria diamantelor, a răspuns, amestecând cu paiul în paharul de apă. Petrec foarte mult timp în Africa, Australia, Franța.

— Nu ştiam că Franța are o industrie puternică a diamantelor, am zis.

— Da, nici eu, a întărit Vee.

— De ce locuiesc în Maine? am întrebat. De ce nu în Africa, Australia sau Franța?

Elliot îşi studia intens meniul.

— Ce vă luați? Mie mi se pare că „fajitas” arată bine.

— Dacă părinții lui Jules sunt în industria diamantelor, probabil că se pricep să aleagă inelul de logodnă perfect, a spus Vee. Eu mi-am dorit întotdeauna unul cu o singură piatră, tăiat dreptunghiular.

Am lovit-o pe Vee pe sub masă. Ea m-a înțepat cu furculița.

— Auuu! am exclamat.

Chelnerița s-a oprit la capătul mesei, atât cât să ne întrebe:

— Doriți ceva de băut?

Elliot s-a uitat peste meniu mai întâi la mine, apoi la Vee.

— Cola light, a comandat Vee.

— Apă cu lămâie, am ales eu.

— Aduceți-i o margarita împreună cu apa, i-a spus Elliot chelneriței.

A ridicat privirea spre mine şi mi-a zâmbit grosolan.

— Să-i condimentăm puțin viața.

Chelnerița s-a întors surprinzător de repede cu băuturile. Era semnalul ca eu să mă ridic de la masă şi să încep prima parte a Planului, iar Vee mi-a adus aminte cu o a doua înțepătură cu furculița pe sub masă.

— Vee, vii cu mine până la baie?

Dintr-odată nu mai voiam să pun în aplicare Planul. Nu voiam s-o las pe Vee singură cu Elliot. Voiam s-o scot de-acolo, să-i spun despre ancheta crimei şi apoi să găsesc o metodă prin care şi Jules, şi Elliot să dispară din viața noastră.

— De ce nu mergi singură? a spus Vee. Cred c-ar fi un plan mai bun.

Mi-a făcut semn cu capul spre bar şi a şoptit „Du-te”, în timp ce făcea semne discrete pe sub masă.

— Plănuiam să merg singură, dar chiar aş vrea să vii cu mine.

— Ce e chestia asta cu fetele? a intervenit Elliot, zâmbindu-ne. Jur că n-am cunoscut nicio fată care să meargă singură la baie.

S-a aplecat în față şi a rânjit conspirativ:

— Spuneți-mi secretul! Serios. Vă plătesc câte cinci dolari.

Şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate.

— Zece, dacă mă lăsați să vin şi eu să văd care e marele secret.

Vee a rânjit.

— Perversule! Nu uita astea, mi s-a adresat, punându-mi în brațe pungile de la Quick Mart.

— Gunoi, i-a explicat lui Elliot. Containerul nostru e plin şi mama m-a rugat să le arunc, dacă tot ies în oraş.

Încărcată cu echipamentul de deghizare, mi-am înghiţit enervarea. Am ocolit mesele şi am luat-o pe holul care ducea spre toaletă. Era zugrăvit în portocaliu şi decorat cu marochin, pălării de paie şi păpuşi din lemn. Era mai cald aici; m-am şters pe frunte. Planul era să termin cât mai repede posibil. Imediat ce sfârşesc cuinterogatoriul, găsesc o scuză de plecare şi o strig pe Vee să plecăm. Cu sau fără voia ei.

După ce m-am uitat pe sub cele trei cabine din toaleta femeilor şi m-am convins că eram singură, am închis uşa principală şi am răsturnat pungile de la Quick Mart pe masă. O perucă blond platinat, un sutien push-up violet, un top fără mâneci negru, o fustă mini cu paiete, o pereche de ciorapi din plasă roz şi o pereche de pantofi cu toc cui, din piele de rechin, mărimea 39 şi jumătate.

Am băgat sutienul, topul şi ciorapii înapoi în pungă. După ce mi-am dat jos blugii, am îmbrăcat fusta. Mi-am ascuns părul sub perucă şi m-am dat cu un strat generos de ruj, peste care am pus un strat generos de luciu de buze foarte strălucitor.

— Poţi să faci chestia asta, i-am spus reflexiei mele din oglindă, presându-mi buzele una de alta. Poţi să fii o Marcie Molnar, să seduci bărbaţii ca să afli nişte secrete. Cât de greu poate fi?

Mi-am dat jos mocasinii şi i-am împins sub masă.

— Şi apoi, nu e rău să sacrifici un pic de mândrie de dragul inteligenţei, am continuat. Dacă o iei la modul morbid, poţi spune că, dacă nu capeţi nişte răspunsuri, ai s-o sfârşeşti rău. Pentru că, îţi place sau nu, există cineva care vrea să-ţi facă rău.

Am legănat pantofii din piele de rechin în faţa mea. Nu erau urâţi. De fapt, puteai să-i consideri sexy. *Fălci* în Bridgewater, Maine. I-am încălţat şi am exersat de câteva ori mersul prin baie. Două minute mai târziu, mă aşezam pe un scaun de la bar. Barmanul m-a privit, încercând să ghicească:

— Şaisprezece ani? Şaptesprezece?

— Nu sunt o minoră beţivă, am strigat, ca să acopăr muzica şi conversaţia din jur. Aştept un prieten. Văd mai bine uşa de aici.

Am scos lista cu întrebările din geantă şi am aşezat-o sub o solniţă de sticlă.

— Ce-i aia? a întrebat barmanul, ştergându-şi mâinile de un şervet şi făcând semn spre listă.

Am băgat lista şi mai adânc sub solniţă.

— Nimic, am spus cu inocenţă.

A ridicat o sprânceană.

— E o listă de cumpărături. Trebuie să cumpăr nişte legume pentru mama în drum spre casă.

„Cum rămâne cu flirtul?” m-am întrebat. „Cum rămâne cu Marcie Molnar?”

Mi-a aruncat o privire cercetătoare, care nu era întru totul una negativă.

— Lucrez de cinci ani aici, mă prind destul de repede când cineva minte.

— Eu nu mint, l-am contrazis.

Poate că adineaori am minţit, dar a fost doar o minciună. O minciună mică nu te face un mincinos.

— Arăți ca un reporter, a spus el.
— Lucrez la ziarul liceului.
Mi-a venit să-mi dau o palmă peste frunte. De regulă, oamenii erau suspicioşi cu reporterii.
— Dar în seara asta nu lucrez, am precizat rapid. Doar distracție în seara asta, fără muncă. Fără nicio agendă secretă.
După o clipă de tăcere, am ajuns la concluzia că mutarea cea mai bună era să-i dau înainte. Mi-am dres glasul şi am continuat:
— Sunt mulți elevi de liceu angajați la Borderline?
— Mda, sunt destul de mulți. Hostess şi ajutor de chelner.
— Serios? am exclamat, prefăcându-mă surprinsă. Cum am zis, eu sunt la liceu. Poate că îi şi cunosc pe unii dintre ei. Pune-mă la încercare!
Barmanul s-a uitat în tavan şi s-a scărpinat pe ceafă. Privirea lui goală nu-mi inspira încredere. Ca să nu mai spun că nu aveam prea mult timp. Elliot putea să strecoare droguri în băutura lui Vee.
— Patch Cipriano... el lucrează aici? am întrebat eu.
— Patch? Da, lucrează aici. Câteva seri şi în weekenduri.
— A lucrat duminică seara?
Am încercat să nu par prea curioasă, dar trebuia să ştiu dacă era posibil ca Patch să fi fost pe dig. Dacă îmi confirma cineva că era la lucru duminică seara, puteam să elimin implicarea lui în atacul asupra lui Vee.
— Duminică?
S-a scărpinat iar în ceafă.
— Toate serile sunt cam la fel. Întreabă-le pe fete, îşi va aminti careva. Toate chicotesc şi o iau razna când e el pe-aici. A zâmbit ca şi cum aş fi fost cumva de acord cu el.
— Nu ai cumva datele lui de angajare sau adresa de acasă? am spus.
— Răspunsul e nu.
— De curiozitate, te poți angaja aici dacă ai comis o crimă?
— O crimă?
A izbucnit în râs.
— Glumeşti?
— Bine, poate nu o crimă, dar o infracțiune?
Şi-a pus palmele pe tejghea şi s-a aplecat către mine.
— Nu.
Tonul a trecut de la amuzat la insultat.
— Asta e bine. E bine de ştiut.
M-am reaşezat pe scaun şi am simțit cum pielea de pe coapse mi se lipise de vinilin. Transpiram. Dacă regula numărul unu în flirt era fără liste, eram aproape sigură că regula numărul doi era fără transpirație. M-am uitat pe lista mea.
— Ştii cumva dacă Patch a avut vreodată un ordin de restricție? Dacă a urmărit vreodată pe cineva? Are o iubită?
Simțeam că barmanul nu mă privea cu ochi buni şi m-am hotărât să pun toate întrebările într-un ultim efort, înainte să mă alunge de la bar sau, mai rău, să mă dea afară din restaurant pentru hărțuire şi comportament dubios.
— Du-te şi întreabă-l, mi-a aruncat.
— Nu lucrează în seara asta, am sărit eu.

La rânjetul viclean al barmanului, am simțit cum mi se strânge stomacul.
— Nu lucrează în seara asta... nu? am întrebat eu, iar vocea mi s-a ridicat cu o octavă. Marțea are zi liberă!
— Da, de obicei. Dar îi ține locul lui Benito. Benito e la spital, i s-a perforat apendicele.
— Vrei să spui că Patch e aici? Chiar acum?
Am privit peste umăr, aranjându-mi peruca peste față în timp ce scanam zona meselor, după el.
— Pot să verific la bucătărie.
Deja mă dădeam jos de pe scaun.
— Cred că am lăsat motorul pornit. Dar mi-a făcut plăcere să vorbim!
L-am salutat alergând spre toaletă. Am încuiat uşa după mine, am respirat adânc, cu spatele lipit de uşă, apoi am mers lachiuvetă şi m-am spălat cu apă rece pe față. Patch va afla că l-am spionat. Show-ul meu memorabil garanta lucrul ăsta. La prima vedere era rău pentru că era... umilitor. Dar la o privire mai atentă trebuia să recunosc că Patch era foarte secretos. Oamenilor secretoşi nu le place să-ți bagi nasul în viața lor. Cum va reacționa când va afla că l-am analizat cu lupa?
Mă întrebam de ce am mai venit aici, din moment ce în sinea mea nu credeam că Patch era bărbatul cu cagula. Poate că avea secrete întunecate, dar umblatul cu o mască pe față nu era unul dintre ele.
Am închis robinetul şi, când am privit în sus, chipul lui Patch se reflecta în oglinda din spatele meu. Am țipat şi m-am întors. Nu zâmbea şi nu părea amuzat. Cel mult, curios.
— Ce faci aici? m-am înecat eu.
— Lucrez aici.
— Vreau să spun aici. Nu ştii să citeşti? Semnul de pe uşă...
— Încep să cred că mă urmăreşti. Pe unde mă duc, hop şi tu.
— Am scos-o pe Vee în oraş, i-am explicat. A fost în spital.
Suna ca şi cum m-aş fi apărat. Eram sigură că asta mă făceasă par şi mai vinovată.
— Nici nu m-am gândit c-o să te întâlnesc. Asta trebuia să fie seara ta liberă. Şi ce vorbeşti? Pe unde mă duc, tu eşti mereu prezent.
Ochii lui Patch erau tăioşi, intimidanți, iscoditori. Îmi calculau fiecare cuvânt, fiecare mişcare.
— Ce e cu peruca asta ieftină? m-a interogat.
Mi-am smuls peruca de pe cap şi am aruncat-o pe masă.
— Îmi spui unde ai fost? N-ai dat pe la şcoală în ultimele două zile.
Eram aproape sigură că Patch nu va recunoaşte pe unde a hoinărit, dar el a răspuns:
— Am jucat paintball. Ce făceai la bar?
— Vorbeam cu barmanul. Nu am voie?
M-am sprijinit cu o mână de masă şi mi-am ridicat piciorul să-mi desfac un pantof. În timp ce mă aplecam, lista cu întrebările mi-a căzut din decolteu pe podea.
Am îngenuncheat să o iau, dar Patch a fost mai rapid. O ținea deasupra capului în timp ce eu săream după ea.
— Dă-mi-o înapoi! am exclamat.
— „Patch are un ordin de restricție?” citea el.

— „E Patch un infractor?”
— Dă-mi-o! am şuierat furioasă.
Patch a râs uşor şi mi-am dat seama că a văzut întrebarea următoare.
— „Patch are o iubită?”
Patch a pus hârtia în buzunarul de la spate. Eram tentată să o iau, în ciuda locului în care se afla.
— Întrebările alea, am făcut semn spre locul în care le ascunsese, sunt o glumă. Vee le-a scris, am spus într-un moment de inspirație. E vina ei.
— Îți cunosc scrisul, Nora.
— OK, bine, am început eu, căutând o replică inteligentă.
Dar a durat prea mult şi mi-am pierdut şansa.
— Niciun ordin de restricție, a spus. Nicio infracțiune.
Mi-am ridicat bărbia.
— O iubită?
Mi-am spus că nu-mi pasă ce răspunde. Îmi era egal.
— Asta nu e treaba ta.
— Ai încercat să mă săruți, i-am amintit. A devenit treaba mea.
Fantoma unui zâmbet de pirat îi pândea în colțul gurii. Mi s-a părut că-şi reamintea fiecare detaliu al acelui sărut, inclusiv oftatul meu erotic.
— Fostă prietenă, a recunoscut după un moment.
M-a trecut un fior pe măsură ce piesele se legau între ele. Avea o fostă iubită. Domnişoara Greene avea dreptate.
— Dar nu e aici, a continuat Patch.
— Ce vrei să spui?
— Nu mai e aici. Nu se mai întoarce niciodată.
— Vrei să spui că... e moartă? am întrebat îngrozită.
Patch n-a negat.
Uşa toaletei a zăngănit. Cineva încerca să intre. Uitasem că am încuiat-o.
— Trebuie să mă întorc la lucru, a încheiat Patch.
M-a mai privit o dată, zăbovind cu privirea un pic mai jos de şolduri.
— Super fusta! Mortale picioare!
Înainte să apuc să am un gând coerent, a ieşit pe uşă. Femeia mai în vârstă care aştepta să intre s-a uitat la mine, apoi s-a uitat peste umăr după Patch, care dispărea pe hol.
— Scumpo, m-a avertizat, e alunecos ca săpunul.
— Bună descriere, am bolborosit eu.
Şi-a înfoiat părul scurt şi creț, încărunțit.
— Te-ai putea bălăci cu un săpun ca ăsta.
După ce mi-am schimbat pantofii, m-am întors la masă şi m-am aşezat lângă Vee. Elliot s-a uitat la ceas şi a ridicat din sprâncene.
— Scuze că am stat atât de mult, am spus. Am pierdut ceva?
— Nu, m-a liniştit Vee. Nimic nou.
Mi-a lovit genunchiul şi întrebarea care se subînțelegea era: „Ei bine?”
Înainte să-i pot întoarce ghiontul, Elliot a intervenit:
— Cum e margarita?
Un zâmbet sinistru i se ițea în colțurile gurii. Am prins imediat ocazia.
— Nu prea bună.
Am reuşit să fac o față dezgustată, care nu era chiar izbutită.
— Cred că am făcut boala lui Jules.

— Of… te simți bine? a spus Vee.
Am clătinat din cap că nu.
— Îl caut pe chelner şi-i spun să ne pună mâncarea la pachet, s-a oferit Vee, căutând în geantă după chei.
— Şi cu mine cum rămâne? a întrebat Elliot, doar pe jumătate în glumă.
— O lăsăm pe altă dată, l-a asigurat Vee.
„Bingo”, m-am gândit eu.

CAPITOLUL 14

M-am întors acasă înainte de ora opt. Am băgat cheia în broască şi am împins uşa cu şoldul. O sunasem pe mama cu câteva ore înainte de cină, era încă la birou, avea de rezolvat nişte lucruri şi nu ştia când va veni acasă; mă aşteptam să găsesc casa în tăcere, întuneric şi frig.

La a treia încercare uşa s-a deschis şi mi-am aruncat geanta înăuntru, apoi m-am luptat cu cheia care era încă blocată în broască. Din seara cu Patch broasca devenise năzuroasă.

— Dă-mi nenorocita de cheie, m-am răstit zgâlțâind-o ca s-o scot.

Ceasul antic de pe hol a bătut ora exactă şi un *dang!* puternica spart liniştea. Mă îndreptam spre sufragerie, să aprind focul în şemineu, când am auzit un foşnet şi un scârțâit uşor din zona canapelei, aflată în partea cealaltă a camerei. Am țipat.

— Nora! a spus mama, aruncând pătura şi ridicându-se. Ce s-a întâmplat?

— M-ai speriat!

— Am adormit. Dacă aş fi auzit că intri, aş fi zis ceva.

Şi-a dat la o parte părul de pe față şi a clipit ca o bufniță.

— Cât e ceasul?

M-am prăbuşit în cel mai apropiat fotoliu şi am încercat să-mi recapăt pulsul. Imaginația mea vizualizase o pereche de ochi necruțători în spatele unei cagule. Am crezut că a aflat unde locuiam şi că a reuşit să intre.

— Opt, am răspuns.

— Cum a fost la cină? a întrebat mama.

— Bine, am dat din cap, cu respirația încă întretăiată.

— Şi Vee? Cum e?

— Mai bine. Are voie să se întoarcă la şcoală mâine.

Mama a zâmbit şmechereşte:

— Are voie sau se duce oricum?

— Ha-ha. Mă duc să fac ciocolată caldă.

M-am ridicat şi am făcut semn spre bucătărie.

— Vrei?

— Aprind focul.

După o scurtă plimbare după căni, zahăr şi cutia de cacao, m-am întors în sufragerie. Mama pusese un ibric cu apă pe sobă. M-am aşezat pe brațul canapelei şi i-am dat o cană.

— Cum ți-ai dat seama că eşti îndrăgostită de tata? am întrebat, încercând să par relaxată.

Era posibil ca discuția despre tata să aducă o furtună de lacrimi, ceea ce speram să evit. Mama s-a aşezat pe canapea şi şi-a ridicat picioarele pe măsuța de cafea.

— N-am ştiut până după câțiva ani de căsătorie.

Nu era răspunsul la care mă aşteptam.

— Atunci... de ce te-ai căsătorit cu el?

— Pentru că am crezut că sunt îndrăgostită. Şi când crezi că eşti îndrăgostit eşti dispus să lupți şi să faci lucrurile să meargă până când devine dragoste.
— Ți-a fost frică?
— Să mă mărit cu el?
A râs.
— Asta era partea cea mai interesantă. Să-mi cumpăr rochia, să fac rezervare la biserică, să port inelul de logodnă... iubirea însă...
A zâmbit cu nostalgie, dar zâmbetul părea uşor şters. Ca şi cum ar fi fost închisă într-un lift, între etaje, pentru prea mult timp.
— Să te îndrăgosteşti înseamnă să te predai. E un mare sacrificiu. Poate fi foarte înfricoşător.
Mi-a venit în minte zâmbetul neobrăzat al lui Patch.
— Ți-a fost vreodată frică de tata?
— De fiecare dată când New England Patriots ajungeau în Super Bowl şi pierdeau.
De fiecare dată când Patriots pierdeau, tata mergea în garaj şi lua ferăstrăul. Acum două veri a cărat ferăstrăul în pădurea din spatele casei, a tăiat zece copaci şi i-a făcut lemne de foc. Încă mai avem peste jumătate de stivă de ars.
Mama a bătut uşor cu palma canapeaua şi eu m-am ghemuit lângă ea, sprijinindu-mi capul de umărul ei.
— Mi-e dor de el.
— Şi mie.
— Mi-e teamă că o să uit cum arăta. Nu în fotografii; cum arăta sâmbătă dimineața în boxeri cu pătrățele şi tricou, făcând ouă prăjite.
Mama şi-a trecut degetele printre ale mele şi mi-a întors mâna să se vadă semnul.
— Avea un semn exact ca al tău, a spus, trecând cu degetul peste semnul meu.
M-am ridicat.
— Da? Cum de nu l-am văzut niciodată?
— Era într-un loc mult mai intim.
— OK, prea multe informații.
A scos un oftat, undeva între regret şi resemnare.
— Întotdeauna am crezut că semnul era o legătură între voi. Ai semănat mai mult cu el decât cu mine, chiar de la început.
— Serios? Cum adică?
— El era un elev strălucit, foarte inteligent. Nu era ostentativ sau direct, dar oamenii îl respectau.
— A fost vreodată... misterios?
Mama părea să-l analizeze în gând.
— Oamenii misterioşi au multe secrete. Tatăl tău era foarte deschis.
— A fost vreodată rebel?
A râs scurt.
— Tu l-ai văzut aşa? Dr. Bowman Grey, doctor în antropologie... rebel?
A inspirat teatral.

— Doamne fereşte! A purtat părul lung o perioadă. Era blond si creț, ca al unui surfer. Bineînțeles că ochelarii stricau tot lookul. Deci… cine e norocosul care ne-a adus la subiectul ăsta?

Nu aveam nicio idee despre cum să i-l descriu mamei pe Patch. Probabil că se aştepta la o descriere care includea numele părinților, notele pe care le avea, ce sporturi practica şi la ce facultate plănuia să meargă. Nu voiam să o alarmez spunându-i căeram gata să pariez toți banii din puşculiță pe faptul că Patch avea cazier.

— Deci? E în clubul de şah? În consiliul elevilor? Echipa de tenis?

— Îi place la piscină[1], i-am spus cu optimism.

— Un înotător! E la fel de drăguț ca Michael Phelps? Sigur, mie mi-a plăcut întotdeauna de Ian Thorpe la fizic.

A sunat telefonul şi mama s-a răsucit pe canapea ca să răspundă.

— Era Kenzie, mi-a spus după ce a închis.

— Tocmai au adus *Mean Irene* în port. Au prins mai mulți homari decât au sperat şi dacă mergem până acolo ne putem lua ce vrem. Ce zici? Mâncăm homari la cină mâine seară?

— Mai am încă o grămadă de teme.

— Atunci mă întorc în mai puțin de două ore.

S-a ridicat în picioare şi şi-a bătut buzunarele în căutarea cheilor.

După ce am rămas cu toată casa la dispoziție, am luat vasele de pe masa din bucătărie şi am făcut loc pentru manuale: Engleză, Istoria lumii, Biologie. Cu un creion nr. doi nou-nouț am deschis prima carte şi am trecut la treabă.

O jumătate de oră mai târziu creierul meu s-a revoltat, refuzând să mai rețină încă un paragraf despre sistemele feudale din Europa. Mă întrebam ce făcea Patch după ce ieşea de la lucru. Teme? Greu de crezut. Mânca pizza şi se uita la baschet la televizor? Poate, dar parcă nu era genul lui. Punea pariuri şi juca biliard la Sala lui Bo? Părea varianta corectă. Simțeam o dorință inexplicabilă să merg la Sala lui Bo şi să-mi justific comportamentul de mai devreme, dar m-a adus cu picioarele pe pământ simplul fapt că nu aveam un mijloc de transport. Ca să nu mai zic că Patch nu era genul de tip după care să merg pur şi simplu şi să-l caut. Până acum întâlnirile noastre au avut loc după programul lui, nu al meu. Întotdeauna. Şi apoi am făcut pe detectivul destul într-o singură seară… probabil.

Dar aş putea împrumuta maşina lui Vee.

Am hotărât că, dacă era să ies, ar trebui să mă spăl pe dinți şi să petrec măcar câteva minute în fața oglinzii. Mi-am spus că nu avea de-a face cu Patch. Nu era ca şi cum aş fi făcut un duş, doar îmi dădeam cu puțin luciu de buze.

Am urcat scările, am deschis uşa dormitorului şi am făcut trei paşi înăuntru înainte să mă opresc. Sertarele şifonierului erau trase afară şi hainele împrăştiate peste tot pe podea. Patul era deranjat. Uşile dulapului erau deschise, atârnând strâmb de balamale. Podeaua era acoperită de cărți şi de rame de tablouri.

Am zărit reflexia unei mişcări în fereastra camerei şi m-am întors. Era în picioare în spatele meu, îmbrăcat din cap până în picioare în negru şi

---

[1]în engleză „pool” poate însemna atât „piscină”, cât şi „joc de biliard”. De aici jocul de cuvinte intraductibil (n. tr.).

purtând o cagulă. Creierul meu era în ceață; abia începuse să le transmită picioarelor comanda *Fugi*!, când el s-a repezit spre fereastră, a deschis-o şi s-a strecurat afară.

Am coborât scările câte trei odată. M-am năpustit pe lângă balustradă, pe hol spre bucătărie şi am format 911.

Douăzeci de minute mai târziu o maşină de poliție a intrat pe alee. Am descuiat uşa tremurând şi i-am lăsat să intre pe cei doi polițişti. Amândoi erau înalți şi zvelți, dar unul avea păr creț castaniu, în timp ce părul celuilalt era aproape la fel de închis ca al lui Patch, dar tăiat la nivelul urechilor. S-au prezentat: brunetul era detectivul Basso, iar partenerul lui era detectivul Holstijie.

— Spune-ne ce s-a întâmplat? a întrebat detectivul Holstijie, încrucişându-şi brațele şi sprijinindu-se de perete în timp ce detectivul Basso făcea câțiva paşi prin casă şi arunca o privire în jur.

— Am venit acasă la opt şi mi-am făcut temele, am spus. Când am urcat în dormitor l-am văzut. Era un haos total, mi-a distrus complet camera.

— L-ai recunoscut?

— Purta o mască. Şi era întuneric.

— Vreun semn distinctiv? Tatuaje?

— Nu.

— Înălțimea? Greutatea?

Am căutat fără tragere de inimă în memoria de scurtă durată. Nu voiam să retrăiesc momentul, dar era important să-mi amintesc orice indiciu.

— Înălțime şi greutate medie. Cred.

— Ai văzut ceva?

Am clătinat din cap în semn că nu.

Detectivul Basso a reapărut şi a spus partenerului său:

— Totul e în regulă.

Apoi a urcat la etaj. Duşumelele scârțâiau deasupra noastră în timp ce el mergea pe hol, deschizând şi închizând uşi.

Detectivul Holstijie a deschis uşa de la intrare, să cerceteze încuietoarea.

— Încuietoarea era descuiată sau stricată când ai ajuns acasă? a întrebat.

— Nu. Mi-am folosit cheia ca să intru.

Detectivul Basso a apărut în capul scărilor.

— Ne poți arăta care sunt pagubele? m-a întrebat.

Am urcat scările împreună cu detectivul Holstijie şi am luat-o înainte pe hol spre dormitor, unde detectivul Basso stătea în picioare cu mâinile în şolduri, inspectând camera.

Am rămas perfect nemişcată, simțind un fior de frică. Patul era aranjat. Pijamalele stăteau într-o grămăjoară pe pernă, exact aşa cum le lăsasem de dimineață. Uşile dulapului erau închise, fotografiile aranjate frumos deasupra. Cufărul de la picioarele patului era închis. Podeaua era goală. Perdelele atârnau în falduri lungi şi netede, câte una de fiecare parte a ferestrei închise.

— Ai spus că l-ai văzut pe intrus, a insistat detectivul Basso.

Mă privea cu nişte ochi necruțători, cărora nu le scăpa nimic.

Ochi care erau experți la depistarea minciunilor.

Am păşit în cameră, dar lipsea nota de familiaritate şi de confort. Era o urmă ascunsă de invaziune şi de ameninţare. Am arătat înspre fereastră, încercând să-mi ţin mâna dreaptă.

— Când am intrat, a sărit pe fereastră.

Detectivul Basso a privit în jos pe fereastră.

— E mult până jos, a observat el.

A încercat să deschidă fereastra:

— Ai încuiat-o după ce a plecat?

— Nu. Am fugit jos şi am sunat la 911.

— Cineva a încuiat-o.

Detectivul Basso mă privea cu ochi suspicioşi, cu gura strânsă.

— Nu cred că cineva ar putea să scape după o asemenea săritură, a spus detectivul Holstijie, venind la fereastră lângă partenerul său.

— Ar fi norocos dacă ar scăpa cu un picior rupt.

— Nu a sărit, a coborât pe copac, am spus.

Detectivul Basso a clătinat din cap:

— Până la urmă cum e: a sărit sau a coborât?

— A coborât. Asta am vrut să spun când am spus că a sărit. Mi s-a încurcat limba în gură. A scăpat pe fereastră.

— Putea să treacă pe lângă tine şi să fugă pe uşă, a spus detectivul Basso. Aşa ar fi logic. Eu aşa aş fi făcut.

— Păi el nu a făcut aşa, am ripostat.

— Te mai întreb o dată. Gândeşte-te bine! Chiar ai văzut pe cineva în camera ta în seara asta?

Nu mă credea. Era sigur că am inventat totul. Detectivul Holstijie a spart tăcerea spunând:

— Când se întorc părinţii acasă?

— Locuiesc cu mama.

— Trebuie să-ţi punem câteva întrebări, Nora, a continuat.

Mi-a făcut semn să mă aşez pe pat, dar am refuzat, dând dincap amorţită.

— Te-ai despărţit recent de un prieten?

— Nu.

— Ai avut probleme cu drogurile, acum sau mai demult?

— Nu.

— Ai spus că locuieşti cu mama. Unde e tata?

— E o greşeală, am spus. Îmi pare rău. Nu trebuia să vă chem.

Cei doi poliţişti au schimbat o privire. Detectivul Holstijie aînchis ochii şi s-a ciupit de rădăcina nasului. Detectivul Basso arăta de parcă a pierdut destul timp şi era gata s-o lase baltă.

— Avem treabă, a încheiat el. Eşti sigură că o să fii bine până când se întoarce mama?

Abia dacă l-am auzit; nu-mi puteam dezlipi ochii de pe fereastră. Cum reuşea? Douăzeci de minute. A avut la dispoziţie douăzeci de minute să intre la loc şi să aranjeze camera înainte să vină poliţiştii.

Detectivul Holstijie mi-a întins cartea de vizită.

— Îi spui mamei să ne sune?

— Ieşim singuri, a încheiat detectivul Basso.

Era deja pe la jumătatea holului.

CAPITOLUL 15

— Crezi că Elliot a ucis pe cineva?

— Sşşşt! am făcut către Vee, uitându-mă înjur să mă asigur că n-a auzit-o cineva.

— Nu te supăra, dragă, dar devine ridicol. Mai întâi m-a atacat pe mine. Acum e un ucigaş. Scuză-mă, dar Elliot? Un criminal? E cel mai drăguț tip pe care l-am întâlnit. Când s-a întâmplat ultima dată să uite să-ți deschidă uşa? A, da, ai dreptate... niciodată.

Eram împreună cu Vee la ora de biologie, iar ea era întinsă pe pupitru. Aveam un curs practic de tensiune arterială, iar Vee trebuia să stea liniştită cinci minute. În mod normal, ar fi trebuit să lucrez cu Patch, dar antrenorul ne-a dat o zi liberă, ceea ce însemna că ne puteam alege liber partenerii. Vee şi cu mine eram în spatele clasei, Patch lucra cu un sportiv pe nume Thomas Rookery în față.

— N-am spus că a ucis pe cineva, am şoptit, simțind ochii antrenorului asupra noastră.

Am mâzgălit câteva rânduri pe foia de curs: *Subiectul e calm şi relaxat. Subiectul s-a abținut să vorbească trei minute şi jumătate.*

— Am spus că a fost interogat în cadrul unei anchete pentru o crimă.

— Şi eşti sigură că e acelaşi Elliot?

— Câți Elliot Saunders crezi că erau la Kinghorn în februarie?

Vee şi-a răsfirat degetele pe burtă.

— Îmi pare foarte, foarte greu de crezut. Şi oricum, ce dacă a fost interogat? Important e că a fost eliberat. Nu l-au găsit vinovat.

— Pentru că poliția a găsit un bilet scris de Halverson.

— Cine e Halverson?

— Kjirsten Halverson, am spus nerăbdătoare. Fata care se presupune că s-a spânzurat.

— Poate chiar s-a spânzurat. Dacă şi-a spus într-o seară „Viața e de rahat” şi s-a spânzurat de un copac? E posibil.

— Nu ți se pare că e prea mare coincidența că apartamentul ei a fost tâlhărit când au descoperit biletul?

— Locuia în oraş. Se mai întâmplă jafuri.

— Eu cred că cineva a pus acolo biletul. Cineva care voia ca Elliot să scape.

— Cine ar vrea ca Elliot să scape? a întrebat Vee.

Am privit-o cu cea mai elocventă expresie.

Vee s-a ridicat sprijinindu-se în coate.

— Vrei să spui că Elliot a tras-o pe Kjirsten în copac, i-a pus o frânghie la gât, a împins-o de pe creangă, apoi a intrat în apartamentul ei şi a pus dovezi care să indice o sinucidere?

— De ce nu?

Vee m-a privit la fel de elocvent.

— Pentru că polițiştii au analizat deja totul. Nu te supăra, dragă, dar dacă ei zic că a fost sinucidere, aşa cred şi eu.

— Ce zici de asta: la numai câteva săptămâni după ce a fost eliberat, Elliot s-a transferat. De ce ar lăsa cineva renumita şcoală Kinghorn Pep pentru BHS?
— Aici ai dreptate.
— Prima zi a lui Elliot la BHS a fost în dimineața următoare serii în care am lovit tipul cu Neonul.
Abia acum îmi dădeam seama de ciudata potriveală. Era prea mare coincidența. Am început să mă îndoiesc că întâlnirea noastră la bistroul lui Enzo în dimineața următoare a fost atât de întâmplătoare pe cât părea.
Vee şi-a pus palmele pe ochi şi a scos un oftat de durere, care voia să spună „O luăm de la capăt”.
— Pot să fac o observație? Era foarte multă ceață în seara aia. Ceața îți joacă feste, creează efectul ăla de fum în oglindă. Poate că o veveriță s-a transformat într-o căprioară... o căprioară s-a transformat într-un bărbat mascat...
— Tot nu mă crezi.
— Ceața, Nora. Nu-ți place. Mie nu-mi place. O consider vinovată că ți-a redus vizibilitatea.
— Dar dacă ți-aş spune că bărbatul cu mască a intrat aseară la mine în casă? am provocat-o.
— Prima dată te-aş întreba dacă era ceață. Apoi ți-aş spune să te duci la un psihiatru.
— Mulțumesc frumos.
— Cu plăcere. Şi gratis.
— Ceea ce trebuie să fac e să mă duc la Kinghorn şi să pun nişte întrebări, am concluzionat cu voce tare. Februarie a fost luna trecută, asta înseamnă că moartea lui Kjirsten ar trebui să fie încă proaspătă în memoria oamenilor.
— Nu cred, drăguțo. Am nişte presimțiri rele în legătură cu o operațiune de spionaj la Kinghorn. Adică, ai de gând să întrebi anume despre Elliot? Dacă află? Ce-o să creadă?
— Nu trebuie să-şi facă griji decât dacă e vinovat.
— Şi atunci o să te ucidă ca să te facă să taci.
Vee a rânjit cu gura până la urechi. Eu nu.
— Şi încă un lucru, am adăugat. Nu crezi că e ciudat că de fiecare dată când suntem cu Jules şi Elliot, Jules dispare?
— Ce vrei să spui?
— În seara în care am fost la Delphic, Jules a plecat aproape imediat la baie. Din câte îmi amintesc, nu s-a mai întors.
— Poate avea probleme cu instalația internă...
— Şi aseară a sunat şi a spus că e bolnav.
Mi-am frecat vârful nasului cu radiera de la creion.
— Se pare că e *des* bolnav.
— Analizezi prea mult, drăguțo. Poate... poate că are SCI.
— SCI?
— Sindromul colonului iritabil.
Am respins sugestia lui Vee pentru a prinde o idee care era la îndemână. Kinghorn Prep era la o oră de mers cu maşina. Dacă şcoala era atât de strictă din punct de vedere academic precum pretindea Elliot, cum se face că

Jules avea timp să vină la Bridgewater în vizită? Îl vedeam aproape în fiecare dimineață în drum spre şcoală la bistroul lui Enzo, cu Elliot. Mai mult, l-a dus pe Elliot acasă cu maşina după ore. Ai fi zis că Jules îi mănâncă din palmă lui Elliot. Jules Complicele a devenit dintr-odată Jules Servitorul cel supus.

Dar asta nu era totul. Mi-am frecat mai tare radiera de nas.

Ce-mi scăpa?

— De ce-ar ucide-o Elliot pe Kjirsten? m-am întrebat cu voce tare. Poate că a început să iasă cu altcineva şi a intrat într-o criză de gelozie. Sau poate că l-a văzut făcând ceva ilegal şi el nu-şi putea permite să lase în viață un martor.

Vee a oftat adânc.

— Drăguțo... Începi să intri în Țara lui Fără-Rost.

— Mai e ceva. Ceva ce nu vedem.

Vee arăta de parcă rezista impulsului de a-şi da ochii peste cap.

— Tu vezi prea multe.

— Înapoi la seara în care am lovit bărbatul cu cagulă.

— Veverița, a spus Vee ca pentru sine. Dar cum vrei tu.

— Ştia că urma să merg acasă cu maşina. Mă aştepta şi a sărit în fața maşinii ca să mă oprească.

— Devine sinistru, a oftat Vee. Te rog, nu-mi spune că l-ai omorât şi l-ai pus într-un mormânt îngust... cum ar fi portbagajul meu.

— Dar nu cred că a vrut să-mi facă ceva rău, am meditat. Părea că se distrează. Voia să mă sperie.

Vee şi-a ridicat mâinile în sus.

— Oamenii nu sar în fața maşinilor. Săritul în fața maşinilor =moarte. Oricine cu vârsta peste doi ani ştie asta.

— Conduceam suficient de rapid încât să fi murit, am spus.

Nu-mi plăcea să-mi aduc aminte, dar aveam nevoie de ajutorullui Vee. Privisem întâmplarea din toate unghiurile posibile şi aveam nevoie de o perspectivă nouă.

— A încercat să rupă portiera maşinii. Când n-a mers, a spart geamul. Nu ca să ajungă la mine, ci ca să mă îngrozească.

— Imposibil. Aş fi observat dacă geamul ar fi fost ciobulețe.

— Când am parcat pe alee era ciobulețe.

— Vrei să spui că cineva a schimbat maşina?

— Aşa am crezut şi eu la început.

— Sunt numai urechi. Explică-mi!

Vee m-a privit de parcă logica mi-ar fi plecat la plimbare.

Şi dintr-odată mi-am dat seama ce-mi scăpa. M-a sâcâit toată ziua, strigând din adâncul memoriei, dar am fost prea copleşită de toate ca să-i dau atenție.

Detectivul Basso m-a întrebat dacă lipsea ceva. Abia acum mi-am dat seama că lipsea. Pusesem articolul despre Elliot deasupra şifonierului luni seara. Dar în dimineața asta – mi-am verificatmemoria ca să fiu sigură – nu mai era acolo. În mod sigur nu mai era acolo.

— Oh, Doamne! am exclamat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat antrenorul, oprindu-se lângă mine.

— Da, ce s-a întâmplat? s-a băgat şi Vee, arătând cu degetul şi râzând de mine din spatele antrenorului.
— Subiectul pare să nu mai aibă puls, am trântit pişcând-o puternic pe Vee de încheietură.
În timp ce antrenorul căuta pulsul lui Vee, ea se prefăcea că leşină şi-şi făcea vânt. Antrenorul şi-a întors privirea spre mine, uitându-se pe deasupra ochelarilor.
— Uite aici, Nora! Tare şi puternic. Eşti sigură că subiectul s-a abţinut de la activitate, inclusiv vorbit, pentru cinci minute? Pulsul ăsta nu e atât de slab pe cât m-aş fi aşteptat.
— Subiectul a avut probleme cu partea asta, a intervenit Vee. Subiectului îi e greu să se relaxeze pe o masă tare de biologie. Subiectul ar vrea să propună schimbarea locurilor şi Nora să fie noul subiect.
Vee s-a ridicat şi şi-a legănat picioarele peste masă.
— Nu mă faceţi să regret că v-am lăsat să vă alegeţi partenerii, ne-a spus antrenorul ameninţător.
— Nu mă faceţi să regret că am venit azi la şcoală, a replicat Vee cu dulceaţă.
Antrenorul i-a aruncat o privire de avertizare, apoi a luat foaia de curs, cercetând pagina aproape goală.
— Subiectului i se pare laboratorul de biologie asemenea unei doze prea mari de sedative, a spus Vee.
Antrenorul a fluierat şi toţi ochii din clasă s-au îndreptat asupra noastră.
— Patch? Vrei să vii aici? Se pare că am dat de o problemă de parteneri.
— Ţi-o arăt dacă ne laşi să rămânem partenere, i-a spus Vee cu un rânjet.
Antrenorul şi-a scos ochelarii şi şi-a pus mâinile în şolduri.
— Poftim?
— A zis că vă arată imediat cum schimbăm partenerii, am spus eu repede şi am împins-o pe Vee în faţă.
O clipă mai târziu Patch s-a aşezat pe masă. Şi-a strâns mâinile între genunchi, fără să-şi ia ochii de la mine.
— Ce e? am întrebat, tulburată de intensitatea privirii lui.
A zâmbit.
— Îmi aminteam de pantofii din piele de rechin de aseară.
Am simţit obişnuitul fior în stomac şi, ca de obicei, nu-miputeam da seama dacă era un lucru bun sau rău.
— Cum a fost seara ta? am întrebat calmă, încercând să sparg gheaţa, ţinând cont de ultimele mele aventuri de spionaj.
— Plictisitoare. A ta?
— Nu chiar.
— Temele au fost grele, nu?
Îşi bătea joc de mine.
— Nu mi-am făcut temele.
Avea un zâmbet de vulpoi.
— Atunci ce ai făcut?
Am rămas fără cuvinte o clipă. Stăteam în picioare, cu gura uşor deschisă.
— E o aluzie?
— Sunt doar curios ce contracandidaţi am.

— Maturizează-te!
Zâmbetul i s-a lărgit.
— Relaxează-te.
— Deja sunt în vizorul antrenorului, aşa că fă-mi o favoare şi hai să ne concentrăm asupra cursului. N-am chef să joc rolul subiectului, deci...
Am privit aluziv spre pupitru.
— Nu pot. Nu am inimă. Nu am inimă, deci nu am puls.
Eram destul de sigură că nu vorbea serios... destul de sigură.
— Bine, fie cum vrei tu, am spus cu cea mai exasperată voce cu putinţă.
M-am lăsat pe masă şi mi-am aşezat mâinile pe stomac.
— Să-mi spui când trec cinci minute.
Am închis ochii, preferând să nu văd privirea întunecată a lui Patch, care mă analiza. Câteva minute mai târziu am deschis uşor un ochi.
— Timpul a expirat, a spus.
Mi-am ţinut o încheietură întoarsă în sus, ca să-mi ia pulsul. Patch mi-a luat mâna, iar un curent fierbinte mi-a traversat braţul şi s-a încheiat cu o strângere de stomac.
— Pulsul subiectului s-a mărit la contact.
— Nu scrie asta!
Trebuia să sune a indignare. Dar a sunat ca şi cum mi-aş fi reprimat un zâmbet.
— Antrenorul vrea să fim conştiincioşi.
— Dar tu ce vrei? l-am întrebat.
Ochii lui Patch au privit într-ai mei. Pe dinăuntru rânjea, îmi puteam da seama.
— În afară de „ştii-tu-ce”, am precizat.

*****

După ore am ciocănit la uşa domnişoarei Greene.
— Cu ce pot să te ajut, Nora? m-a întâmpinat ea.
— Aveţi un minut liber?
— Sigur.
S-a dat înapoi şi mi-a făcut loc să intru, iar pantofii ei roz de lac au scârţâit. M-am aşezat pe marginea aceluiaşi scaun tapiţat, iar domnişoara Greene pe scaunul ei de la birou, în faţa mea.
— Care e problema? m-a întrebat, privindu-mă peste ochelarii ei turcoaz.
— Am chemat poliţia aseară.
Un fel de excitaţie nervoasă îmi curgea prin vene. Aveam dovezi destul de clare că lucrurile care mi se întâmplau erau mai mult decât ciudăţenii urbane. Mai mult decât imaginaţia mea. Aveam suficiente dovezi ca să-l consider pe Elliot cauza tuturor.
Domnişoara Greene a ridicat din sprâncene.
— Fata blondă?
Am dat din cap în semn că nu.
— Cineva a intrat în casă. Era un bărbat.
Sprâncenele domnişoarei Greene s-au ridicat şi mai mult.
— Eşti teafără? Spune-mi ce s-a întâmplat.
— Am scos-o pe Vee în oraş.

Nu-mi puteam ține mâinile liniştite. Vorbeam cu ele la fel de mult ca şi cu vorbele.

— Când am ajuns acasă, un bărbat mascat a sărit de pe fereastra dormitorului meu. A furat un articol pe care l-am copiat la bibliotecă luni. Credea că n-o să-l recunosc din cauza măştii, dar ştiu cine e.

— Ce fel de articol?

— Unul despre ancheta unei crime, în care era implicat un elev de aici de la şcoală.

Îmi dădeam seama că aveam o notă de triumf în voce. Mergea mână-n mână cu excitația nervoasă, care îmi crescuse de zece ori.

Domnişoara Greene a respirat profund.

— Te referi la Elliot Saunders?

Am clipit.

— De unde ştiți?

— Ştim despre investigație. Elliot s-a transferat aici ca să evite persecuția la fosta şcoală.

— Pentru că e vinovat!

— Caută un nou început.

— De ce ar intra la mine în casă dacă e nevinovat?

— Poliția a închis cazul, Nora, m-a informat ea cu o notă de încheiere.

— Dar...

Şi-a ridicat mâna.

— Ai de ales: răspândeşti vestea despre anchetă în toată şcoala şi distrugi viața unui tânăr sau te pui în locul lui. El vrea aceleaşi lucruri ca şi tine: o şansă de succes... prieteni.

— Dar a intrat la mine în casă aseară, am insistat eu.

— Poliția ce a spus?

Am încercat să-mi ascund înfrângerea. Mi-am ridicat bărbia mai sus.

— Mi-au spus că n-a fost o spargere. Mi-au spus că mi-am închipuit totul.

Domnişoara Greene s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a întins un braț, agitată.

— Nu înțeleg. Ți-ai închipuit? Cum?

— Elliot mi-a răscolit camera. Dar când a venit poliția, totul era pus la loc în ordine.

— Să vedem dacă am înțeles, a reluat ea. Crezi că cineva a intrat in casă, dar poliția n-a găsit nicio dovadă?

— Ştiu că cineva a intrat în casă.

— E posibil să-ți fi imaginat?

— Nu.

— Ți s-a mai întâmplat vreodată ceva asemănător?

Am deschis gura, apoi am închis-o.

— Arhanghelul, mi-a amintit cu blândețe domnişoara Greene. Centura de siguranță.

Am simțit că îmi arde fața.

„Spune-i despre tipul pe care l-ai lovit”, îmi şoptea o voce enervantă. „Spune-i despre dovezile care au dispărut.” Am încercat să alung vocea, dar continua să vină înapoi.

„Spune-i cum vorbeşte Patch în mintea ta.”

— Cineva a fost în camera mea aseară, am repetat eu convinsă. N-a fost o închipuire.

— Am putea încerca terapia prin hipnoză. Ne-ar putea ajuta să deosebim amintirile reale de cele false. Poate că nu-ți imaginezi lucruri. Poate că pur şi simplu nu ți le aminteşti corect.

— Ce vreți să spuneți?

— E posibil ca problema să nu apară în momentul exact al întâmplării. Poate apărea câteva minute sau câteva ore mai târziu. De exemplu, poate că nu ai văzut centura desfăcându-se când erai în montagne-rousse. Poate că ți-ai amintit că ți s-a desfăcut centura mai târziu, când te-ai gândit la cursă, deşi ea nu s-a desfăcut.

Am clătinat din cap.

— Nu. S-a întâmplat în timpul cursei.

— De unde ştii? Momentul a trecut. E pierdut pentru totdeauna. Memoria ta e singura pe care te poți baza acum.

A făcut o pauză.

— Să-ți explic de ce cred că hipnoza ar putea merge. Conştiința noastră are tendința de a lua lucrurile foarte literal. Se bazează pe cele cinci simțuri pentru a ne oferi informația şi o interpretează într-o manieră de tipul „uneşte punctele". Treaba ei e să înțeleagă ceea ce ni se întâmplă. Pe de altă parte, subconştientul nostru e mult mai flexibil. Într-un fel, subconştientul nostru e mai cinstit.

Probabil că era oarecare circumspecție în expresia mea, pentru că domnişoara Greene a adăugat:

— Genul de hipnoză pe care o sugerez nu e acelaşi lucru cu ce te gândeşti tu. Când oamenii aud cuvântul „hipnoză" se gândesc la un spectacol de magie. Eu nu fac niciun truc. Dacă te hotărăşti să încerci hipnoza, tot ce vom face e să-i dăm voie subconştientului tău să fie mai puternic decât conştiința. E ca atunci când visezi cu ochii deschişi. Mai târziu, îți vei aminti tot ce s-a întâmplat în timpul şedinței şi, dacă la un moment dat nu te simți bine, îmi spui şi ne oprim. Ai înțeles?

Mă simțeam împărțită între aversiunea puternică față de hipnoză şi nevoia de a afla adevărul.

— Da, am spus eu, dar vocea mea nu era convingătoare.

— Trebuie să te relaxezi. Lasă-te pe spate şi închide ochii! Concentrează-te asupra respirației; inspiri pe nas, o ții, apoi expiri.

Ascultam instrucțiunile domnişoarei Greene şi simțeam cum cedam tot mai mult cu fiecare respirație. Era calmă, liniştită, deconectată. Greutatea uriaşă care mă apăsa părea că mi se ridică de pe umeri şi m-am simțit transportată.

— La început îți voi pune întrebări simple, a spus domnişoara Greene. Fiecare întrebare ne va conduce mai adânc în subconştientul tău. Încearcă să dai primul răspuns care-ți vine. De obicei, e cel mai exact.

— Bine, am murmurat.

— Spune-mi cine e Patch, a spus domnişoara Greene.

— Patch e partenerul meu de la biologie.

— Ce se întâmplă între tine şi Patch ?

— E partenerul meu de la biologie, am repetat.

— Negi că ai o relație mai... intimă cu el?

M-am luptat să mă trezesc puțin, dar corpul meu a refuzat. Simțeam o căldură în tot corpul. O căldură care-ți provoca furnicături, relaxantă şi fără limite.
— Ce să am?
— O relație mai intimă. Iubire.
— Nu am o asemenea relație cu el.
Gura părea că mi s-a desprins de restul trupului. Am pierdut controlul asupra ei.
— Serios?
— Abia dacă-l cunosc, am şoptit.
— Crezi că se simte atras de tine?
„Spune-i, îmi spunea vocea din cap. E ridicol să tot minți. Spune-i că a încercat să te sărute."
— M-a sărutat, am şoptit. Cred că mi-a plăcut.
Domnişoara Greene nu a răspuns imediat.
— Concentrează-te, Nora! Te voi duce într-o stare mai profundă. Rămâi cu mine, ține-te de vocea mea.
— Nu. Vreau să mă întorc.
— Mai rămâi câteva minute. Relaxează-te! Goleşte-ți mintea, mi-a comandat cu o voce calmă şi autoritară. Aşa e mai bine. Mult mai bine... Vreau să te întorci la seara de la Delphic, seara în care Patch te-a provocat să te urci în Arhanghel. Poți?
Parcă mă acoperea un văl negru, înăbuşind lumina. Eram la Delphic, cu Patch. Stăteam aproape unul de altul, forțați de înghesuiala de trupuri din jur. Patch mirosea a combinație înțepătoare de săpun, apă sărată şi transpirație. M-a ajutat să mă urc într-o maşinuță în față.
Maşina a pornit brusc şi a luat viteză, urcând tot mai repede primul deal. Am încercat să-mi leg centura, dar dispăruse. Râsul lui Patch îmi răsuna în urechi.
— Ți-e frică de înălțimi? m-a întrebat.
M-a luat prin surprindere tonul lui arogant.
— Ştiai? am spus.
— N-o să rezişti toată cursa fără să strigi.
Am simțit o înțepătură de mândrie.
— Poate că o să rezist.
— O să am grijă să nu se întâmple aşa.
Am strâns bara de metal din fața maşinii.
— Ce vrei să spui?
— Vei afla.
Nu voiam să aflu. Lovind cu pumnii în pereții visului, am încercat să trec înapoi în realitate. Domnişoara Greene era undeva dedesubt, strigându-mi nişte instrucțiuni. Ea ştia drumul spre noi, dar vocea lui Patch a acoperit-o pe a ei.
Eram aproape de vârful dealului.
— Gata? a spus Patch.
Maşina s-a înclinat în față, gonind în jos pe partea cealaltă a dealului. Am început să aud clopote de alarmă când maşinuța a scăpat de pe şine şi a alunecat prin aer.

Am zărit o mişcare, m-am întors şi l-am văzut pe Patch ținând centura mea de siguranță peste marginea maşinii. Când m-am întins să o iau, a aruncat-o peste margine.

— Ajutor! am strigat către domnişoara Greene.

Am deschis ochii şi m-am aruncat în față, cu mâinile întinse. Domnişoara Greene mă ținea de umeri, scuturându-mă.

— Trezeşte-te, Nora!

— Ce s-a întâmplat? am gâfâit eu.

— Nu... nu ştiu.

Ochii îi erau măriți, aproape scoşi din orbite.

— Am încercat să te scot. Trebuia să ieşi la comanda mea. Era ca şi cum o altă forță te ținea. Ce s-a întâmplat în vis, Nora? m-a întrebat. Cine te ținea?

CAPITOLUL 16

Vee stătea rezemată de dulapul meu, pilindu-şi unghiile.

— Salut, mi-a aruncat, când m-am apropiat. Pe unde ai fost? Te-am căutat în sala de la eZine şi în bibliotecă.

— Am făcut pe cobaiul la terapia prin hipnoză.

Am spus-o foarte indiferentă, dar pe dinăuntru încă tremuram.

— Hmm?

— Mă poţi duce până la bibliotecă?

— Da, sigur. Vrei să-mi explici faza cu hipnoterapia?

Am format combinația de la dulap şi am schimbat cărțile.

— Tocmai mi-am petrecut ultima jumătate de oră prizonieră într-un vis. Hipnoterapie, i-am explicat.

— Ce fel de vis?

— Un vis cu Patch.

Vee şi-a ridicat sprâncenele.

— Pare genul meu de terapie. A încercat să te sărute?

— A încercat să mă omoare.

— Hmmm...

Mi-am sprijinit fruntea de dulap. Metalul era rece, dar mirosea a rugină şi a murdărie veche de ani de zile. Nu era prea diferit de mirosul din Arhanghel. M-am tras înapoi.

— Poate că subconştientul tău încearcă să-ți spună ceva, a sugerat Vee.

— Poate că ar fi mai bine dacă ar spune-o cu voce tare. Şi mai bine, dacă ar striga cu voce tare. Nu prea îmi plac toate revelațiile astea misterioase.

— Dar ți-o spune cu voce tare. Patch e un tip înfricoşător şi ai dreptate să-ți fie frică de el.

Am ieşit din clădire, am traversat terenul şi Vee şi-a descuiat Neonul.

— Aş veni cu tine la bibliotecă, dar o dată pe săptămână e destul pentru mine.

— N-ai fost la bibliotecă săptămâna asta, am observat eu.

— Mda, dar s-ar putea să trebuiască să merg mâine.

— Mâine e vineri. Ai învățat vreodată în viața ta vinerea?

Vee şi-a muşcat buzele şi a luat o expresie gânditoare.

— Am învățat eu vreodată joia?

— Din câte-mi amintesc eu, nu.

— Ei, vezi? Nu pot merge. Ar fi împotriva tradiției.

Vee m-a lăsat la bibliotecă. În timp ce urcam scările care duceau spre intrarea principală, Neonul a luat viteză, cu Cardigans auzindu-se tare pe geam.

La bibliotecă am lăsat temele pe mai târziu şi m-a dus direct înlaboratorul media, unde am răscolit internetul încercând să aflu mai multe informații despre crima de la Kinghorn. N-am găsit prea multe. La început au fost multe ştiri, dar după ce s-a descoperit biletul sinucigaşei şi Elliot a fost eliberat, s-a trecut la alte subiecte.

Pentru că nu voiam să plec fără să epuizez toate posibilitățile am căutat pe Google „Patch Cipriano". Nimic. Niciun link. Era ca şi cum n-ar fi existat.

Am închis computerul şi am sunat-o pe mama.
— La ce oră trebuie să fiu acasă în seara asta?
— La nouă. Ca de obicei. De ce?
— Mă gândeam să iau autobuzul până în Portland, am încercat, cu optimism.
A izbucnit într-unui dintre râsetele ei care însemna „mă crezi idioată?”
— Nu.
— Trebuie să iau un interviu câtorva elevi de la Kinghorn Prep, am insistat. E pentru un proiect la care lucrez.
Nu era o minciună. Era adevărat... oarecum.
— În primul rând, nu te poţi duce în oraş singură. În al doilea rând, e o zi de şcoală. În al treilea rând, se întunecă în curând. Şi oricum, până ajungi acolo, elevii au plecat.
Avea dreptate.
Am oftat înăuntrul meu.
— Bine, ajung acasă în curând.
— Te poate aduce Vee? Nu pot pleca de la birou.
Am auzit-o cum răsfoia nişte hârtii şi eram sigură că avea telefonul sub bărbie, cu firul înfăşurat în jurul ei de câteva ori.
Am sunat-o pe Vee, dar nu răspundea. Nicio problemă, mi-am spus. Era o vreme răcoroasă, aveam geacă şi două picioare. Puteam merge pe jos.
Aproape ieşisem pe uşa bibliotecii când m-am auzit strigată pe nume. Întorcându-mă, am văzut-o pe Marcie Molnar apropiindu-se.
— Am auzit ce-a păţit Vee. E chiar trist. Adică, cine ar ataca-o? Poate că a fost autoapărare. Am auzit că era întuneric şi ploua. Ar fi uşor s-o confunzi pe Vee cu un elan. Sau cu un urs ori un bivol. Cu orice animal mare, de fapt.
— Mi-a părut bine să vorbim, dar am o mulţime de lucruri pe care aş prefera să le fac. Cum ar fi să-mi bag mâna într-un coş de gunoi.
Mi-am continuat drumul spre ieşire.
— Sper că nu s-a atins de mâncărurile alea din spital, a insistat Marcie, ţinându-se pe urmele mele. Am auzit că sunt bogate în grăsimi. Nu-şi poate permite să se îngraşe prea mult.
M-am întors.
— Până aici. Încă un cuvânt şi o să...
Amândouă ştiam că era o ameninţare goală. Marcie s-a hlizit.
— O să ce?
— Curvo, i-am aruncat.
— Tocilaro!
— Nemernico!
— Ciudato!
— Scroafă anorexică!
— Uau, a spus Marcie, clătinându-se teatral cu o mână pe inimă. Ar trebui să mă simt jignită? „Încearc-o pe asta dacă ţi se potriveşte.” E răsuflată. Cel puţin, eu am oarece autocontrol!
Gardianul care stătea lângă uşă şi-a dres glasul.
— Terminaţi! Duceţi-vă şi certaţi-vă afară, altfel va trebui să vă duc în biroul meu şi să vă sun părinţii.

— Vorbiți cu ea, a aruncat Marcie, arătând spre mine. Eu am încercat să fiu amabilă. Ea m-a atacat verbal. Eu doar i-am transmis condoleanțe pentru prietena ei grasă.

— Am spus „afară”.

— Vă stă bine în uniformă, i-a zis Marcie, privindu-l din cap până-n picioare.

Gardianul a făcut semn din cap spre uşă.

— Plecați de aici!

Dar n-a mai sunat nici pe jumătate atât de arțăgos. Marcie s-a legănat spre uşă.

— Îmi puteți deschide uşa? Am mâinile ocupate.

Ținea în mână o singură carte. Una cu coperte necartonate. Gardianul a apăsat butonul de urgență şi uşa s-a deschis automat.

— Vai, mulțumesc, s-a pisicit ea, trimițându-i un sărut.

N-am ieşit după Marcie. Nu ştiam ce s-ar fi întâmplat dacăieşeam, dar aveam suficiente emoții negative încât să fac ceva ce aş fi regretat. Certurile şi injuriile erau sub demnitatea mea, doar dacă nu aveam de-a face cu Marcie Molnar.

M-am întors în bibliotecă. Am păşit în cuşca de metal a liftului şi am apăsat butonul pentru subsol. Cu cinci ani în urmă, primăria aprobase mutarea bibliotecii publice într-o clădire istorică din centrul oraşului vechi. Clădirea din cărămidă roşie data din 1850 şi era dotată cu o cupolă romantică şi un culoar de unde se puteau vedea navele de pe mare. Din nefericire, clădirea nu avea şi o parcare, prin urmare, s-a construit un tunel pentru a lega biblioteca de garajul subteran al judecătoriei de vizavi. Garajul funcționa acum pentru ambele clădiri.

Liftul s-a oprit şi am ieşit. Tunelul era luminat cu becuri fluorescente care străluceau într-un portocaliu puternic. Am pornit prin tunel, ascultând sunetul uşor al paşilor mei pe asfalt. Schimbând rucsacul pe umărul stâng, am calculat cât aveam de mers pe jos până acasă şi dacă aveam chef să iau scurtătura peste calea ferată acum, că se întunecase.

Am ajuns la capătul tunelului şi am zărit drept în față o siluetă întunecată, rezemată de un stâlp de beton.

M-am oprit brusc şi inima mi-a bătut un pic mai repede. Patch purta un hanorac negru, jeanşi largi, pantofi sport albi. Ochi îndrăzneți. Şi un zâmbet care era un pic prea viclean ca să mă simt bine.

— Ce faci aici? am întrebat, dându-mi la o parte părul ciufulit de pe față şi uitându-mă pe furiş după o ieşire. Câteva becuri erau arse şi făceau dificilă vederea în spatele garajului. Dacă Patch avea în gând violul, crima sau alte activități criminale, era locul perfect pentru aşa ceva.

În timp ce venea spre mine, am păşit înapoi. Aproape că m-am lovit de o maşină şi atunci am profitat de ocazie. M-am învârtit în jurul ei, aşezându-mă în fața lui Patch, cu maşina între noi.

El mă privea pe deasupra capotei. A ridicat din sprâncene.

— Am întrebări, l-am anunțat. Multe.

— Despre?

— Despre toate.

Gura i s-a crispat şi eram aproape sigură că se împotrivea unui zâmbet.

— Şi dacă răspunsurile mele nu te mulțumesc ai de gând să fugi? a arătat cu capul în direcția ieşirii.

Ăsta era planul. Mai mult sau mai puțin. Plus sau minus câteva scăpări evidente, cum ar fi faptul că el era mult mai rapid decât mine.

— Să auzim întrebările, a spus.

— De unde ai ştiut că voi fi la bibliotecă în seara asta?

— Te am pe radar.

— Vreau un răspuns adevărat.

— E un răspuns adevărat.

Ochii lui străluceau ca obsidianul.

— Vrei să te mint? O simplă coincidență, Nora. Toate aceste întâlniri întâmplătoare dintre noi nu sunt decât noroc. Nimic mai mult.

De fapt, preferam minciuna. Pentru că adevărul era mult mai înfricoşător. Patch putea şti... unde mă aflam?

Mai aveam o ultimă speranță şi mi-am exprimat-o.

— Vrei să spui că m-ai urmărit până aici.

— Nu asta am spus.

Patch s-a repezit spre stânga. I-am contracarat mişcarea, fugind spre spatele maşinii. Când s-a oprit, m-am oprit şi eu. Era în fața maşinii, iar eu în spate.

— Unde ai fost duminică seara? am întrebat. M-ai urmărit când m-am dus la cumpărături cu Vee?

Poate că bărbatul mascat nu era Patch, dar nu eliminasem implicarea lui în lanțul ultimelor evenimente. Patch îmi ascundea ceva. Îmi ascundea ceva din clipa în care ne-am cunoscut. Era o coincidență că ultima zi normală din viața mea a fost chiar înainte de acea zi fatidică? Nu prea cred.

— Nu. Apropo, cum a mers? Ți-ai cumpărat ceva?

— Poate, am spus, prinsă cu garda jos.

— Cum ar fi?

Mi-am reamintit. N-am ajuns decât la Victoria's Secret cu Vee. Am cheltuit treizeci de dolari pe un sutien negru din dantelă, dar nu mă interesa asta. În schimb, mi-am reamintit toată seara, începând cu senzația că eram urmărită şi terminând cu Vee la marginea drumului, victimă a unui jaf brutal.

— Ei bine? am întrebat. Ai ceva de zis?

— Nu.

— Nu ai *nicio*idee despre ce i s-a întâmplat lui Vee?

— Nu.

— Nu te cred.

— Pentru că nu ai încredere.

Şi-a sprijinit ambele mâini pe maşină, aplecându-se peste capotă.

— Am mai vorbit despre asta.

Am simțit că-mi sare țandăra. Patch a întors din nou discuția, în loc să-l lumineze pe el, luminile scenei erau îndreptate iar spre mine. Nu-mi plăcea mai ales să-mi amintească faptul că ştia tot felul de lucruri despre mine. Chestii personale, cum ar fi lipsa mea de încredere.

El s-a repezit în sensul acelor de ceasornic. Fugeam de el, oprindu-mă de câte ori stătea pe loc. Când ne-am oprit, ochii lui s-au fixat într-ai mei, ca şi cum ar fi încercat să-mi ghicească următoarea mişcare.

— Ce s-a întâmplat în Arhanghel? M-ai salvat? am întrebat.
— Dacă te-aş fi salvat, n-am mai fi aici, având discuția asta.
— Vrei să spui, dacă nu m-ai fi salvat n-am mai fi aici.
— Nu asta am spus.
Habar n-aveam ce voia să spună, dar aveam impresia că vorbele lui ascundeau ceva important.
— De ce n-am fi aici?
— Tu ai fi aici.
A făcut o pauză.
— Eu nu.
S-a repezit din nou la mine, de data asta atacând din stânga. Confuză pe moment, am cedat din distanța care era între noi.
În loc să se oprească, Patch a alergat în jurul maşinii. Am încercat să fug direct spre ieşirea din garaj.
Am ajuns pe la a treia maşină când Patch m-a prins de mână. M-a întors şi m-a pus cu spatele la un stâlp de beton.
— S-a zis cu planul tău, a rostit el.
I-am aruncat o privire tăioasă. Însă era multă panică în ea. Mi-a zâmbit întunecat, confirmându-mi că aveam toate motivele să transpir.
— Ce se întâmplă? am întrebat, încercând din răsputeri să par ostilă. De ce ai zis că ai venit la şcoală pentru mine? De ce l-ai făcut pe antrenor să ne aşeze împreună?
— Am obosit să-ți admir picioarele de la distanță.
— Vreau adevărul, am înghițit cu greutate. Merit să-mi spui tot adevărul.
— Tot adevărul, a repetat el cu un rânjet viclean. Are legătură cu promisiunea pe care mi-ai făcut-o că o să mă demaşti? Despre ce vorbim, de fapt?
Nu-mi puteam aminti despre ce vorbeam. Tot ce ştiam era că privirea lui era ca de foc. A trebuit să mă uit în altă parte şi mi-am lipit mâinile de ochi. Erau umede de transpirație, aşa că le-am ascuns la spate.
— Trebuie să plec, am bâiguit cu o voce tremurândă. Am teme de făcut.
— Ce s-a întâmplat aici?
Şi-a îndreptat bărbia spre lift.
— Nimic.
Înainte să-l pot opri mi-a apăsat palma de a lui, formând o cupolă din mâinile noastre. Şi-a strecurat degetele printre ale mele, înlănțuindu-mă de el.
— Ai încheieturile albe, a spus, trecând cu gura peste ele. Şi când ai ieşit păreai nervoasă.
— Lasă-mă! Nu sunt nervoasă. Acum am teme de făcut...
— Nora.
Patch mi-a rostit numele cu blândețe, dar cu intenția de a obține ce voia.
— M-am certat cu Marcie Molnar.
Nu ştiam de unde a apărut mărturisirea. Ultimul lucru pe care îl voiam era să-i ofer lui Patch mai multe informații despre mine.
— Bine? am spus. Mulțumit? Acum mă laşi să plec?
— Marcie Molnar?
Am încercat să-mi desfac degetele, dar Patch avea o altă idee.

— N-o cunoşti pe Marcie Molnar? am întrebat eu cu cinism. Greu de crezut, în primul rând pentru că eşti la Bridgewater High şi în al doilea rând pentru că ai un cromozom Y.

— Spune-mi de ce v-ați certat, a continuat el.

— A făcut-o grasă pe Vee.

— Şi?

— Eu am făcut-o scroafă anorexică.

Patch părea că îşi înfrâna un zâmbet.

— Atât? Fără pumni, muşcături sau tras de păr?

M-am uitat urât printre gene la el.

— Va trebui să te învățăm să te bați, Bombonico?

— Ştiu să mă bat.

Mi-am ridicat bărbia mai sus, deşi mințeam. De data asta nu s-a mai obosit să-şi ascundă rânjetul.

— De fapt, am luat lecții de box.

Nu convingeam pe nimeni. Mi-am muşcat buzele, căutând o trecere spontană către alt – orice alt – subiect. Patch şi-a ridicat mâna drept țintă.

— Loveşte-mă! Cât de tare poți.

— Nu îmi place violența inutilă.

— Suntem singuri aici.

Pantofii lui erau la acelaşi nivel cu ai mei.

— Un tip ca mine ar putea profita de o fată ca tine. Mai bine îmi arăți ce poți.

M-am dat înapoi şi i-am văzut motocicleta.

— Te duc acasă, s-a oferit el.

— Pot foarte bine să merg pe jos.

— Mda, dar e târziu. Ca să nu mai zic de întuneric. Înfruntă-mă... pe mine sau pe oricine altcineva se ascunde în întuneric.

Avea dreptate. Fie că-mi plăcea, fie că nu.

— Mi se pare că singurul motiv pentru care te tot oferi să mă duci acasă e că ştii cât de puțin îmi place chestia asta.

Am scos un oftat nervos, apoi m-am urcat în spate. Nu era cu totul vina mea că eram ghemuită aproape de el. Locul nu era tocmai spațios.

Patch a scos un sunet uşor de amuzament.

— Eu mă pot gândi la alte motive.

I-am aruncat cea mai urâtă privire de care eram în stare, dar mi-am dat seama că nu prea mi-a ieşit.

Patch a accelerat spre ieşirea din garaj, a luat o curbă strâns spre stânga şi a țâşnit spre ieşire. O barieră cu alb şi roşu şi un automat de bilete blocau trecerea. Tocmai mă întrebam dacă va încetini suficient cât să introducă banii, când a oprit brusc motocicleta, ceea ce m-a adus şi mai aproape de el. A pus banii în aparat, apoi a urcat motocicleta spre strada de deasupra noastră.

*****

A încetinit pe aleea din fața casei şi m-am sprijinit de el ca să-n păstrez echilibrul până am coborât. I-am dat înapoi casca.

— Mulțumesc că m-ai adus, am zis.

— Ce faci sâmbătă seara?

Un moment de pauză.
— Am o întâlnire, ca de obicei.
Asta părea că i-a stârnit interesul.
— Ca de obicei?
— Cu temele.
Patch mai avea puțin şi zâmbea.
— Anulează-o!
Am oftat teatral.
— Nu ştiu ce să zic. Temele au probleme. Probleme de control. Dețin monopol asupra weekendurilor mele şi n-ar vrea ca lucrurile să se schimbe.
— Teme... sau încă o tură cu motocicleta?
— Doamne, grea decizie!
Am zâmbit şi am suflat în mâini să le încălzesc.
— E ce cred eu că e? Adică... e cuvântul care începe cu „î”?
— Vin să te iau la cinci.

CAPITOLUL 17

A plouat toată seara, iar eu stăteam lângă fereastră, privind picăturile cum curg în băltoacele din gazon. Aveam un *Hamlet* în poală, un creion după ureche şi o cană de ciocolată caldă goală la picioare. Carneţelul de pe marginea mesei era alb, curat, fără pată. Ceea ce era întotdeauna un semn rău.

Când ceasul antic de pe hol a bătut de cinci ori, am aruncat bucuroasă cărţile la o parte şi am alergat sus în dormitor.

Mi-am petrecut aproape toată ziua cu teme şi treburi prin casă şi asta mi-a ţinut mintea ocupată cu altceva decât cu întâlnirea din seara asta. Dar acum, că se apropia cu paşi repezi, agitaţia anticipării domina orice altceva.

Unde mi-a fost mintea când am acceptat?

„Treburi neterminate, a şoptit partea aventuroasă din mine. Ultimul sărut a fost întrerupt. Trebuie să-l închei. Şi mama e plecată din oraş. Nu trebuie să ratez şansa asta sub nicio formă."

M-am aşezat în faţa oglinzii şi am făcut inventarul. Machiajul era minimal, limitat la o tuşă de mascara. Prea mult păr răvăşit, dar asta nu era nicio noutate. Buzele aveau nevoie de puţin luciu. Mi-am lins buza de jos, dându-i mai multă strălucire. Asta m-a făcut să mă gândesc şi mai mult la sărutul meu neterminat cu Patch. M-a trecut un val de căldură. Dacă un sărut neterminat putea face aşa ceva, mă întrebam ce putea face un sărut adevărat. Reflexia mea din oglindă zâmbea.

„Nu mare lucru", mi-am spus, în timp ce îmi puneam cerceii. Erau mari, rotunzi şi turcoaz... şi erau prea mult. I-am pus deoparte şi am încercat o pereche topaz, în formă de lacrimă. Era mai bine. Mă întrebam ce a pregătit Patch. O cină? Un film?

— Seamănă cu o întâlnire de învăţat la biologie, i-am spus cu nonşalanţă reflexiei mele. Doar că... fără studiu şi fără biologie.

Mi-am tras pe mine o pereche de Levi's închişi la culoare şi am încălţat o pereche de balerini. Mi-am înfăşurat o eşarfăalbastru-deschis în jurul taliei, în sus pe corp şi am legat capetele după gât, ca şi cum ar fi fost o bluză. Mi-am înfoiat părul. Fără îndoială: prea mult păr răvăşit. S-a auzit o bătaie la uşă.

— Vin acum! am strigat pe scări.

M-am mai privit o dată în oglinda de pe hol, apoi am deschis uşa şi am văzut doi bărbaţi în pardesie negre pe verandă.

— Nora Grey, a spus detectivul Basso, ţinându-şi insigna ridicată. Ne întâlnim din nou.

A durat o clipă până mi-am recăpătat vocea.

— Ce faceţi aici?

A arătat cu capul într-o parte.

— Ţi-l aminteşti pe partenerul meu, detectivul Holstijie. Putem intra să-ţi punem câteva întrebări?

Nu suna ca o întrebare. De fapt, suna ca o ameninţare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, privindu-i.

— Mama ta e acasă? a întrebat detectivul Basso.

— E la serviciu.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

S-au şters pe picioare şi au păşit înăuntru.

— Ne spui ce s-a întâmplat joi seară la bibliotecă între tine şi Marcie Molnar? a întrebat detectivul Holstijie, aşezându-se pe canapea.

Detectivul Basso a rămas în picioare, trăgând cu ochiul la fotografiile de familie aranjate pe şemineu. A durat o clipă până am înțeles cuvintele lui. Biblioteca. Joi seara. Marcie Molnar.

— Marcie a pățit ceva? am întrebat.

Nu era un secret că nu aveam sentimente de afecțiune pentru Marcie. Dar asta nu însemna că voiam să aibă probleme ori să fie în pericol. Nu voiam deloc să aibă probleme, mai ales dacă păreau să mă privească pe mine.

Detectivul Basso a întrebat:

— Ce te face să crezi că a pățit ceva?

— Nu i-am făcut nimic lui Marcie.

— De ce v-ați certat? a intervenit detectivul Holstijie. Gardianul de la bibliotecă ne-a spus că lucrurile s-au încins.

— N-a fost aşa...

— Cum a fost?

— Ne-am insultat una pe alta, am precizat, sperând să ne oprim aici.

— Ce fel de insulte?

— Stupide, am spus eu, rememorându-le.

— Va trebui să-mi spui ce insulte, Nora.

— Le-ai spus joi seara, deci care e problema acum? m-a întrebat detectivul Holstijie cu dispreț.

— Am făcut-o scroafă anorexică.

Vocea îmi era joasă şi umilită. Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, poate mi-aş fi dorit să fi inventat ceva mult mai crud şi mai înjositor. Ca să nu mai zic ceva mai inteligent.

Detectivii au schimbat o privire între ei.

— Ai amenințat-o? a întrebat detectivul Holstijie.

— Nu.

— Unde te-ai dus de la bibliotecă?

— Acasă.

— Ai urmărit-o pe Marcie?

— Nu. Cum am zis, am venit acasă. Îmi spuneți ce s-a întâmplat cu Marcie?

— Poate confirma cineva? a întrebat detectivul Holstijie.

— Partenerul meu de la biologie. M-a văzut la bibliotecă şi s-a oferit să mă aducă acasă.

Detectivul Basso s-a apropiat şi, sprijinindu-şi mâinile pe coapse, s-a aplecat în față, sfredelindu-mă cu privirea.

— L-ai pus pe prietenul tău s-o bată pe Marcie Molnar? Ai vrut să-i arăți ce se întâmplă când o fată ca ea nu-şi ține gura? Te-ai gândit că merita să fie scuturată puțin? Am cunoscut fete ca Marcie când eram la şcoală. O caută cu lumânarea, nu? Marcie o căuta cu lumânarea, Nora? Cineva a bătut-o destul de rău şi cred că tu eşti implicată.

Mă chinuiam să-mi înăbuş gândurile, de frică să nu mi se citească pe faţă. Patch i-a făcut o vizită lui Marcie Molnar după ce m-a lăsat acasă?

„Crezi că e o coincidenţă faptul că în aceeaşi seară în care i te-ai plâns lui Patch ea a fost bătută?" a sărit vocea cinică din creierul meu.

— Va trebui să vorbim cu iubitul tău, a spus detectivul Holstijie.

— Nu e iubitul meu. E partenerul meu de la ora de biologie.

— E în drum spre tine acum?

Ştiam că ar trebui să fiu sinceră. Dacă Patch i-a făcut ceva lui Marcie, trebuia să plătească. Dar totuşi, din motive prea complicat de descâlcit pe moment, am spus:

— Nu.

— Te-ai gătit ca să petreci seara de sâmbătă în casă? a remarcat detectivul Holstijie.

A scos un carneţel din buzunarul hainei, l-a deschis şi şi-a pregătit pixul.

— Va trebui să ne dai numele şi numărul lui de telefon.

La zece minute după ce poliţiştii au plecat, un jeep negru a apărut după colţ. Patch a alergat prin ploaie spre verandă, îmbrăcat în jeans şi într-un tricou gri.

— O maşină nouă? l-am întrebat după ce am deschis uşa. Mi-a zâmbit misterios.

— Am câştigat-o acum câteva seri la o partidă de biliard.

— Cineva a pariat cu maşina?

— N-a fost fericit. Încerc să nu merg pe alei întunecoase un timp. Eşti gata?

— Unde te-ai dus joi seara după ce m-ai lăsat acasă?

Am sperat că întrebarea îl va lua prin surprindere.

— La Delphic.

Răspunsul lui a venit cu rapiditate şi am concluzionat că probabil spunea adevărul. Din păcate, când era vorba de minciuni, Patch nu mi se părea un amator.

— Te-ai oprit undeva pe drum? am continuat eu.

Dacă Patch a simţit îngrijorarea din vocea mea, n-a arătat-o. S-a sprijinit de balustrada verandei şi şi-a frecat gânditor bărbia.

— Unde vrei să ajungi?

— Răspunde-mi la întrebare!

— M-am oprit la Quick Mart să fac plinul.

M-am întrebat din nou dacă credeam că minte. Dar depistarea minciunilor nu era punctul meu forte. Nu aveam prea multă experienţă. De obicei, stăteam pe lângă oameni în care aveam încredere. De obicei.

— De ce te-ai dus la Delphic? am întrebat.

— Nu pot să-ţi spun.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Pentru că ai făcut ceva ilegal?

Patch s-a ridicat de pe balustradă.

— M-ai prins. Acum putem merge?

Am apucat cu amândouă mâinile clanţa uşii din spatele meu. Nu-mi venea să cred că e atât de arogant.

— Ce ai făcut? am întrebat aproape panicată.

— Am depăşit viteza legală. Ai de gând să mă denunţi?

— Atât? m-am bâlbâit. Ai depăşit viteza?
— Am avut gânduri indecente în legătură cu tine, dar, din câte ştiu, n-o să merg la închisoare pentru asta.
Am rămas fără cuvinte. Patch s-a îndreptat spre capătul verandei, unde o rafală de ploaie cădea de pe acoperiş pe trotuar.
— Ne-am lămurit?
— Ai fost la Delphic joi seara şi nicăieri altundeva, am confirmat eu.
— Da.
— Şi singurul lucru ilegal a fost că ai depăşit viteza.
— Da.
Dacă îl credeam însemna că altcineva o atacase pe Marcie şi nu mai era problema mea. Am dat foarte uşor din cap.
— Bine, am spus.

*****

Patch a parcat jeepul lângă Sala lui Bo. Când am ajuns în fața cozii, casierul s-a uitat întâi la Patch, apoi la mine. Privirea lui trecea de la unul la celălalt, încercând să facă legătura.
— Ce mai faci, a zis Patch şi a pus pe tejghea trei bancnote de zece dolari.
Fără să-şi ia ochii de la mine, casierul a strâns banii şi i-a pus în casa de marcat.
Nu-mi puteam dezlipi ochii de la tatuajele verde-cerneală care-i acopereau fiecare centimetru al pielii de pe brațe. A mutat bucata de gumă? tabac? în cealaltă parte a gurii şi a zis:
— Cauți ceva?
— Îmi plac tatu... am început eu.
Şi-a dezvelit nişte dinți ascuțiți.
— E cineva la bar? l-a întrebat Patch.
Privirea atentă a casierului a rămas fixată asupra mea.
— Serveşte-te!
În timp ce ne îndepărtam, am aruncat o privire peste umăr. Casierul şi-a dezvelit dinții din nou, cu nările fremătând.
— Cred că nu-i place de mine, am şoptit când am ajuns la o distanță suficient de mare.
— Lui Bo nu-i place nimeni.
— El e Bo de la Sala lui Bo?
— El e Bo Junior de la Sala lui Bo. Bo Senior a murit acum câțiva ani.
— Cum? am întrebat, gândindu-mă imediat la o bătaie şi simțind o dorință copleşitoare de a fugi înapoi la jeep şi de a o şterge din parcare.
— Cancer la plămâni.
L-am urmat pe Patch în jos pe scări. Sala de biliard arăta exact la fel ca în prima seară în care am venit. Pereți din BCA zugrăviți în negru, mese cu postav roşu împrăştiate pe margine, becuri slabe care formau o hiperbolă pe tavan. Mirosul înecăcios de fum de țigară care apăsa aerul.
Patch a ales masa cea mai depărtată de scări. A luat două sticle de seven-up de la bar şi le-a desfăcut pe marginea tejghelei.
— N-am mai jucat biliard până acum, am mărturisit.
— Alege un tac!

S-a îndreptat spre raftul cu tacuri de biliard de pe perete. Am luat unul şi l-am adus la masa de biliard.
— Bombonico!
M-am uitat la Patch ca şi cum aş fi vrut să spun „Poftim”?
— Nu poți înscrie la biliard.
Am încuviințat.
— Fără înscrieri. Am înțeles.
Gura i s-a arcuit într-un zâmbet.
— Îl ții ca pe o bâtă de baseball.
Am privit în jos spre mâini. Avea dreptate. Într-adevăr, îl țineam ca pe o bâtă de baseball.
— Mi-e mai uşor aşa.
Şi-a acoperit gura cu o mână ca să-şi ascundă un zâmbet. Apoi a venit în spatele meu, şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a aşezat în fața mesei. Şi-a strecurat mâinile pe lângă mine şi a luat tacul.
— Aşa, mi-a arătat, reaşezându-mi mâna dreaptă câțiva centimetri mai sus. Şi aşa, a continuat, luându-mi mâna stângă şi formând un cerc cu degetul mare şi arătătorul. Apoi mi-a aşezat mâna stângă pe tac, ca pe un trepied. A împins vârful tacului prin cerc şi peste încheietura degetului mijlociu.
— Îndoaie-te de la mijloc!
M-am aplecat peste masa de biliard, simțind pe gât respirația caldă a lui Patch. El a tras tacul înapoi prin cerc.
— Ce minge vrei să loveşti? a întrebat, arătând cu bărbia spre triunghiul de bile aranjate la capătul îndepărtat al mesei. Bila galbenă din față ar fi o alegere bună.
— Culoarea mea preferată e roşu.
— Roşu să fie.
Patch a trecut tacul înainte şi înapoi prin cerc, țintind bila, exersând lovitura.
Am privit chiorâş spre bilă, apoi spre triunghiul de pe masă.
— Eşti un pic deviat, am spus.
— Cât pariezi?
— Cinci dolari.
Am simțit că dă uşor din cap.
— Geaca ta.
— Vrei geaca mea?
— Vreau s-o dai jos.
Mâna mi-a pornit brusc în față, iar tacul a lovit printre degetele mele, izbind bila țintită. La rândul ei, bila a lovit mai departe, s-a ciocnit cu cea roşie şi a dispersat triunghiul, ricoşând bilele în toate părțile.
— Bine, am spus dându-mi jos geaca, poate că sunt un pic impresionată.
Patch mi-a analizat eşarfa-bluză fără cuvinte. Apoi s-a învârtit în jurul mesei, analizând poziția bilelor.
— Pe cinci dolari că nu poți lovi bila cu dungi albastre, am spus, alegând-o intenționat pentru că era acoperită de un grup de bile colorate.
— Nu vreau banii tăi, a refuzat el.
Ochii ni s-au întâlnit şi gura i s-a arcuit într-un zâmbet viclean.
Temperatura mea interioară a mai crescut cu un grad.

Patch şi-a lăsat tacul pe masă, a exersat o lovitură şi a lovit bila țintă. Viteza ei s-a transferat bilei verzi, apoi celei negre şi a trimis bila cu dungi albastre într-un buzunar.

Am izbucnit într-un râs nervos şi am încercat să-l acopăr pocnindu-mi încheieturile – un obicei urât, pe care nu l-am avut niciodată.

— OK, poate că sunt impresionată.

Patch era încă aplecat deasupra mesei şi m-a privit printre gene.

— N-am căzut de acord asupra pariului, am zis, rezistând nevoii de a-mi schimba greutatea pe celălalt picior.

Tacul era puțin umed şi mi-am şters discret mâna pe coapsă.

De parcă nu transpiram încă suficient, Patch a spus:

— Îmi eşti datoare. Cu cât se adună mai mult, cu atât creşte dobânda.

Am râs, dar era un râs cam fals.

— Ai vrea tu.

S-au auzit paşi pe scările din partea cealaltă a camerei. Un băiat înalt, musculos, cu trăsături strâmbe şi păr negru-albăstrui a apărut la capătul scărilor. Pielea lui părea că nu prea văzuse soarele. Şi-a deschis larg brațele şi a spus cu un puternic accent irlandez:

— Meei, meeei, pe cine avem noi aici?

Ochii lui m-au cercetat cu atenție şi, ajungând, se pare, la o concluzie pozitivă, s-a întins şi a dat pe gât sticla mea de suc, pe care o lăsasem la marginea mesei de biliard.

— Scuză-mă, dar e... , am început eu.

— Nu mi-ai spus că e atât de plăcută privirilor, i s-a adresat el lui Patch, ştergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Nu i-am zis nici ei cât de puțin plăcut eşti tu, i-a întors-o Patch.

Băiatul şi-a pus o palmă pe inimă şi s-a dat un pas înapoi pepicioarele-i lungi.

— Au, băiete!

Apoi s-a aşezat pe masa de biliard lângă mine şi şi-a întins mâna într-o parte.

— Rixon mă cheamă.

Mi-am strecurat mâna într-a lui, fără tragere de inimă.

— Nora.

— V-am întrerupt? a întrebat privindu-ne pe rând pe mine şi pe Patch.

— Nu, am spus eu în acelaşi moment în care Patch spunea „da”.

Dintr-odată, Rixon s-a repezit la Patch şi s-au rostogolit amândoi pe podea, dându-şi pumni unul altuia. Auzeam sunetul oaselor ce loveau carnea. Rixon l-a izbit pe Patch în coaste. Patch i-a răspuns cu o lovitură în falcă lui Rixon. Mâinile se încleştau, se auzeau pârâituri de haine rupte şi spatele gol al lui Patch a rămas la vedere. Am tresărit. Două cicatrici groase îl brăzdau. Porneau de lângă rinichi şi se terminau pe omoplați, mărindu-se pentru a forma un V întors pe dos.

— Au, ridică-te de pe mine! a implorat Rixon.

Patch s-a răsucit şi când s-a ridicat în picioare tricoul rupt flutura pe lângă el. Şi l-a dat jos şi l-a aruncat în coşul de gunoi din colț.

— Dă-mi tricoul tău, i-a cerut lui Rixon.

— Sigur, băiete, cum zici tu, a aprobat acesta, făcându-mi cu ochiul.

Patch s-a repezit spre el şi Rixon şi-a ridicat mâinile.

— Gata, gata! Uşurel!

Şi-a scos primul strat de haine, rămânând într-un tricou alb, strâmt.

În timp ce Patch îşi trăgea pe el tricoul lui Rixon, acesta s-a întors spre mine.

— Ți-a spus de unde are porecla?

— Poftim?

— Înainte ca amicul nostru Patch să se apuce de biliard, băiatului îi plăcea boxul irlandez cu mâinile goale. Nu prea se pricepea.

A clătinat din cap.

— Adevărul e că era de-a dreptul jalnic. Îl pansam[1] aproape în fiecare seară. I-am spus să renunțe, dar n-a vrut să asculte.

Într-un fel, boxul irlandez nu părea prea departe de caracterul lui Patch.

— Dacă Patch e porecla, care e numele lui adevărat?

— Dario.

Patch a arătat cu capul în direcția scărilor şi mi-a întins mâna. M-am desprins bucuroasă de Rixon, care stătea prea aproape de mine, şi l-am luat de mână pe Patch.

— Noroc cu ăsta, drăguțo! mi-a strigat Rixon cu un hohot de râs, în timp ce urcam scările împreună cu Patch.

---

[1]în engleză *to patch* –„ a pansa”, de aici porecla personajului (n. tr.)

CAPITOLUL 18

La întoarcere, Patch a luat-o prin Topsham şi a parcat lângă istorica fabrică de hârtie Topsham, de pe râul Androscoggin. La un moment dat fabrica era folosită pentru transformarea lemnului în hârtie. Acum era un semn mare pe o parte a clădirii pe care era scris *Sea Dog Brewing Co.*

Ploua încă puternic şi se lăsa întunericul. Era foarte important să ajung acasă înaintea mamei, sau mă puteam considera pedepsită pentru o perioadă interminabilă de timp.

— Putem lua ceva la pachet? am întrebat.

Patch a deschis portiera din partea şoferului.

— Ai vreo preferinţă?

— Un sandwich cu curcan. Dar fără murături. A, şi fără maioneză.

Mi-am dat seama că îmi câştigasem unul dintre zâmbetele luicare nu se dezvăluiau niciodată întru totul. Se pare că am câştigat destul de multe astfel de zâmbete. Dar acum nu-mi dădeam seama ce spusesem.

— O să văd ce pot să fac, m-a asigurat el.

De cealaltă parte a parbrizului, cerul era întunecat şi ploua torenţial. Era sfârşitul lui martie, început de primăvară şi asta însemna ploaie. Multă ploaie.

Patch a lăsat cheile în contact şi încălzirea pornită. În primele minute am revăzut în minte seara. Şi apoi mi-am dat seama că eram singură în jeepul lui. Spaţiul lui privat.

Dac-aş fi în locul lui Patch şi aş vrea să ascund ceva, nu l-aş ascunde în camera mea, în dulapul de la şcoală sau în rucsac, care ar putea fi controlate sau confiscate. L-aş ascunde în jeepul meu negru şi lucios, cu alarmă sofisticată.

Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am cotrobăit prin grămada de manuale de la picioarele mele, cu un zâmbet misterios în colţul gurii la gândul descoperirii secretelor lui Patch. Nu căutam nimic în mod special; m-aş fi mulţumit cu combinaţia de la dulapul de la şcoală sau cu telefonul. Călcând peste teme vechi cu urme de pantofi murdari pe ele, am găsit un aromatizator de cameră cu aromă de pin, un CD de la AC/DC, *Highway to Hell,* capete de creioane şi o chitanţă de la Quick Mart datată joi, ora 22:18.

Am deschis torpedoul şi m-am uitat prin cartea maşinii şi alte documente oficiale. Am zărit o strălucire cromată şi degetele mele au atins ceva metalic. Am scos o lanternă şi am aprins-o, dar nu s-a întâmplat nimic. Am desfăcut plăcuţa din spate, gândindu-mă că părea prea uşoară, şi într-adevăr nu avea baterii. M-am întrebat de ce ţinea Patch în torpedou o lanternă care nu funcţiona. A fost ultimul lucru la care m-am gândit înainte ca privirea să-mi fie atrasă de lichidul ruginiu care se uscase la un capăt al lanternei.

Sânge.

Cu mare atenţie, am pus la loc lanterna în torpedou. Mi-am spus că multe lucruri puteau cauza sânge pe o lanternă. Dacă o ţii cu o mână rănită, dacă o foloseşti să împingi un animal mort spre marginea drumului... dacă loveşti cu forţă un corp... dacă loveşti iar şi iar până când pielea plesneşte...

Cu inima bubuind, am tras singura concluzie logică. Patch a atacat-o pe Marcie. M-a lăsat acasă joi seara, apoi s-a dus s-o caute. Sau poate că s-au întâlnit întâmplător şi a acționat sub impulsul momentului.

Oricum ar fi fost, Marcie a fost atacată, era implicată poliția şi Patch era vinovat.

Strălucirea unui fulger îndepărtat a luminat orizontul. Patch a ieşit din restaurant şi a alergat prin parcare cu o pungă maro strânsă la gât într-o mână şi două sucuri în cealaltă. S-a dus pe partea şoferului şi a intrat în jeep. Şi-a ridicat şapca şi şi-a scuturat ploaia din păr. Bucle negre s-au revărsat peste tot. Mi-a dat punga.

— Un sandwich cu curcan, minus maioneză şi murături şi ceva de băut.

N-am luat sticla de 7Up întinsă.

— Ai atacat-o pe Marcie Molnar? am întrebat încet.

Patch şi-a luat sticla de la gură. Ochii îi erau fixați în față, privind prin parbriz.

— Poftim?

— Lanterna din torpedou. Explică-mi!

— Mi-ai umblat prin torpedou?

Nu părea enervat, dar nici încântat nu era.

— Lanterna are sânge uscat pe ea.

Patch a râs uşor, deloc amuzat.

— Crezi că am folosit-o ca s-o bat pe Marcie.

— Recunoşti?

Mi-a trecut prin minte că poate ar fi trebuit să aleg un loc mai public înainte să-l înfrunt. Geamurile jeepului erau aburite, noaptea se lăsa rapid şi maşina era în spatele parcării.

— Nu e sânge, a spus. E vopsea.

S-a întins în spatele meu şi a scos o armă lungă. Am țipat.

— Şşşşşt, m-a atenționat el, acoperindu-mi gura cu mâna.

Tremura de râs reținut. Când m-am oprit din țipat a spus:

— Armă de paintball.

M-am uitat la Patch şi la armă, simțind că mi se albesc ochii.

— Am jucat paintball la începutul săptămânii, a spus. Credeam că am vorbit despre asta.

— Asta nu explică lanterna.

— Am jucat „Prinde Steagul”[1].

Am privit din nou spre torpedoul în care se afla lanterna. Steagul...

M-a lovit un val de uşurare.

— Ah, am făcut.

— Arăți de parcă ți-ar veni să vomiți, Bombonico.

Mi-a deschis punga. Am luat-o şi i-am aruncat-o înapoi.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului, şi am închis ochii, lăsând să-mi scape un oftat adânc. Era o coincidență că Marcie a fost atacată în aceeaşi seară în care mi-am exprimat aversiunea față de ea. Am meditat puțin la această idee, întrebându-mă dacă chiar o credeam.

Patch părea că-mi citeşte gândurile.

---

[1]în original, *Capture the Flag,* o variantă de paintball în care fiecare echipă are un steag – sau orice alt simbol – pe care echipa adversă trebuie să-l cucerească şi să-l aducă în terenul propriu (n. tr.)

— Din descrierea ta se pare că Marcie şi-a făcut destul de mulţi duşmani.
— Sunt convinsă că Vee şi cu mine suntem în capul listei.
Patch a pus jeepul în mişcare.
— Poate ar trebui s-o verifici pe Vee.

*****

A tras maşina în faţa casei şi a oprit motorul. Braţele îi erau aşezate lejer pe volan, şapca trasă peste ochii care în seara asta erau de un negru de catifea. Gura ascundea promisiunea unui surâs. Buzele păreau moi şi netede şi îmi era greu să-mi întorc privirea.
„N-o face, m-a avertizat partea logică a creierului meu. Nici să nu te gândeşti să faci ce ştiu că te gândeşti."
— Va trebui să mai exersăm jocul tău de biliard, Bombonico, a spus Patch.
— Apropo de biliard.
Mi-am dres glasul.
— Aş vrea să ştiu cum ai de gând să încasezi... chestia pe care ţi-o datorez.
Patch a râs încet şi misterios. Ce Dumnezeu însemna asta? Mi-am lins buzele.
— Am ceva pentru tine, a spus el.
S-a întins în spatele scaunului şi a scos o pungă albă cu ardei iuţi desenaţi pe ea. O pungă de împachetat de la Borderline. A aşezat-o între noi.
— Cu ce ocazie? am întrebat, aruncând o privire înăuntru, neavând nici cea mai mică idee despre ce putea fi acolo.
— De ziua ta. N-am fost atunci.
Am privit în sus.
— Nu ne întâlniserăm încă.
— Deschide-o.
Am scos o cutie de carton din pungă şi am ridicat capacul. Înăuntru era un glob de cristal cu o miniatură după parcul de distracţii Delphic. Fire vechi de alamă erau îndoite într-un cerc pentru a forma Roata Mare, buclele montagne-rousse-ului, şi foiţe de metal ruginit pentru covorul fermecat.
— E frumos, am exclamat, puţin uimită că s-a gândit la mine, nemaipunând la socoteală faptul că s-a deranjat să-mi cumpere un cadou.
— De asta te-ai dus la Delphic joi seara? Ca să-l cumperi pentru mine? Mulţumesc. Serios. Îmi place foarte mult.
A atins sticla bombată:
— Uite Arhanghelul! Îţi aminteşti când ne-am dat în el?
În spatele Roţii Mari, un fir subţire se înnoda ca să formeze dealurile şi văile montagne-rousse-ului. Un înger cu aripile rupte stătea în vârf, aplecându-şi capul şi privind în jos fără ochi.
— Ce s-a întâmplat în seara aia? am întrebat.
Un zâmbet răutăcios i-a apărut pe buze.
— Poate că ţi-am desfăcut centura.
— Aş fi văzut.
— Poate că am vrut să ţipi, a adăugat. Poate că nu voiam să-l rog pe antrenor să schimbe locurile.

Am întors cuvintele pe o parte şi pe alta. Un fior neplăcut mi-a trecut pe şira spinării.

— Vrei să spui că... mi-ai desfăcut centura atât de repede că nu am observat?

— Asta e cel mai înfricoşător lucru la care te poți gândi?

Am rămas perfect nemişcată, ca atunci când mă trezeam dintr-un coşmar, nesigură încă dacă sunt sau nu în siguranță. Ce încerca să-mi spună?

— Nu suntem singuri, m-a avertizat Patch.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe mama stând în prag. Spre groaza mea, a ieşit afară şi a venit spre jeep.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, am spus, băgând globul la loc în cutie. Să nu scoți niciun cuvânt, niciun cuvânt!

Patch a sărit afară din maşină şi a venit să-mi deschidă portiera. Ne-am întâlnit cu mama la jumătatea aleii.

— Nu ştiam că ai ieşit în oraş, mi-a spus ea zâmbind, dar nu era un zâmbet relaxat. Era un zâmbet care spunea: „Vorbim noi mai târziu".

— A fost ceva spontan, am explicat eu.

— Am terminat treaba mai repede, a spus mama.

Restul se subînțelegea: „Din fericire pentru mine, din nefericire pentru tine".

Şi-a îndreptat atenția asupra lui Patch.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Fiică-mea se pare că este o mare fană a ta.

Am deschis gura să-i fac o prezentare extrem de scurtă lui Patch, dar mama mi-a luat-o înainte.

— Eu sunt mama Norei. Blythe Grey.

— El e Patch, am spus, storcându-mi creierul să spun ceva care să oprească brusc schimbul de amabilități.

Dar singurele lucruri care-mi veneau în minte erau să strig „Arde!" ori să mă prefac că leşin. Ambele păreau cumva mai umilitoare decât să fac față unei conversații dintre mama şi Patch.

— Nora mi-a spus că eşti înotător, a spus mama.

Patch şi-a pus palma în spatele gâtului meu.

— Înotător? a întrebat.

— Eşti în echipa de înot a şcolii sau într-una de performanță?

— Mai mult... de plăcere, a spus Patch.

— E bine şi de plăcere. Te menține sănătos.

— N-am de unde să ştiu. O fac mai mult pentru peisaj.

M-a strâns uşor de ceafă, dându-mi fiori până-n vârful degetelor de la picioare.

— Pentru peisaj? a repetat mama.

Temându-mă dintr-odată ca discuția să nu ajungă la subiectul bikini sau, mai rău, plaje de nudişti, am spus:

— Patch trebuie să plece. Du-te! i-am sugerat din vârful buzelor.

— Ai un jeep foarte frumos, a spus mama. Ți l-au cumpărat părinții?

— Mi l-am cumpărat singur.

— Înseamnă că ai o slujbă.

— Curăț mesele la Borderline.

Mama s-a încruntat.
— Sper că serviciul nu te împiedică să-ți vezi de şcoală.
— N-a fost o problemă.
— Pot să te întreb ce note ai? Ți se pare nepoliticos?
— 5-6, a spus Patch.
Mama s-a uitat lung la el.
— Glumeşte, am spus eu repede.
L-am împins discret pe Patch în direcția jeepului.
— Patch are treabă. Are de jucat biliard, de pus pariuri.
Mi-am dat cu palma peste gură. Îl simțeam cum râde lângă mine.
— Pariuri? a întrebat mama încurcată.
— La Sala lui Bo, a explicat el.
— N-am fost niciodată acolo, a comentat mama, care arăta de parcă ar fi încercat încă să-şi dea seama ce îi scăpa.
— Probabil că nici n-ar trebui.
Tăcere.
— Vrei să intri la o îngheţată? a întrebat mama, uşor enervată, prinsă între politeţe şi dorinţa de a mă trage în casă şi de a pune zăvorul.
— Avem numai de vanilie, a adăugat apoi, ca să strice oferta. E de câteva săptămâni.
Patch a clătinat din cap.
— Trebuie să plec. Poate data viitoare.
Am profitat de pauza din conversaţie şi am tras-o pe mama în faţa uşii de la intrare, uşurată că lucrurile n-au mers mai rău. Deodată, mama s-a întors.
— Sper că tu şi Nora v-aţi distrat. Unde aţi fost? l-a întrebat.
Patch şi-a tras un zâmbet de pirat:
— La Sala lui Bo.

CAPITOLUL 19

Am lăsat globul de cristal în cutia lui şi am ascuns-o în dulap, după nişte pulovere cu romburi pe care le-am sustras de la tata. Când am deschis cadoul în faţa lui Patch parcul părea strălucitor şi frumos, firele de cupru reflectând lumini de curcubeu. Dar în dormitorul meu Delphicul părea bântuit. Un loc ideal pentru spirite imateriale. Şi nu eram sută la sută sigură că nu era dotat cu o cameră ascunsă.

După ce m-am schimbat într-o cămaşă de noapte şi pantaloni de pijama, am sunat-o pe Vee.

— Şi? a sărit ea. Cum a fost? Evident, nu te-a omorât, ceea ce ne duce la întrebarea numărul doi. Ţi-a dat o mozoleală bună?

Vee şi-a ţocăit buzele în telefon.

— Ce ar putea cauza nişte cicatrici în formă de V pe spatele cuiva? am întrebat-o.

— Acest cineva fiind Patch?

Am tăcut o clipă.

— Da.

— Depinde. Un V mare sau unul mic?

— Mare.

— Cu capul în jos sau în picioare? a vrut Vee să ştie.

— Cu capul în jos.

— O să-mi dau cu presupusul şi o să spun... o luptă între găşti? Cicatrici de la închisoare? Julituri de la o încăierare?

O parte a creierului meu urmărea conversaţia cu Vee, dar jumătatea subconştientă se îndepărtase. „Aripi, am auzit o voce şoptindu-mi. Cicatrici de aripi.”

— Scuză-mă, ce ai spus? am întrebat-o pe Vee când mi-am dat seama că ea mersese mai departe cu discuţia şi acum aştepta răspunsul meu.

— CE AŢI FĂCUT? a repetat, pronunţând tare fiecare cuvânt. Pământul către Nora.

„Avea aripi, a şoptit vocea. Poate au fost tăiate. Sau smulse.”

— Ăăă..., am îngăimat eu, jonglând cu discuţia până am prins firul. Am jucat biliard.

— Ţie nu-ţi place biliardul.

„Oamenii nu au aripi. Dar alte creaturi au.”

— Ştiu, i-am zis lui Vee. Mi-a dat câteva indicaţii. Acuma, că ştiu ce trebuie să fac, nu mai e aşa de rău.

— Pun pariu că ţi-ar putea da nişte indicaţii şi în alte lucruri.

„Închipuieşteţi-l pe Patch... cu aripi, îmi spunea vocea. Aripimari, după mărimea cicatricilor. Ce vezi?”

Am clipit să dispară imaginea. Nu-mi plăcea tabloul pe care mi-l evoca creierul. Era tulburător şi înfricoşător.

— A fost un îngeraş? a vrut să afle Vee.

Aproape că am scăpat telefonul din mână.

— Sscuze... ce ai spus?

— S-a comportat ca un îngeraş sau şi-a confirmat reputaţia de băiat rău? Pentru că, sincer, nu cred toată povestea asta cu „n-a încercat nimic".

— Vee? Trebuie să plec.

Vocea parcă îmi era acoperită de pânze de păianjen.

— Înţeleg. Ai de gând să închizi înainte să aflu detalii despre pecetluiala de la finalul întâlnirii.

— N-a fost niciun sărut. Mama era în pragul uşii.

— Nu se poate!

— Nu cred că-l place pe Patch.

— Nu se poate, a repetat Vee sec.

— Te sun mâine, bine?

— Somn uşor!

Vezi să nu, m-am gândit eu.

După ce am vorbit cu Vee m-am dus în biroul temporar al mamei şi am deschis computerul nostru vechi. Camera era îngustă, cu tavan înclinat, mai mult un fronton decât o cameră. O fereastră acoperită cu hârtie cerată, cu perdele portocaliu decolorat din anii 70, dădea spre curtea laterală. Puteam sta în picioare în aproximativ 30% din cameră; în restul de 70% vârful capului îmi atingea stâlpii grinzii. Aici atârna un singur bec, fără lustră.

După douăzeci de minute computerul s-a conectat la internet prin dial-up şi am tastat pe bara de căutare Google „cicatrice de aripi de înger". Am rămas un pic cu degetul deasupra tastei „enter", speriată de faptul că, dacă o apăsam, trebuia să recunosc că luam în considerare posibilitatea ca Patch să nu fie... hmm... om.

„E o nebunie, s-a plâns partea logică a minţii mele. E o pierdere de timp şi o insultă la adresa inteligenţei tale."

„Asta ar putea fi şansa ta, a şoptit partea aventuroasă a minţii mele. Poţi afla ce se ascunde în spatele misterului lui Patch."

Am apăsat pe enter şi am dat click pe primul link înainte să mă răzgândesc. *Discuţie biblică despre îngerii căzuţi,* era titlul articolului.

„Râzi", a spus partea logică a creierului. Dar n-am râs. Simţeam cum creşte în mine un sentiment foarte neplăcut şi o dorinţă subtilă să citesc mai departe. La fel de mult simţeam dorinţa să închid computerul şi să mă duc să alerg până obosesc.

După ce Adam şi Eva au fost alungaţi din Grădina Raiului, au fost trimişi pe pământ îngeri care să vegheze asupra oamenilor. În curând, unii îngeri au văzut ocazii de a câştiga bani şi putere. Mulţi şi-au părăsit îndatoririle ca să trăiască printre oameni. Atunci şi-au pierdut aripile, fiind exilaţi pe pământ până la Judecata de Apoi.

Am trecut mai jos cu câteva paragrafe:

Iuda 1:6

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuinţa."

Ca pedeapsă pentru trădarea şi revolta lor, sufletele acestor îngeri căzuţi au fost scoase din corpurile lor. Nu şi-au păstrat starea iniţială sau trupurile şi au fost lăsaţi să rătăcească pe pământ ca spirite decăzute.

Pare logică ipoteza că aceşti îngeri căzuţi îşi caută trupurile pierdute. Lanţurile veşnice despre care se vorbeşte în Epistola lui Iuda s-ar putea referi

la marea pierdere pe care o simt îngerii căzuți pentru că le-au fost luate trupurile. Mulți cercetători ai Bibliei cred că îngerii căzuți sunt unii şi aceiaşi cu spiritele răului sau cu demonii care posedă trupurile oamenilor şi-i mână înspre rău. Noul Testament descrie cum îngerii căzuți ne ispitesc, transmițându-ne gânduri şi imagini direct în minte. Dacă suntem receptivi şi ne deschidem sufletele răului, îngerii căzuți pot intra în corpurile noastre. Singurul scop al îngerilor căzuți este să ducă oamenii spre rău, spre a le putea lua şi folosi corpurile ca fiind ale lor.

Cercetătorii mai radicali afirmă că luna Heşvan are legătură cu îngerii căzuți şi cu posedarea oamenilor. Heşvan, care cade în octombrie şi noiembrie, e cunoscută drept „luna amară”, pentru că e singura lună fără nicio sărbătoare evreiască sau post, ceea ce o face, într-un fel, o lună nesfântă. Cercetătorii mai sceptici cred că legătura dintre Heşvan şi îngerii căzuți e un mit.

Îngerii căzuți sunt greu de depistat printre oameni; forma lor spirituală e o replică exactă a fostelor trupuri şi puterea lor de înşelare sunt suficient de mari cât să-i facă aproape şi pe cei mai credincioşi să vadă un corp omenesc acolo unde acesta nu există.

Am rămas cu privirea agățată de monitor câteva minute după ce am terminat de citit. Nu mă gândeam la nimic. La nimic. Simțeam doar un amestec de emoții care se încâlceau. Răceală, uimire amestecată cu panică şi, printre ele, presimțiri.

O tresărire involuntară m-a făcut să-mi vin în fire. Mi-am amintit momentele în care am fost sigură că Patch a depăşit metodele normale de comunicare şi a vorbit direct cu mintea mea.

Hai să fim serioşi, a spus partea logică a creierului meu. „Un înger căzut? Glumeşti. Doar nu crezi asta... nu?”

N-am răspuns imediat.

„Are un corp, pentru numele lui Dumnezeu! Îngeri căzuți care se învârt pe pământ, înşelându-ne că sunt oameni? Ceva mai SF n-ai găsit?”

Am citit rapid restul articolului, oprindu-mă când am găsit ceva şi mai ciudat:

Facerea 6:4

„În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiții viteji din vechime.”

Îngerii căzuți care au relații sexuale cu oameni: nasc urmaşi numiți nephilimi. Rasa nephilimilor e o rasă rea şi nu a făcut niciodată parte din planul de populare a pământului. Deşi mulți sunt de părere că potopul din vremea lui Noe era menit să curețe pământul de nephilimi, nu avem cum să ştim dacă această rasă hibridă a dispărut sau dacă îngerii căzuți au continuat să se reproducă cu pământenele de atunci încoace. Pare logic că au continuat, ceea ce înseamnă că rasa nephilimilor e posibil să existe şi azi pe pământ.

M-am ridicat de la birou. Am aşezat tot ce am citit într-un dosar mintal şi l-am arhivat. Şi am notat „înfricoşător” pe copertă, îl verific mai târziu. Poate.

A sunat telefonul şi am tresărit.

— Avocado e verde sau galben? a întrebat Vee. Eu mi-am completat deja toate locurile pentru fructe verzi pe ziua de azi, dar dacă-mi spui că avocado e galben, atunci sunt în cărți...
— Crezi în supereroi?
— După ce l-am văzut pe Toby Maguire în *Spiderman,* da. Şi mai e şi Christian Bale. Mai bătrân, dar foarte sexy. L-aş lăsa să mă salveze de pe o clădire în flăcări.
— Eu vorbesc serios.
— Şi eu.
— Tu crezi în extratereştri? am continuat.
— Nişte tipi mici şi verzi cu ochi de ciclop? Nici vorbă. E anormal, ca să nu mai zic dezgustător. Chiar şi Christian Bale ar arăta dezgustător cu un singur ochi. Şi asta spune multe.
— Crezi c-ar putea exista şi alte rase pe pământ, pe lângă oameni?
— Unde vrei să ajungi?
Am auzit-o spărgând un balon de gumă.
— Ai câştigat extragerea aia de pe site-ul lui Toby Maguire? Că dacă primeşti un DVD gratis cu autograf o să mă supăr foarte tare. Am participat de vreo două sute de ori. Şi a trebuit să-mi fac o adresă de mail nouă de fiecare dată. N-a fost tocmai o chestie rapidă şi plăcută.
— Când ai fost ultima dată la biserică?
— Duminică.
— Crezi că Biblia e exactă?
— Măiculiță! Chiar eşti drogată. Nora Grey s-a dereglat.
— Crezi sau nu că Biblia e reală? am insistat eu.
— Cred că predicatorul Calvin e sexy. Într-un fel de patruzeci de ani. Cam aici se opresc credințele mele religioase.
După ce am închis, m-am dus în cameră şi m-am băgat sub pătură. De frig, am mai pus o pătură. Nu eram sigură dacă în cameră era frig sau dacă senzația de rece venea dinăuntrul meu. Am adormit urmărită de cuvinte neplăcute precum *îngeri căzuți, posedare* şi *Heşvan.*

CAPITOLUL 20

M-am perpelit în pat toată noaptea. Vântul bătea în rafale peste câmpia care mărginea ferma, aruncând pietriş în ferestre. M-am trezit de mai multe ori, auzind şindrilele desprinzându-se de pe acoperiş şi căzând peste margine. Orice zgomot, cât de mic, de la zornăitul ferestrelor până la arcurile scârțâitoare ale patului, mă făcea să sar din somn.

Pe la vreo şase am renunțat, m-am ridicat din pat şi m-am împleticit pe hol în drum spre un duş fierbinte. Apoi am făcut curățenie în cameră; dulapul meu arăta gol şi, după cum era de aşteptat, am umplut coşul de rufe cu trei rânduri de haine.

Cam pe la şapte, primele raze de lumină au pătruns prin draperii. Era ciudat pentru mine să mă trezesc înainte de răsărit duminica şi, când am tras draperiile, am văzut un corp cu o pungă de plastic pe cap atârnând calm, spânzurat de una dintre crengile mai înalte.

M-am dat înapoi, împiedicându-mă de pat. Era Marcie. Marcie atârna de gât în fața ferestrei mele. Nu-i puteam vedea fața, dar era îmbrăcată în uniforma de majoretă, cu pampoanele lipite de mâini.

Târându-mă înapoi spre pat, am fugit jos. Unde era mama? Era acasă? Era plecată din oraş? Nu-mi puteam aminti. Am încercat s-o strig, dar a ieşit doar un sunet înăbuşit. Prin ceața care îmi apăsa mintea, ştiam că trebuia să sun la poliție. Trebuia s-o dau jos pe Marcie. Unde este telefonul?

O bătaie s-a auzit în uşă dinspre sufragerie. M-am întors şi am văzut fața lui Elliot lipită de geam, cu mâinile făcute pâlnie la ochi.

Un strigăt întârziat mi-a sugrumat gâtul.

Elliot mi-a făcut semn să deschid uşa.

— Nu! m-am opus.

A mimat un răspuns, dar buzele i se mişcau prea repede şi creierul meu prea încet. Am aruncat o privire disperată prin bucătărie, încercând să găsesc telefonul fără fir.

Întâi aprilie.

De data asta, vocea lui Elliot s-a auzit prin geam.

— Glumă, mi-a strigat. Cadavrul.

Mi-a făcut semn în sus. El stătea exact sub copacul din fața ferestrei mele.

— G-L-U-M-Ă.

— Nu e un cadavru adevărat? m-am bâlbâit eu.

Elliot a mimat deschiderea uşii, apoi a arătat înspre mine, arătându-mi că vrea să-l las înăuntru. Deoarece eu am rămas pironită locului, şi-a lipit palmele, şi-a aplecat capul şi m-a privit cu ochi de cățeluş.

— Te rog? a rostit.

— Nu e amuzant! am spus. Gluma ta idioată nu e amuzantă!

Elliot a ridicat din umeri pocăit.

— Pleacă sau chem poliția!

Zâmbetul lui de remuşcare a dispărut şi m-a privit de parcă ar fi spus „N-ai curajul”.

Am luat telefonul de pe masă şi l-am ținut sus să poată vedea numerele. Am apăsat nouă. Apoi unu. „N-am curajul?” am mimat eu înapoi.

Răspunsul lui nu s-a auzit prin sticlă. Am întredeschis o fereastră aflată la câțiva metri de uşă:

— Nu te aud, i-am zis. Dar nu-mi pasă. Vreau să pleci. Acum!

A venit într-o clipă la fereastră, strecurându-şi degetele subpervaz, crezând în mod greşit că asta m-ar împiedica să închid fereastra.

— Am spus să taci. O trezeşti pe maică-ta.

Mintea mi s-a limpezit şi mi-am amintit că mama este acasă. Nu mai avea altă licitație până mai târziu. Am lăsat la o parte isteria şi am coborât vocea.

— Dă jos corpul şi apoi pleacă!

Şi-a ridicat mâinile în semn de nevinovăție.

— Bine, bine, îl dau jos. Dar calmează-te, da? Ai o scară şi un briceag? E umplut cu paie. M-am dus la Goodwill şi am luat uniforma, am umplut-o şi l-am spânzurat. Doamne! N-am crezut c-o să te sperii atât de rău.

M-am uitat urât la el. Dar pe dinăuntru eram gata să plâng. Mai întâi crima de la Kinghorn, iar acum asta. Cele două erau legate între ele de ceva mai mult decât o coincidență.

Din bucătărie l-am urmărit pe Elliot urcând scara şi dispărând deasupra. La câteva minute după ce a plecat cărând corpul, s-a auzit o bătaie la uşa din față.

— Ce vrei? am întrebat prin uşă.

— Deschide! Vreau să vorbim, a spus Elliot.

— N-am ce să vorbesc cu tine.

Elliot a răsuflat. Un oftat prelung, care părea că încerca să transforme totul într-o neînțelegere.

— Jules e foarte stresat la şcoală. Are examene, consiliul elevilor, formulare de burse, formulare pentru facultate... M-am gândit că i-ar prinde bine să iasă.

— Dacă crezi că mă interesează detaliile vieții tale personale sau a lui Jules, te înşeli. Am terminat. Pleacă de-aici.

— Stai puțin, mi-a cerut el.

Mi-am dat seama după felul cum rostea cuvintele că era lipit de uşă, sprijinindu-se de ea cu putere.

— Am o presimțire în legătură cu Jules. Parcă nu e el. Ar trebui să mergem toți patru în excursie în vacanța de primăvară. Plecăm luni cu Indian Rivers şi ne întoarcem joi. Jules va putea să se relaxeze.

— Ai înnebunit? Nu merg nicăieri cu tine. Ai agățat un cadavru de copacul meu! Şi nu-mi pasă că era fals!

Am lovit uşa ca să dau greutate vorbelor mele.

— Calmează-te...

— Nu-mi spune mie să mă calmez!

— Uită de cadavru! Uită de farsă! A fost o idioțenie şi-mi pare rău. Lasă-mă să mă revanşez. Organizez toată excursia. Fac rost de corturi, de mâncare...

— În caz că n-ai auzit, nu!

— Doamne!

Am detectat prima notă de supărare.

— De câte ori trebuie să spun că-mi pare rău?

— De prea multe ori ca să le numeri.
— Vee merge, a adăugat el după un moment.
„Poftim? a exclamat jumătatea logică a creierului meu. Nu poate fi adevărat.”
— Jules a întrebat-o aseară, continua Elliot.
Mi s-a părut mie sau era o notă de satisfacție în tonul lui?
Am dat la o parte lacătul şi am deschis uşa.
— Nu te apropia de casa mea, am zis cât de amenințător am putut. Nu te apropia de mine! Nu te apropia de prietenii mei!
A ridicat şi din umeri, şi din sprâncene.
— Lui Vee i s-a pus pata rău pe Jules. Fără supărare, dar cred că el poate fi mai convingător decât tine.
De ce credea toată lumea că nu sunt convingătoare? Puteam fi convingătoare. L-am lovit în fluierul piciorului.
— Pleacă!
— Ei drăcie!, a strigat el sărind pe un picior, ținându-se de el. Care-i problema ta?
Eram pregătită să închid uşa. Dar mai întâi aveam ceva de spus:
— Un sfat: limitează-te la un cort de două persoane. Pentru că veți fi doar tu şi Jules săptămâna viitoare.
Am trântit uşa şi a zăngănit în balamale. Ochii au început să mă usture. M-am lăsat să alunec cu spatele lipit de uşă şi m-am aşezat pe podeaua îndoită de lemn, încercând să rezist impulsului de a izbucni în plâns.
Mama apărut în capul scărilor, legându-şi capotul în talie.
— Nora? Ce-ai pățit? Cine era la uşă?
Am clipit să-mi alung lacrimile.
— Un coleg.
Nu-mi puteam stăpâni tremurul vocii.
— El a... el a...
Aveam deja destule probleme din cauza întâlnirii cu Patch. Dacă-i spuneam că Elliot a agățat un cadavru de copacul din fața ferestrei mele, m-ar pedepsi pentru cine ştie cât timp.
— A aruncat un balon cu apă în fereastra mea şi m-a trezit, i-am spus hotărâtă. O farsă de întâi aprilie.
A venit lângă mine, mângâindu-mi părul umed de la duşul de mai devreme.
— Scumpo, aşa fac băieții. Li se pare că farsele sunt amuzante, încearcă să-ți atragă atenția. Pot să-i sun părinții dacă vrei.
Am dat din cap în semn că nu.
— Mă duc să pregătesc micul dejun, a spus mama. Ouă ochiuri. Du-te şi îmbracă-te! Până termini e gata totul.
Stăteam în fața dulapului când a sunat telefonul.
— Mergem toți patru în excursie în vacanța de primăvară! a spus Vee, părând ciudat de veselă.
Prin haosul din capul meu am reuşit să spun:
— Elliot a legat un cadavru de copacul din fața ferestrei mele.
— Mda, am auzit. M-a sunat Jules. Mi-a spus că te-ai speriat. A zis că Elliot se teme că acum îl urăşti.

Tăcere. Ce puteam să răspund la aşa ceva? Vee *ştia?* Şi a fost de acord *să meargă?*

— Aaa, stai aşa, a continuat Vee. Nu te gândeşti să-i porţi pică, nu? Adică vii, nu?

— Tu nu auzi? A *legat un cadavru* de copacul meu. Unde am mai auzit noi aşa ceva?

— Suntem în America, dragă. Nevinovat până la proba contrarie. Probabil că e o coincidenţă. Ar trebui să ne fie milă de Elliot. Şi-a pierdut iubita, care *s-a sinucis.* Şi el a fost obligat să schimbe şcoala pentru că toţi îl credeau vinovat.

— Există un motiv pentru care toţi îl credeau vinovat! Nu merg în excursie, am spus neînduplecată.

— Cum adică nu mergi în excursie? Glumeşti, nu? Adică, în sfârşit putem face şi noi ceva interesant în vacanţa de primăvară şi tu spui *nu?* Ştii că mama n-o să mă lase niciodată să merg singură. Fac orice. Serios. Îţi fac temele o săptămână. Haide, Nora! Un cuvinţel. Spune-l! Începe cu litera „d".

Vocea i s-a ridicat foarte mult.

— Dacă îmi faci tu temele iau notă mică.

— Bine. Îţi spăl hainele. Acum... spune cuvântul cu „d".

— Oricât de mult aş vrea să am pete de clor pe hainele mele, voi spune nu.

— N-a fost foarte drăguţ din partea ta. Încerc să ajung la un compromis şi tu îmi critici talentele.

— Spălatul hainelor nu e talentul tău. Şi nici temele.

— Da? Atunci care e talentul meu?

— Nu ştiu.

Mâna cu care ţineam mobilul îmi tremura şi am ţinut-o şi cu cealaltă, ca s-o opresc.

— Te sun eu mai târziu. Talentul tău e să creezi diversiuni. Cred.

— Sper că ştii cât de supărată sunt. Supărată e un cuvânt insuficient ca să descrie cum mă simt. Mi-e greaţă. Dacă aş şti că tu crezi cu adevărat că Elliot e un criminal în serie, aş înţelege. Dar ştim amândouă că nu e aşa. Nnnţ, nu. Eşti invidioasă pe mine şi pe Jules.

— Invidioasă? Vee, nu fi stupidă! Chiar cred că e ceva foarte periculos în legătură cu Elliot.

— N-ai de gând să te răzgândeşti, aşa-i?

— Nu.

— De ce mi se întâmplă tocmai mie? a gemut Vee în fundal. Nu fac niciodată nimic interesant.

După o clipă a scos un oftat de înfrângere.

— Ce faci azi?

Mi-am scos capul pe uşă, ascultând ce face mama. Din bucătărie se auzea zgomotul unui tel care bătea ouăle.

— Mă duc în Portland după ce pleacă mama la lucru. De fapt, mă întrebam dacă aş putea împrumuta Neonul.

Am spus-o cu un ton de „te rog frumos".

— Of, of! Te duci să-l spionezi pe Elliot, nu? Vrei să faci pe detectivul în Kinghorn.

— Vreau să fac nişte cumpărături şi să iau masa, am spus învârtind umeraşele din dulap.

Am scos o bluză cu mânecă lungă, nişte blugi şi o căciulită cu dungi alb şi roz pe care o păstram pentru weekenduri şi pentru zilele în care nu-mi stătea părul cum trebuie.

— Şi să iei masa înseamnă să te opreşti la un anumit local situat la câteva blocuri de Kinghorn Prep? Un local unde lucra Kjirsten nu-mai-ştiu-cum?

— Nu e o idee rea, i-am spus. Poate o să mă opresc acolo.

— Şi chiar ai de gând să mănânci sau doar să-i interoghezi pe cei care lucrează acolo?

— S-ar putea să pun nişte întrebări, am spus cu inocență. Îmi împrumuți Neonul sau nu?

— Sigur că mi-l împrumuți, a spus Vee copiindu-mi tonul. La ce sunt buni prietenii? Ba chiar am să vin cu tine în plimbarea asta sortită eşecului. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că vii în excursie.

M-am dat cu capul de trei ori de perete.

— Poate-ar fi mai bine să iau autobuzul.

— Te iei de cine nu trebuie! a strigat Vee în telefon înainte să închid.

*****

Fusesem în Portland de câteva ori, dar nu cunoşteam bine oraşul. Am coborât din autobuz înarmată cu telefonul mobil, o hartă şi simțul orientării. Clădirile erau din cărămidă roşie, înalte şi subțiri, blocând soarele care era pe cale să fie acoperit de o perdea groasă de nori de furtună, care aruncau străzile într-un con de umbră. Magazinele aveau toate verandă şi firme ciudate care se întindeau dincolo de uşi. Străzile erau luminate de lămpi negre ca nişte pălării de vrăjitoare. După câteva blocuri, străzile aglomerate au făcut loc unei zone împădurite şi am văzut indicatorul spre Kinghorn Prep. Turla unei biserici şi un rum cu ceas priveau peste vârful copacilor.

Am rămas pe trotuar şi am dat colțul pe Strada 32. Portul era la doar câteva clădiri distanță şi am zărit o navă trecând prin spatele magazinelor. La jumătatea Străzii 32 am văzut firma restaurantului Beerstool.

Uşa a scârțâit când am intrat.

Podeaua era din gresie albă cu galben, iar tapițeria banchetelor era de un albastru marin. Pe pereți atârnau la întâmplare tablouri reprezentând portul. M-am aşezat pe o banchetă aproape de uşă şi mi-am scos haina.

O chelnerița cu un şorț alb decolorat a apărut lângă mine.

— Whitney mă cheamă, mi-a spus cu tot atâta căldură câtă era la Polul Nord. Specialitatea zilei e sendvişul cu ton. Supa zilei e supa de moluşte.

Pixul îi era pregătit să-mi ia comanda.

— De fapt, am câteva întrebări despre Kjirsten Halverson. A lucrat aici.

Şi-a băgat carnețelul de comandă în buzunarul din față al şorțului şi şi-a încrucişat mâinile.

— Deci? Mă întrebi sau nu? Să-ți spun un secret: dacă nu lucrez, nu sunt plătită. Dacă nu sunt plătită, nu pot să-mi achit chiria.

— Kjirsten se întâlnea cu cineva înainte să moară?

Whitney a dat din cap. Într-un fel concis şi milităros.

— Cu băiatul ăla, Elliot Saunders. Ăla din ziare. Era aici tot timpul, o conducea acasă după ce i se termina tura.
— La ce liceu mergea Kjirsten?
— Liceu? a pufnit ea. A terminat anul trecut. Zicea că lucrează ca să strângă bani pentru facultate, dar aşa zicem toate.
M-am luptat să-mi păstrez expresia de reporter. Regula principală a ziaristului: nu-ți arăta niciodată deschis emoțiile.
— Stai puțin, Kjirsten a terminat liceul şi se întâlnea cu Elliot? El nu are numai şaisprezece ani?
— Pe mine n-o să mă prinzi niciodată cu un preadolescent, a murmurat ea ca o paranteză.
Dorindu-mi să fi avut un carnețel şi un stilou să iau notițe, am potrivit răspunsurile ei cu întrebările pe care mai voiam să le pun, nevrând să uit niciuna.
— Crezi că Kjirsten s-a sinucis?
— De unde să ştiu eu? Ți se pare că arăt ca un glob de cristal?
— Am citit în ziar că a fost găsit un bilet de sinucidere în apartamentul lui Kjirsten, dar că erau şi dovezi că apartamentul a fost tâlhărit.
— Şi eu am citit. Crezi că Elliot l-a pus acolo?
Ochii i s-au îngustat asupra unui obiect nevăzut din spatele meu, în timp ce se gândea la acest lucru.
— Ar avea sens, dacă el a ucis-o, a spus într-un final. Probabil a angajat un nenorocit să pună biletul. Aşa merge când ai bani. Plăteşti un nenorocit să-ți facă treaba.
— Nu cred că Elliot are mulți bani.
Mi s-a părut întotdeauna că Jules era cel bogat.
— Cred că a ajuns la Kinghorn cu o bursă.
— Bursă? a spus Whitney cu un sarcasm ascuțit în voce. Pe ce lume trăieşti? Dacă Elliot nu are o grămadă de bani, cum de i-a cumpărat un apartament lui Kjirsten? Spune-mi tu!
Fața de reporter a cedat. Luasem o expresie de surpriză clară, ținând cont de faptul că rămăsesem cu gura larg deschisă.
— I-a cumpărat un apartament?
Whitney a dat din umăr.
— Aşa zicea Kjirsten. Povestea oricui o asculta. Mie nu-mi păsa. Mie nu. Dar Kjirsten îi tot dădea înainte. Aproape că m-a înnebunit de cap.
— De ce i-a cumpărat un apartament? am întrebat, încă şocată.
Whitney s-a holbat la mine.
— Spune-mi că nu eşti chiar atât de proastă. Ah. Intimitate. Am înțeles.
— Nu ştii de ce s-a transferat Elliot de la Kinghorn? am spus.
— Nu ştiam că s-a transferat.
— Îşi aducea vreodată prieteni aici? Alții decât Kjirsten?
— De unde să-mi aduc aminte?
Şi-a dat ochii peste cap.
— Ți se pare că am memorie fotografică din aia?
— Un tip înalt? Foarte înalt. Păr blond închis, atrăgător, haine făcute la comandă.
Şi-a rupt o unghie zdrențuită cu dinții din față şi a scuipat-o în acelaşi buzunar în care a pus carnețelul de comandă.

— Da, îmi amintesc tipul. Fiţos şi tăcut. A venit o dată sau de două ori. Nu de mult. Cam când a murit Kjirsten. Îmi aduc aminte pentru că aveam burgeri cu carne de cârtiță de Ziua Cârtiței şi nu l-am putut convinge să comande unul. Doar s-a uitat urât la mine, ca şi cum s-ar fi întins peste masă şi mi-ar fi tăiat gâtul cu cuțitul de unt dacă mai stăteam să-i citesc specialitățile zilei. Dar a dat un bacşiş bun. Douăzeci de dolari la o cafea.

— Ai auzit ce vorbeau?

— Tu chiar crezi că am superputeri. Uite ce-i: cred că-mi amintesc ceva. Nu sunt băgăreață, dar am două urechi. Câteodată n-am cum să nu aud chestii. Ultima dată când au venit, Elliot şi tipul înalt erau cocoşați deasupra mesei, vorbind despre un test.

— Un test de la şcoală?

— De unde să ştiu eu? După cât se părea, tipul înalt a picat un test, iar Elliot nu era prea încântat de treaba asta. Şi-a împins scaunul în spate şi a ieşit ca o furtună. Nici măcar nu şi-a terminat sendvişul cu cârtiță.

— Au spus ceva de Kjirsten?

— Tipul înalt a ajuns primul şi a întrebat dacă lucrează Kjirsten. I-am spus că nu şi el şi-a scos telefonul mobil. După zece minute a apărut Elliot. Kjirsten servea întotdeauna la masa lui Elliot, dar,cum am spus, ea nu era, aşa că am servit eu. Dacă au vorbit despre Kjirsten, eu n-am auzit. Mi s-a părut că tipul înalt nu voia să fie Kjirsten prin preajmă.

— Îți mai aminteşti şi altceva?

Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Comanzi sau ce?

— Cred că o să iau o felie de plăcintă.

— Plăcintă? Ți-am acordat cinci minute din timpul meu prețios şi comanzi numai plăcintă? Ți se pare că n-am altceva mai bun de făcut?

Am privit în jur prin restaurant. Era gol.

— Bine.

Am scanat meniul.

— Un sendviş cu brânză topită.

— Îți trebuie şi un suc de zmeură la el.

A mâzgălit în carnețel.

— Şi rondele de ceapă.

Altă mâzgăleală.

— Aştept un bacşiş de douăzeci la sută pentru astea.

Mi-a aruncat o privire saşie, apoi şi-a băgat carnețelul în şorț şi s-a legănat înapoi spre bucătărie.

CAPITOLUL 21

Afară se făcuse rece şi ploua. Becurile de pe stâlpi dădeau o lumină palidă, ciudată, insuficientă în ceața deasă care se lăsa pe străzi. Am ieşit repede din Beerstool cu geanta deasupra capului, ocolind bălțile formate de o altă furtună. Trecând prin fața vitrinelor am văzut grupuri care se adunau în baruri.

Eram la câteva blocuri de stația de autobuz, când o senzație ca de gheață m-a săgetat în ceafă. M-am aplecat, prefăcându-mă că scot o pietricică din pantof, şi am aruncat în jur o privire furişă. Ambele trotuare ale străzii erau goale.

Semaforul s-a schimbat şi am coborât de pe bordură. Mi-am băgat geanta sub braț şi am sperat că autobuzul va veni la timp. Am luat-o pe o alee din spatele unui bar, am trecut pe lângă un grup de fumători şi am ieşit pe următoarea stradă. Alergând pe lângă un bloc, am cotit-o pe o altă alee şi m-am întors înconjurând blocul. La fiecare câteva secunde mă uitam în spate.

Am auzit zgomotul autobuzului şi după o clipă a apărut după colț, apărând din ceață. A încetinit lângă bordură şi am urcat. Eram singurul pasager.

Aşezându-mă cu câteva rânduri în spatele şoferului, m-am cocoşat ca să nu mă vadă. A tras de manetă ca să închidă uşile. Eram pe punctul de a scoate un oftat de uşurare, când am primit un mesaj text de la Vee.

Unde eşti? voia Vee să ştie.

În Portland, i-am scris înapoi. *Tu?*

Petrecere cu Jules şi Elliot. Tot în Portland. Ne întâlnim? a sugerat ea.

Eşti în Portland??? am început să tastez, dar am renunțat şi am sunat-o direct. Să vorbesc era mai repede. Şi chestia asta era urgentă.

— Deci? Vii? a întrebat Vee.

— Mama ta ştie că eşti în Portland?

— Începi să fii nevrotică, dragă.

— Nu-mi vine să cred că eşti în Portland cu Elliot! am spus. El ştie că vorbeşti la telefon cu mine?

— Ca să vină să te ucidă? Nu. El şi Jules s-au dus la Kinghorn Prep să ia ceva şi eu sunt singură. Mi-ar prinde bine o complice. Hei! a strigat Vee în fundal. – Mâinile jos, da? J-O-S. Nora? Nu mă aflu chiar în cea mai grozavă zonă. Timpul e foarte important.

— Unde eşti?

— Stai un pic... pe clădirea de peste drum scrie unu-şapte-doi-şapte. E strada Highsmith.

— Ajung cât de repede pot. Dar nu rămân. Merg acasă şi tu vii cu mine. Opriți! am strigat către şofer.

A apăsat pe frână şi am fost aruncată pe scaunul din fața mea.

— Îmi puteți spune pe unde s-o iau spre strada Highsmith? am întrebat după ce am ajuns în fața culoarului.

Mi-a făcut semn spre fereastra din partea dreaptă a autobuzului.

— O iei spre vest. Vrei să mergi pe jos? m-a cântărit el. Pentru că, trebuie să te avertizez, e un cartier rău famat.

Super!
N-a trebuit să merg decât câteva blocuri pentru ca profeția șoferului să se împlinească. Peisajul s-a schimbat drastic. Fațadele cu firme ciudate au fost înlocuite cu clădiri pictate cu grafitti. Ferestrele erau întunecate, cu grilaje de fier. Trotuarele erau poteci pustii acoperite de ceață.
Un zornăit slab s-a auzit prin ceață şi a apărut o femeie împingând un cărucior cu pungi de gunoi. Ochii ei erau ca două stafide, rotunzi şi întunecați, şi mă priveau într-o evaluare aproape animalică.
— Ce avem noi aici? a spus ea cu o gură ştirbă.
Am păşit discret înapoi şi mi-am strâns geanta lângă mine.
— O haină, mănuşi şi o căciulă de lână drăguță, a spus ea. Întotdeauna mi-am dorit o căciulă drăguță. A pronunțat „dra-gu-tîî”.
— Bună ziua, am spus dregându-mi vocea şi încercând să par prietenoasă. Îmi puteți spune, vă rog, cât mai e până pe strada Highsmith?
A chicotit.
— Un şofer de autobuz m-a îndreptat în direcția asta, am spus cu mai puțină încredere.
— Ți-a spus că Highsmith e pe aici? a spus, părând iritată. Cunosc drumul spre Highsmith şi nu e ăsta.
Am aşteptat, dar nu a dezvoltat ideea.
— Ați putea să-mi spuneți direcția?
— Ştiu direcția.
Şi-a bătut fruntea cu un deget care semăna foarte tare cu o crenguță răsucită.
— Păstrez totul aici, da.
— În ce direcție e Highsmith? am încurajat-o eu.
— Nu pot să-ți spun pe gratis, a spus pe un ton reprobator. O să te coste. Trebuie să trăiesc cumva. Nu ți-a spus nimeni că în viață nimic nu e gratis?
— Nu am bani.
— Ai o haină bună şi călduroasă, nu?
Am privit în jos spre haina mea matlasată. Un vânt rece mi-a zburlit părul şi ideea de a-mi da jos haina mi-a făcut pielea de găină pe brațe.
— Tocmai am primit haina asta de Crăciun.
— Îmi îngheață dosul aicea, s-a răstit ea. Vrei să-ți spun direcția sau nu?
Mi-am dezbrăcat haina şi am privit cum femeia îi încheia fermoarul.
Respirația îmi ieşea ca un fum. Mi-am strâns brațele în jurul corpului şi am bătut din picioare, păstrând căldura corpului.
— Îmi puteți spune, vă rog, drumul spre Highsmith?
— Vrei drumul lung sau scurt?
— Ssscurt, am clănțănit din dinți.
— O să te coste şi asta. Drumul mai scurt are o taxă suplimentară. Mereu mi-am dorit o căciulă de lână.
Mi-am tras căciula din cap.
— Highsmith? am întrebat, încercând să-mi păstrez tonul prietenos în timp ce-i dădeam căciula.
— Vezi aleea aia? a spus, arătând în spatele meu.
M-am întors. Aleea era la o jumătate de bloc distanță în urmă.
— O iei pe aleea aia şi ieşi pe Highsmith pe partea cealaltă.
— Asta e tot? am întrebat neîncrezătoare.

— Vestea bună e că drumul e scurt. Vestea proastă e că pe vremea asta niciun drum nu e scurt. Sigur, mie mi-e bine şi cald acum cu haina şi căciula. Dă-mi mănuşile alea şi te conduc până acolo.

Am privit spre mănuşi. Măcar la mâini îmi era cald.

— Mă descurc.

A ridicat din umeri şi şi-a împins căruciorul spre clădire, unde şi-a luat în primire postul, cu spatele la cărămizi. Aleea era întunecoasă şi plină cu lăzi de gunoi, cutii ude şi o grămadă neidentificabilă care ar fi putut fi un boiler aruncat. Dar putea fi la fel de bine un covor cu un cadavru înfăşurat în el. Un gard înalt, din zale se întindea până la jumătatea aleii. Abia mă puteam cățăra pe un gard de un metru într-o zi bună, ce să mai vorbesc despre unul de trei metri. Eram înconjurată din ambele părți de clădiri din cărămidă. Toate ferestrele erau acoperite cu hârtie cerată şi prevăzute cu bare de fier. Călcând peste lăzi şi saci de gunoi, am păşit cu atenție pe alee. Nişte sticlă spartă a scârțâit sub picioarele mele.

O săgeată albă a țâşnit printre picioarele mele, tăindu-mi respirația. O pisică. Doar o pisică ce se pierdea în întunericul din față.

M-am căutat în buzunar să-i trimit un mesaj lui Vee, să-i spun că mă apropiam şi să se uite după mine, când mi-am amintit că mi-am lăsat mobilul în buzunarul hainei. „Bravo, m-am gândit. Care sunt şansele ca tanti cerşetoarea să-ți dea înapoi telefonul? În mod clar, de la slabe la zero.”

Am hotărât că merita să încerc şi, când m-am întors, un sedan negru a trecut în viteză pe alee. Farurile au luminat brusc, cu o strălucire roşie.

Din motive pe care nu le puteam explica m-am tras în umbră.

Portiera s-a deschis şi s-a auzit pocnetul unei arme de foc. Două focuri. Portiera s-a închis şi sedanul s-a îndepărtat. Îmi auzeam inima bubuind în piept şi sunetul unor picioare care alergau. O clipă mai târziu mi-am dat seama că erau picioarele mele şi că alergam spre intrarea pe alee. Am dat colțul şi m-am oprit.

Trupul femeii era făcut grămadă pe trotuar.

Am alergat şi m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Vă simțiți bine? am spus înnebunită, rostogolind-o pe spate. Avea gura uşor deschisă, ochii goi. Un lichid închis la culoare se ițea prin haina matlasată.

Mi-a venit să mă trag înapoi, dar m-am forțat să bag mâna în buzunarele hainei. Mobilul meu nu era acolo.

Era o cabină telefonică peste drum. Am alergat şi am format 911. În timp ce aşteptam ca operatorul să răspundă, am privit înapoi spre corpul femeii şi atunci am simțit cum se scurge sângele din mine. Corpul dispăruse. Cu o mână tremurândă am pus receptorul la loc. Sunetul unor paşi care se apropiau îmi răsuna în urechi, dar nu-mi dădeam seama dacă erau departe sau aproape.

Clip, clip, clip.

„E aici”, m-am gândit. Bărbatul cu cagula.

Am vârât câteva monede şi am prins receptorul cu ambele mâini. Am încercat să-mi amintesc numărul de telefon al lui Patch. Cu ochii strânşi încercam să vizualizez cele şapte cifre pe care le scrisese cu cerneală roşie în prima zi în care ne-am întâlnit, înainte să-mi pun la îndoială memoria, am format numărul.

— Da? a răspuns Patch.
Aproape că am oftat la auzul vocii lui. Auzeam în fundal sunetul bilelor lovindu-se pe o masă de biliard şi mi-am dat seama că era la sala de jocuri a lui Bo. Ar putea ajunge aici în cincisprezece, poate douăzeci de minute.
— Eu sunt.
N-am îndrăznit să vorbesc decât în şoaptă.
— Nora?
Am dat din cap.
— Unde eşti?
— În P-Portland. La intersecția dintre Hempshire şi Nantucket. Poți să vii să mă iei? E urgent.

*****

Stăteam ghemuită în cabina telefonică, numărând încet până la o sută, încercând să rămân calmă, când un Jeep Commander negru s-a oprit lângă bordură. Patch a deschis uşa cabinei şi s-a aplecat spre intrare. A zâmbit uşor, dar nu părea amuzat. Părea un tic nervos care nu dispărea nici în cele mai amenințătoare momente.
— Cred c-o să mi se facă rău, am spus slăbită. Lumea se învârtea în fața mea, cu tot cu Patch. Am nevoie de pastilele de fier.
Patch şi-a dat jos bluza de deasupra, un tricou negru cu mâneca lungă, rămânând într-un maiou alb. Mi-a potrivit gura tricoului peste cap şi o clipă mai târziu mi-a băgat mâinile pe mâneci. Tricoul mă făcea să arăt şi mai mică, iar mânecile îmi atârnau mult peste vârfurile degetelor. Mirosea a fum, a apă sărată şi a săpun de mentă. Ceva în legătură cu el mi-a umplut toate golurile din suflet şi m-a făcut să mă simt în siguranță.
— Hai să te duc în maşină, mi-a zis Patch.
M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am pus mâinile în jurul gâtului lui şi mi-am îngropat fața în fața lui.
— Şşş, m-a liniştit, ținându-mă strâns. O să fie bine. Sunt aici.
Am reuşit să dau uşor din cap.
— Hai să plecăm de aici.
Am clătinat din nou din cap.
— Trebuie s-o luăm pe Vee, l-am lămurit. E la o petrecere pe Highsmith.
În timp ce Patch conducea maşina, am încercat să fac conversație. Conversația era bună. Îmi abătea gândurile de la ce se întâmplase.
— Erai în mijlocul unei partide de biliard? am întrebat, amintindu-mi de sunetul de bile ciocnindu-se pe fundalul scurtei noastre convorbiri.
— Tocmai câştigam un apartament.
Am sughițat.
— Un apartament?
— Unul dintre alea de fițe de pe lac. Nu mi-ar fi plăcut. Asta e Highsmith. Ai o adresă?
— Nu, am răspuns, ridicându-mă mai sus ca să văd mai bine pe fereastră.
Toate clădirile păreau abandonate. Nu era nici urmă de vreo petrecere. Nu era nicio urmă de viață. Punct.
— Ai telefonul mobil la tine? l-am întrebat pe Patch.
A scos Blackberry-ul din buzunar.

— E slabă bateria. Nu ştiu dacă poți suna.
I-am trimis un mesaj lui Vee: *Unde eşti?*
Schimbare de planuri, mi-a scris ea. *Cred c ă J ş i E n-au găsit ce căutau. Ne întoarcem la Bridgewater. Tu eşti bine?*
Nu, am început să scriu, dar ecranul s-a înnegrit.
— S-a închis, i-am spus lui Patch, dându-i telefonul înapoi. Ai încărcătorul?
— E acasă.
— Vee se întoarce la Bridgewater. Mă poți lăsa acasă la ea?
Câteva minute mai târziu eram pe autostrada de pe țărm, chiarlângă o stâncă deasupra oceanului. Mai fusesem pe aici şi, când soarele apunea, apa era gri-închis, cu bucăți de verde în zonele în care reflecta planele verzi. Acum era seară, iar oceanul era negru şi neted ca smoala.
— Îmi spui ce s-a întâmplat? a întrebat Patch.
Încă deliberam dacă să-i povestesc sau nu ceva. „O cerşetoare m-a păcălit să-i dau haina şi a fost împuşcată, spunea partea emoțională a creierului meu. Spune-i că tu crezi că glonțul era pentru tine."
Asta era un argument.
„Încearcă să-i explici cum a dispărut corpul cerşetoarei, spunea partea logică a creierului meu. Îți aduci aminte de detectivul Basso? Îți aduci aminte de privirea pe care ți-a aruncat-o? Chiar vrei ca Patch să te privească aşa?"
Am hotărât să fiu de partea logică a creierului meu. N-aveam chef să se uite lung la mine şi să râdă de mine. Nu Patch. Nu acum.
— M-am rătăcit şi m-a încolțit o cerşetoare, am spus. M-a convins să-i dau haina...
Mi-am şters nasul cu dosul mâinii.
— Mi-a luat şi căciula.
— Ce făceai pe-aici? a întrebat Patch.
— Mă întâlneam cu Vee la o petrecere.
Eram supărată că, pentru o clipă, m-am lăsat ispitită să cred că Vee m-a atras într-o capcană. Telefonul ei m-a ținut în Portland, până la urmă. Şi indicațiile ei m-au dus într-o zonă rău famată a oraşului. M-am întrebat dacă Vee era în stare să mă atragă în pericol.
„E cu Elliot, şoptea partea emoțională a creierului meu. Poate el a pus-o..."
„Destul!" am țipat. Eram obosită să mai analizez. Eram sătulă de vocile din capul meu. Vee nu făcea parte dintr-un complot pus la cale să mă ucidă. Era prietena mea cea mai bună. Punct.
Eram la jumătatea drumului dintre Portland şi Bridgewater, pe o autostradă fără multă vegetație, când, dintr-odată, a ieşit fum
de sub capota jeepului. Patch a frânat, oprind maşina pe marginea drumului.
— Stai aşa, a aruncat, în timp ce ieşea din maşină.
A ridicat capota şi a dispărut din raza mea vizuală.
După un minut a lăsat capota jos. Ştergându-şi mâinile de pantaloni, a venit la geamul din partea mea şi mi-a făcut semn să-l las jos. Câteva picături de ploaie i-au căzut din păr înăuntrul jeepului.
— Veşti proaste, a spus. E motorul.

Am încercat să par informată şi inteligentă, dar cred că expresia mea era pur şi simplu opacă.

Patch a ridicat o sprânceană şi a spus:

— Odihnească-se în pace!

— Nu se mişcă?

— Numai dacă împingem.

Dintre toate maşinile, trebuia să câştige tocmai un rebut.

— Ai mobilul la tine? m-a întrebat.

— L-am pierdut.

Patch a rânjit.

— Să ghicesc: era în buzunarul hainei. A avut ceva noroc cerşetoarea, nu?

A scrutat orizontul.

— Avem două soluții: putem opri o maşină sau putem merge pe jos până la următoarea intrare pe autostradă şi să căutăm un telefon.

— Păi, e uşor, am hotărât, desfăcându-mi centura.

Am ieşit afară, trântind portiera cu putere după mine. Am dat cu piciorul în cauciucul din față. Ştiam că foloseam furia ca să maschez frica față de ce se întâmplase în seara asta. Imediat ce aş fi rămas singură aş fi început să plâng.

— Cred că e un motel la următoarea intrarea pe autostradă. Mă duc să che-chem un taxi, am spus, cu dinții clănțănind. T-t-tu aşteaptă aici.

Patch era cât pe ce să zâmbească.

— Nu te scap din ochi. Arăți un pic dusă, Bombonico.

L-am înfruntat cu brațele încrucişate. Încălțată cu balerini, ochii mei ajungeau la nivelul umerilor lui. A trebuit să-mi las capul pe spate ca să-i întâlnesc privirea.

— Nu merg la niciun motel cu tine.

— Crezi că noi doi şi un motel dărăpănat reprezentăm o combinație periculoasă?

— Da.

Patch s-a sprijinit cu spatele de jeep.

— Putem să stăm aici şi să ne certăm pe chestia asta.

A privit în sus spre cerul zgomotos.

— Dar furtuna asta e pe cale să se dezlănțuie a doua oară. Ca şi cum Mama Natură voia să aibă ceva de spus referitor laverdict, cerul s-a deschis şi a revărsat o combinație de ploaie şi de lapoviță.

I-am aruncat lui Patch cea mai rece privire. Apoi am scos un oftat furios.

Ca de obicei, avea dreptate.

CAPITOLUL 22

După vreo jumătate de oră, Patch şi cu mine ne scuturam la intrarea într-un motel ieftin. Nu i-am adresat niciun cuvânt în timp ce mergeam prin ploaie, iar acum eram nu numai udă, ci şi foarte tulburată.

Uşa a scârţâit când am intrat, iar recepţionerul s-a ridicat brusc, scuturându-şi firimituri de Cheetos din poală.

— Cum doriţi? a spus el sugându-şi degetele. Numai voi doi?

— V-v-vrem să dăm un telefon, m-am bâlbâit eu.

— Nu se poate. Din cauza furtunii.

— Cum a-a-adică nu f-f-funcţionează? Nu aveţi un mobil?

Recepţionerul s-a uitat spre Patch.

— Vrea o cameră de nefumători, i-a explicat Patch.

Recepţionerul s-a răsucit spre computer şi a apăsat câteva taste.

— Se pare că avem... numai puţin... Bingo! O cameră cu pat dublu la nefumători.

— N-n-nu!

— O luăm, a hotărât Patch.

Luminile au pâlpâit, aruncând holul în întuneric. Am rămas cu toţii tăcuţi o clipă, înainte ca recepţionerul să bâjbâie în jur şi să aprindă o lanternă uriaşă.

— Am fost cercetaş în tinereţe, ne-a informat. Fii pregătit!

— Atunci s-s-sigur aveţi un telefon mobil, am spus, optimistă.

— Nu mai am minute. Şaizeci de minute pe lună, vă vine să credeţi?

A ridicat din umeri.

— Ce să zic, mama e zgârcită.

Locuia cu maică-sa? Avea înjur de patruzeci de ani. Dar nu era treaba mea. Eram mai îngrijorată de ce va face mama mea când va veni acasă de la licitaţie şi eu voi fi... dispărută.

— Cum vreţi să plătiţi? a întrebat recepţionerul.

— Cash, a spus Patch.

Recepţionerul a zâmbit siropos:

— E o formă de plată populară la noi.

S-a aplecat în faţă şi a spus pe un ton confidenţial:

— Avem o mulţime de clienţi care nu vor ca activităţile lor extracuriculare să se afle, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Jumătatea logică a creierului meu striga: „Chiar te gândeşti să-ţi petreci noaptea aici cu Patch?” Jumătatea spontană şi nesăbuită şoptea: „Ar putea fi distractiv... Într-un fel înspăimântător. Şi apoi, ai de ales?”

— E o n-n-nebunie, m-am adresat lui Patch. Nu iau o c-c-cameră cu t-t-tine.

Altă expresie întrebătoare pe faţa recepţionerului.

— Vrea să ştie cât ţine lanterna, a tradus Patch.

Recepţionerul s-a aplecat sub tejghea.

— Lumânări pentru supravieţuire, a spus, aşezând două lumânări în faţa noastră. A aprins una cu un chibrit.

— Sunt din partea casei. Puneți una în baie şi alta în dormitor şi nici n-o să vă dați seama de diferență. Vă dau şi cutia de chibrituri. Dacă nu vă foloseşte la altceva, va fi o amintire drăguță.

— N-n-nu ne l-l-luăm o c-c-cameră!

— A zis mulțumesc şi să aveți o seară plăcută, a zâmbit Patch, luându-mă de cot şi trăgându-mă pe hol.

Am mers în camera 106, unde Patch a încuiat uşa după noi. A pus lumânarea în baie, apoi a folosit-o ca s-o aprindă pe cealaltă. Şi-a scos şapca şi şi-a scuturat părul ud ca un cățel.

— Ai nevoie de un duş fierbinte, a spus.

A făcut câțiva paşi înapoi şi şi-a băgat capul în baie.

— Avem săpun şi un prosop.

Avea prosopul în mână. Cu o mişcare rapidă l-a rupt în două. Am strâns ochii o secundă.

— Nu mă poți f-f-forța să rămân aici. Am fost de acord să vin numai pentru că nu voiam să rămân în ploaie, în primul rând, şi speram să găsim un telefon, în al doilea.

Şi-a ridicat privirea de pe prosop.

— A sunat mai mult a întrebare decât a afirmație.

— Atunci ră-ră-răspunde!

M-a privit cu atenție şi i-a apărut zâmbetul lui de pungaş.

— E greu să mă concentrez la răspunsuri când arăți aşa.

Am privit în jos la bluza mea de poplin, udă şi lipită de corp. Apucând o jumătate de prosop, am trecut pe lângă Patch şi am închis uşa de la baie.

Am dat drumul la apa fierbinte şi mi-am scos hainele. Un fir lung de păr negru era lipit de perete; l-am luat cu o bucată de hârtie igienică înainte să-l arunc în vasul wc-ului. Apoi am intrat după perdeaua duşului, privindu-mi pielea cum luceşte de la căldură.

Frecându-mă cu săpunul pe gât şi pe umeri, mi-am spus că îl uram pe Patch. Uram faptul că trebuia să-mi petrec noaptea împreună cu el. Jumătatea logică a creierului mă susținea. Jumătatea spontană şi nesăbuită râdea de mine. Ştiam ce credea. Mai devreme m-am simțit atrasă de Patch cu o forță misterioasă. Acum mă simțeam atrasă de el prin ceva cu totul diferit. Şi care implica ceva foarte fierbinte. Era inevitabilă o întâlnire în seara asta. Pe o scară de la unu la zece, asta mă îngrozea cam de opt. Şi mă entuziasma cam de nouă.

Am închis robinetele, am ieşit de la duş şi m-am şters. O privire scurtă la hainele mele ude a fost suficientă ca să ştiu că nu voiam să le îmbrac la loc. Poate că era vreun uscător cu plată prin preajmă… unul care nu necesita curent electric. Am oftat.

— Patch? am şoptit prin uşă.

— Gata?

Înfăşurându-mă în prosopul rupt am spus:

— Stinge lumânarea.

— Gata, mi-a şoptit şi el prin uşă.

Râsul lui a fost atât de încet încât părea şi el o şoaptă.

Suflând în lumânarea din baie, am ieşit într-un întuneric total. Îl puteam auzi pe Patch cum respira chiar în fața mea. Nu voiam să mă gândesc la ce purta sau nu purta şi mi-am scuturat capul ca să alung imaginea din minte.

— Hainele mele sunt ude. Nu am ce să iau pe mine.

Am auzit sunetul unui material ud care-i aluneca pe piele ca un ştergător.

— E bine de ştiut.

Cămaşa lui a aterizat într-o grămadă udă la picioarele noastre.

— E foarte stânjenitor, i-am şoptit.

— Nu e stânjenitor. Îl simţeam că râde.

— E nedrept.

Mi-a smuls prosopul şi l-a aruncat pe podea.

— Patch!

M-am aplecat şi m-am acoperit cu prosopul. Stătea mult, mult prea aproape.

— Ar trebui să faci un duş, am sugerat. Chiar acum.

— Miros aşa de rău?

De fapt, mirosea atât de bine. Fumul nu se mai simţea, doar menta.

Patch a dispărut în baie. A aprins din nou lumânarea, a lăsat uşa întredeschisă, iar o rază de lumină se întindea pe podea şi pe perete.

M-am lăsat să alunec cu spatele lipit de perete până când am ajuns pe podea, apoi mi-am lăsat capul în spate rezemat de perete. Trebuia să plec acasă. În seara asta. Nu puteam să dorm ştiind că Vee e cu Elliot, în pericol, pe când eu eram în siguranţă. După ce m-am gândit o clipă, am ajuns la concluzia că trebuia să reformulez. „În siguranţă" era un termen relativ. Atâta timp cât Patch era prin preajmă nu eram în pericol să fiu împuşcată, dar asta nu însemna că mă gândeam că se va purta ca şi cum ar fi îngerul meu păzitor. Mai ales când era cu mine într-o cameră de motel.

Ca lucrurile să fie şi mai complicate, nu mi se părea că Patch era agitat în legătură cu felul în care urma să dormim. De fapt, eram foarte sigură că abia aştepta. Aş fi fugit chiar acum, dar nu aveam haine. Blugii şi bluza mea zăceau pe podeaua din baie. Ceea ce însemna că trebuia să fiu… creativă.

Apa s-a oprit, iar eu mi-am aranjat prosopul, asigurându-mă că eram acoperită când Patch a ieşit din baie. A lăsat lumânarea aprinsă şi uşa deschisă. O lumină caldă a strălucit în cameră.

— Pe care parte a patului vrei să dormi? a întrebat.

— Ăăă…

Un zâmbet de vulpoi.

— Nu e o întrebare capcană.

— Uite ce e…

— Eşti agitată?

— Nu, am susţinut, încercând să par cât de încrezătoare puteam fi în situaţia dată. Iar adevărul era că minţeam.

— Nu ştii să minţi, a zâmbit el. Deloc.

Mi-am pus mâinile în şolduri transmiţându-i un „Poftim?" fără cuvinte.

— N-am de gând să te atac, a adăugat.

Am făcut singurul lucru cuminte care se putea face. Am schimbat subiectul.

— Aş putea să iau ceva de mâncare. De ce-ai avea poftă?

Alt zâmbet larg de vulpoi.

— Mai întrebi?

*****

Am avut dreptate în legătură cu un lucru. Cu Patch nu avea să fie uşor să mă furişez. Camera de motel avea cam şase metri pe patru, un hol îngust, un dulap fără uşi, o baie şi ieşirea. Iar Patch stătea între mine şi ieşire.

Am desfăcut patul şi mi-am tras cuvertura până la bărbie.

Patch avea prosopul înfăşurat în jurul taliei şi s-a aşezat lângă mine pe pat. Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

— Pari îngrijorată, a remarcat.

— Suntem prinşi într-un motel împreună.

— Şi?

— Pe o scară de la unu la zece, chestia asta mă face să fiu agitată cam de nouă şi jumătate.

— Încă te fac să fii agitată? a zâmbit. De ce? Am motive ascunse?

Încă mai încercam să-mi dau seama de asta şi eram aproapesigură că ştiam deja răspunsul. Am încercat să-l alung din minte, pentru că nu era loc pentru curaj şi catastrofă iminentă în acelaşi timp. Nu voiam să mă gândesc la ce plănuise el pentru următoarele douăzeci, treizeci, patruzeci de minute. Voiam să-i distrag atenția. Pentru că asta părea un început bun ca să plec de aici. Şi eram aproape sigură că asta voiam... aproape sigură.

Patch s-a întins să aprindă din nou lumânarea de pe noptieră şi cele două cicatrici de pe spate au ieşit la iveală, strălucind pe piele. Le-am privit o clipă, cu ochii fixați într-o contemplație îngrozită.

Partea logică a creierului mi-a venit în ajutor. „Sigur că nu sunt cicatrici de aripi. Sigur că e om. Sigur că are un corp. E atât de prezent fizic! Îl poți mirosi. Îi poți simți chiar şi căldura corpului.”

Fără să mă gândesc, m-am întins şi am atins una.

Patch a înghețat sub atingerea mea. Îmi țineam vârful degetului pe pielea lui, tremurând. A durat ceva până când mi-am dat seama că nu degetul meu se mişca, ci eu. Eu toată.

Am fost trasă într-un vârtej moale şi întunecos şi n-am mai văzut nimic.

CAPITOLUL 23

Mă aflam la subsolul Sălii lui Bo, cu spatele la zid şi cu faţa la mesele de biliard. Camera era la subsol, ferestrele acoperite şi nu ştiam dacă era zi sau noapte. Se auzea Fleetwood Mac la difuzoare; cântecul era despre porumbelul cu aripa albă şi despre cum e să împlineşti şaptesprezece ani. Nimeni nu părea surprins de apariţia mea din senin.

Şi atunci mi-am amintit că nu purtam nimic altceva decât o jumătate de prosop. Nu sunt chiar atât de vanitoasă, dar stăteam în mijlocul unui grup format în întregime din sexul opus, abia acoperită în punctele esenţiale şi nimeni nu-mi dădea nicio atenţie? Ceva nu era... în regulă. M-am ciupit. Eram perfect trează, din câte îmi dădeam seama.

Dând din mână ca să împrăştii fumul de ţigară, l-am observat pe Patch în partea cealaltă a camerei. Stătea la o masă de poker, lăsat pe spate, ţinând câteva cărţi de joc la piept.

Am traversat camera, având grijă să rămân acoperită.

— Putem vorbi? l-am întrebat.

Vocea îmi suna tulburată. Ceea ce era de înţeles, din moment ce n-aveam idee cum am ajuns la Sala lui Bo. Cu o clipă în urmă eram la motel şi acum aici.

Patch a împins câteva fise de poker în grămada din mijlocul mesei.

— Cum ar fi acum? am insistat. E urgent...

M-am oprit când am văzut calendarul de pe perete. Era cu opt luni în urmă, în luna august a anului trecut. Chiar înainte să înceapă anul al doilea de liceu. Cu aproape şase luni înainte să-l cunosc pe Patch. Mi-am spus că era o greşeală, că tipul responsabil cu calendarul a rămas în urmă, dar în acelaşi timp am luat în calcul posibilitatea că acel calendar era exact unde trebuia să fie. Eu nu eram.

Am tras un scaun de la masa vecină şi m-am aşezat lângă Patch.

— Are un cinci de pică, un nouă de pică, asul de inimă roşie...

M-am oprit când mi-am dat seama că nimeni nu-mi dădeaatenţie. Nu, nu era asta. Nimeni nu mă putea auzi.

Au răsunat paşi pe scara din partea opusă a camerei şi la capătul scărilor a apărut acelaşi casier care m-a ameninţat că mă dă afară când am intrat prima dată în sală.

— E cineva sus care vrea să vorbească cu tine, l-a anunţat pe Patch.

El a ridicat din sprâncene, într-o întrebare mută.

— Nu vrea să spună cine e, a răspuns casierul, scuzându-se. Am întrebat de mai multe ori. Pot să fac scandal dacă vrei.

— Nu. Trimite-o jos!

Patch a strâns cărţile şi s-a ridicat de pe scaun.

— Eu ies din joc.

S-a îndreptat spre masa de biliard cea mai apropiată de scări, s-a rezemat de ea şi şi-a băgat mâinile în buzunare.

M-am ţinut după el. Am pocnit din degete în faţa lui. L-am lovit pe pantofi. L-am lovit în piept. N-a clipit, nu s-a mişcat.

Pe scări s-au auzit apropiindu-se paşi uşori şi când a coborât de pe scara întunecoasă am avut un moment de confuzie. Părul blond şi lins îi ajungea până în talie. Purta blugi cu imprimeu, un top roz şi era desculţă. N-o mai văzusem de atât de aproape, dar ştiam că era ea. Blonda de la Delphic şi de la Victoria's Secret.

Faţa lui Patch era întotdeauna o mască şi nu ştiam niciodată ce gândeşte. Dar imediat ce a dat cu ochii de blondă mi-am dat seama că era surprins. Foarte surprins. Şi-a revenit repede şi orice emoţie a dispărut, în timp ce ochii i-au devenit circumspecţi şi precauţi.

— Dabria?

Bătăile inimii mi s-au accelerat. Am încercat să-mi adun gândurile, dar tot ce puteam gândi era: „Se cunosc”.

— Ce mai faci? a întrebat Dabria.

Avea un uşor accent, pe care nu ştiam de unde să-l iau.

— Ce faci aici?

Ochii lui Patch erau în continuare prudenţi, ca şi cum n-ar fi crezut că zicala „Ce-i în guşă, şi-n căpuşă” se aplica în cazul Dabriei.

— Am evadat.

A zâmbit nervos.

— M-am strecurat afară.

Ochii lui Patch au căpătat o nuanţă nouă, analizându-i fiecare mişcare.

— Nu am prea mult timp, a continuat ea.

Pauză.

— Ştiu că a trecut ceva timp, dar mă aşteptam la o primire mai prietenoasă, a spus ea, frângându-şi mâinile şi părând tulburată.

Patch încă nu contribuia la conversaţie.

— M-am gândit mereu la tine.

Dabria a vorbit mai încet şi a venit mai aproape, crescând intimitatea.

— N-a fost uşor să vin aici. Lucianna inventează motive pentru faptul că sunt aici. Risc şi viitorul meu, şi pe al ei. Nu vrei să ştii măcar ce am de spus?

— Te ascult.

Cuvintele lui Patch ascundeau o totală lipsă de încredere.

— N-am renunţat la tine. Tot timpul ăsta...

S-a oprit şi a clipit ca să-şi alunge lacrimile. Când a vorbit din nou, vocea îi era mai calmă, dar mai tremura încă.

— Ştiu cum poţi să-ţi iei aripile înapoi. După ce primeşti aripile înapoi poţi veni acasă, a spus ea, vorbind mai repede. Totul va fi ca înainte. Nimic nu s-a schimbat.

A zâmbit precautǎ, ca şi cum n-ar fi fost sigură ce va răspunde Patch.

— Ce voi fi? a vrut el să ştie.

Încrederea din ochii Dabriei s-a împrăştiat şi am avut senzaţia că Patch a pus singura întrebare pe care ea spera să o evite.

— Nu vrei să ştii cum îţi poţi primi aripile înapoi? Am crezut că...

— Ce voi fi? a repetat Patch.

Dar zâmbetul lui aspru spunea că ştia deja. Sau că bănuia. Oricare ar fi răspunsul Dabriei, lui Patch nu îi va plăcea.

— Trebuie să salvezi o viaţă de om, a spus ea. Foarte corect, ţinând cont de nelegiuirile care te-au adus aici.

— Răspunde-mi la întrebare!
— Vei fi un înger păzitor.
Vocea îi era cât se poate de precaută.
— Nu e nimic rău în a fi un înger păzitor.
Patch şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.
— Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru mine! Am riscat totul ca să vin aici.
Vocea îi era înecată de confuzie, dezamăgire, disperare. Patch s-a ridicat de pe masa de biliard.
— Mi-a părut bine să te văd, Dabria. Călătorie plăcută înapoi!
Brusc, ea şi-a pus brațele după gâtul lui şi l-a sărutat. Foarteîncet, Patch s-a întors spre ea, cu o atitudine mai puțin dură. Şi-a ridicat mâinile şi i-a mângâiat brațele.
— Ar trebui să plec, a zis Dabria, desprinzându-se şi muşcându-şi buzele. Am stat deja prea mult. I-am promis Luciannei că mă grăbesc.
Şi-a lăsat capul pe pieptul lui Patch.
— Mi-e dor de tine, i-a şoptit.
— Şi mie mi-e dor de tine, a murmurat Patch în părul ei.
Şi-a rezemat bărbia pe creştetul capului ei.
— O viață de om şi îți primeşti aripile. Întoarce-te la mine, l-a implorat ea. Întoarce-te acasă!
S-a îndepărtat brusc.
— Trebuie să plec. Nimeni nu trebuie să afle că am fost aici. Te rog, Patch! Te iubesc.
Când Dabria s-a întors nervozitatea i-a dispărut de pe față. O expresie de încredere vicleană i-a luat locul. Pe neaşteptate, Patch a prins-o de încheietură.
— Acum spune-mi de ce ai venit cu adevărat.
M-am cutremurat la auzul tonului din vocea lui. Unui străin putea să-i pară foarte calm. Dar pentru cineva care îl cunoştea cât de puțin era evident. A privit-o pe Dabria cu o privire care spunea că a întrecut măsura şi că era în interesul ei să-şi revină, chiar acum.
A condus-o către bar. A instalat-o pe un scaun şi s-a aşezat pe cel de lângă ea. Eu m-am aşezat pe cel de lângă Patch, dar stătea cu spatele la mine şi nu puteam auzi bine ce spune din cauza muzicii.
— Cum adică de ce am venit aici? a replicat Dabria. Ți-am spus…
— Minți.
— Nu-mi vine să cred… crezi că…
— Adevărul. Acum, a insistat Patch.
Dabria a ezitat înainte să răspundă:
— Ştiu ce planuri ai.
Patch a râs uşor. Era un râs care spunea: „Am o mulțime de planuri. La care dintre ele te referi?”
— Ştiu că ai auzit zvonuri despre *Cartea lui Enoh.* Ştiu şi că tu crezi că poți face acelaşi lucru, dar nu poți.
Patch şi-a strâns mâinile pe bar.
— Te-au trimis aici ca să mă convingi s-o iau pe altă cale, nu?
În ochi îi strălucea un zâmbet.
— Dacă sunt o amenințare înseamnă că zvonurile sunt adevărate.

— Nu, nu sunt.
— Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla din nou.
— Nu s-a întâmplat niciodată. Ai citit vreodată *Cartea lui Enoh?* l-a provocat ea. Ştii exact ce conţine, cuvânt cu cuvânt?
— Poate îmi împrumuţi tu una.
— Asta e blasfemie! E interzis s-o citeşti, a strigat ea.
Şocul ei părea să-l bucure pe Patch.
— Câţi dintre ei ştiu de planul meu?
A clătinat din cap.
— Nu pot să-ţi spun asta. Deja ţi-am spus mai multe decât ar fi trebuit.
— Vor încerca să mă oprească?
— Ştii bine că da.
Patch a privit-o cu subînţeles:
— Doar dacă nu cred că m-ai convins.
— Nu te uita la mine aşa!
Părea că şi-a folosit tot curajul ca să fie fermă.
— N-o să mint ca să te protejez. Ce vrei să faci e greşit.
— Dabria!
Patch i-a rostit numele ca pe o uşoară ameninţare. La fel de bine ar fi putut să-i răsucească braţul la spate.
— Nu pot să te ajut, a continuat ea cu convingere. Nu aşa. Uită de plan! Devino înger păzitor! Concentrează-te pe asta!
Patch s-a aplecat peste bar, gânditor. După o clipă a murmurat:
— Spune-le că am vorbit şi că am părut interesat.
— Interesat? a repetat ea oarecum neîncrezătoare.
— Interesat, a zis Patch. Spune-le că am cerut un nume. Dacă trebuie să salvez o viaţă, trebuie să ştiu cine e în topul listei de plecări. Ca înger însoţitor, ştiu că ai acces la astfel de informaţii.
I-a zâmbit conspirativ.
— Informaţiile astea sunt sfinte şi secrete; şi nu pot fi prevăzute, întâmplările din această lume se schimbă de la un moment la altul, în funcţie de alegerile oamenilor şi de consecinţele lor.
— Un nume, Dabria.
— Promite-mi mai întâi că uiţi de *Cartea lui Enoh.*
— Ai încredere în cuvântul meu?
Răspunsul ei părea foarte important.
— Nu, a clătinat ea din cap.
Patch a râs, aproape cu indiferenţă şi a luat o scobitoare din suport în timp ce se ridica de la bar. Pentru el discuţia se încheiase.
— Patch, aşteaptă, a început ea.
Dar el şi-a tras şapca în jos ca să-şi ascundă faţa şi s-a îndreptat spre scări.
Dabria a sărit de pe scaun.
— Aşteaptă, te rog!
Când Patch s-a întors, a scos un scâncet.
— Nora Grey, a spus ea, apoi şi-a astupat imediat gura.
A urmat o altă fisură în expresia lui Patch. Pe faţa lui se putea citi clar o neîncredere uimită. Ceea ce n-avea niciun sens; dacă data din calendar era

corectă, noi nu ne întâlnisem încă. Numele meu n-ar fi trebuit să i se pară familiar.

— Cum va muri? a vrut să ştie.

— Cineva vrea s-o ucidă.

— Cine?

— Nu ştiu, a negat ea, acoperindu-şi urechile şi scuturându-şi capul. E atâta gălăgie şi agitaţie aici. Imaginile se amestecă între ele, vin prea repede, nu pot vedea clar. Trebuie să merg acasă.

Patch i-a aşezat o şuviţă de păr după ureche şi a privit-o diavolesc de convingător. Dabria s-a înfiorat la atingerea lui, apoi a dat din cap şi a închis ochii. La început i-a închis uşor, apoi i-a strâns din ce în ce mai tare, în timp ce ochii i se mişcau după pleoape.

— Nu văd… nu văd nimic… e degeaba.

— Cine vrea s-o ucidă pe Nora Grey? a murmurat Patch.

— Stai, văd ceva. O văd, a exclamat Dabria. Vocea i-a devenit stresată.

— E o umbră în spatele ei. E *el.* O urmăreşte, o atrage în pericol. .. ea nu-l vede… dar el e acolo. De ce nu-l vede? De ce nu fuge? Nu-i pot vedea faţa, e în umbră…

Deodată Dabria şi-a deschis ochii. A respirat scurt şi gâfâit.

— Cine este? a întrebat Patch.

Dabria şi-a dus mâinile la gură. Tremura în timp ce-l privea.

— Tu, a şoptit.

*****

Mâna mi-a alunecat de pe cicatricea lui Patch şi legătura s-a rupt. Mi-a luat o clipă până când mi-am dat seama unde mă aflam şi de aceea n-am fost în gardă, iar Patch s-a ridicat în genunchi într-o secundă şi m-a împins în cearşaf. Mi-a ţintuit mâinile deasupra capului.

— Nu trebuia să faci asta.

Pe faţa lui se citea o furie reţinută, întunecată şi clocotitoare.

— Ce ai văzut?

Mi-am ridicat genunchiul şi l-am lovit în coaste.

— Ridică-te de pe mine!

S-a aşezat peste şoldurile mele, făcându-mă să nu-mi mai pot folosi picioarele. Cu braţele încă întinse deasupra capului, nu puteam decât să mă zbat sub greutatea lui.

— Dă-te jos sau ţip!

— Deja ţipi. Şi n-o să conteze prea mult aici; e mai mult un bordel decât un motel.

A zâmbit cu o asprime aproape criminală.

— Ultima şansă, Nora. Ce ai văzut?

Mă străduiam să nu plâng. Tot corpul îmi fremăta de o emoţie atât de străină, încât nu ştiam să o denumesc.

— Mi-e scârbă de tine! am spus. Cine eşti? Ce eşti *de fapt?*

Zâmbetul i-a devenit şi mai aspru.

— Ne apropiem.

— *Vrei să mă ucizi!*

Chipul lui Patch nu trăda nimic, dar ochii i-au devenit mai reci.

— Jeepul nu s-a stricat de fapt, nu? am înțeles eu. Ai mințit. M-ai adus aici ca să mă omori. Asta spunea Dabria că vrei să faci. Ce mai aştepți?

Habar n-aveam unde urma să ajung spunând aceste lucruri, dar nu-mi păsa. Aruncam cuvintele în încercarea de ține groaza la distanță.

— Încerci să mă omori de la bun început. Ai de gând s-o faci acum?

L-am privit lung şi fără să clipesc, încercând să-mi stăpânesclacrimile, în timp ce-mi aminteam de ziua fatidică în care a intrat în viața mea.

— Sună tentant.

M-am învârtit sub el. Am încercat să mă întorc spre dreapta, apoi spre stânga. În cele din urmă mi-am dat seama că-mi risipeam energia şi m-am oprit. Patch şi-a fixat ochii asupra mea. Erau mai negri ca niciodată.

— Pun pariu că-ți place chestia asta, am spus.

— Ar fi un pariu foarte bun.

Am simțit cum îmi bate inima în degetele de la picioare.

— Fă-o, l-am îndemnat, cu o voce provocatoare.

— Să te ucid?

Am dat din cap.

— Dar mai întâi vreau să ştiu de ce. Dintre toți oamenii de aici, de ce eu?

— Din cauza genelor.

— Atât? Asta e toată explicația?

— Deocamdată.

— Cum adică?

Am ridicat vocea:

— Restul poveştii mi-l spui când cedezi nervos şi mă omori?

— Nu e nevoie să cedez nervos ca să te ucid. Dacă aş fi vrut să te ucid acum cinci minute, ai fi murit atunci.

Am înghițit în sec la acest gând nu tocmai vesel. Mi-a atins semnul cu degetul mare. Atingerea era înşelător de blândă, ceea ce o făcea şi mai greu de suportat.

— Cine e Dabria? am întrebat, respirând încă greu. E la fel ca tine, nu?

Patch s-a răsucit uşor de pe şoldurile mele, dar mă ținea în continuare de încheieturi.

— Dacă îți dau drumul ai de gând să mă asculți?

Dacă îmi dădea drumul aveam de gând să țâşnesc spre uşă.

— Şi ce dacă fug? Oricum mă aduci înapoi.

— Mda, dar asta ar crea o scenă.

— E iubita ta?

Îmi simțeam fiecare ridicare şi coborâre neregulată a pieptului. Nu eram sigură că voiam să aud răspunsul.

— Nu.

— Minți! Te-am văzut cum o sărutai! Ce fel de ființă eşti? Chiar îți face plăcere să mă chinui? Sau o faci doar de amuzament?

S-a întors pe călcâie, dându-mi drumul încet, verificând dacă ripostez. Stăteam pe saltea, respirând din greu, sprijinită în coate. Au trecut trei secunde, după care m-am repezit la el cu toată forța pe care o aveam.

L-am lovit în piept, dar în afară de faptul că s-a clătinat puțin, nu s-a mişcat deloc. M-am tras de sub el şi l-am lovit cu pumnii în piept până când au început să-mi zvâcnească.

— Ai terminat? a întrebat.

— Nu!
Mi-am împins cotul în coapsa lui.
— Ce se întâmplă cu tine? Nu simți nimic?
M-am ridicat în picioare, mi-am regăsit echilibrul pe saltea şi l-am lovit cu piciorul în stomac cât de tare am putut.
— Mai ai un minut, m-a anunțat. Descarcă-te! Apoi preiau controlul.
Nu ştiam ce voia să spună cu preluatul controlului şi nu voiam să aflu. Am sărit din pat în direcția uşii. Patch m-a prins şi m-a lipit cu spatele de perete. Picioarele lui erau chiar în fața picioarelor mele, față în față, până la coapse.
— Vrei să ştii cum e să fiu lângă tine? l-am întrebat cu buzele tremurând. E mecanic, dacă vrei să ştii adevărul. Robotic. Subuman.
Un muşchi al feței i-a tresărit.
— Treizeci de secunde, a zis.
— Felicitări, i-am strigat, ştergându-mi o lacrimă care îndrăznise să alunece. Sufăr. Sufăr din cauza ta. Te bucuri? Despre asta e vorba, nu? Să mă faci să am încredere în tine, ca apoi să-mi arunci asta în față. M-ai rănit doar pentru că-ți face plăcere şi… şi n-am să te iert niciodată!
— Înțeleg că eşti supărată…
— Mi-ai frânt inima!
M-a scuturat destul de tare cât să-mi clănțăne dinții.
— Eşti nebună, ştiai? a murmurat, cu fața la câtiva centimetri de a mea.
Tonul era unul blând.
— Ai dreptate. Ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine mai de mult.
Mâinile i-au alunecat pe gâtul meu, arzătoare. Apăsându-mi uşor cu degetele gâtul, mi-a dat capul pe spate. I-am simțit buzele lipindu-se de ale mele atât de puternic, încât au oprit orice jignire mă pregăteam să-i spun. Mâinile lui au alunecat pe umeri, m-au mângâiat pe brațe şi s-au oprit pe spate. Mici fiori de frică şi de plăcere m-au străbătut. Patch a încercat să mă tragă aproape de el şi i-am muşcat buzele.
Şi-a lins buza cu vârful limbii.
— M-ai muşcat?
Vocea lui părea un pic neîncrezătoare.
— Totul e o glumă pentru tine? am întrebat.
Şi-a atins din nou buzele cu limba.
— Nu totul.
— De exemplu?
— Tu.
Întreaga seară părea unilaterală. Era greu să dai cărțile pe față cu cineva atât de indiferent precum Patch. Nu, nu indiferent, amuzat… arogant.
O anumită indiferență s-a strecurat şi în mine. Toate încheieturile corpului parcă mi se desfăceau. Mă simțeam de parcă pluteam pe un lac, cu lumina soarelui revărsându-se asupra mea.
Şi atunci l-am auzit pe Patch în minte: „Relaxează-te. Ai încredere în mine…”
— Dumnezeule! am exclamat într-o străfulgerare. Iar faci chestia asta, aşa-i? Te joci cu mintea mea. Ar trebui să țip şi să respir greu. Dar tu faci să nu se întâmple aşa.

Patch şi-a atins maxilarul. Făcea acest lucru doar când voia să ascundă ce gândea; gura îi dădea de gol gândurile. Îşi înfrâna un zâmbet; fără putinţă de tăgadă.

— Aşa m-ai făcut să cred că am căzut din Arhanghel, nu? am continuat, înţelegând în sfârşit. Când Vee n-a venit la ieşire, tu ai fost, nu? M-ai făcut să cred că bateria telefonului era goală. Ai făcut în aşa fel încât Vee şi cu mine să nu putem lua legătura. M-ai făcut să văd minciuni. Mi-ai pus imagini în creier şi m-ai făcut să văd ce ai vrut tu. Cum reuşeşti? Aşa m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine? l-am provocat.

Ochii lui Patch au strălucit.

— Te-ai îndrăgostit de mine? Nu vrei să dezvolţi ideea?

— Nu! Vreau să şterg faptul că te-am întâlnit.

Mi-am ridicat bărbia şi am strâns ochii.

— Ieşi din mintea mea. Acum!

A clătinat din cap.

— Nu încă. Îmi place varianta asta beată de uimire a ta.

— Pentru că ai o plăcere bolnavă de a te juca cu mintea mea. Ai mari probleme emoţionale. Eşti fericit numai când mă faci pe mine nefericită.

— Şi asta e o noutate?

— Stai puţin... ai spus că sunt beată? Eşti în mintea mea şi mă faci să cred că sunt beată?

— Beată nu. Un pic cherchelită.

Avea dreptate. Eram... ameţită. Am încercat să-mi aşez degetul pe buzele lui, spunându-i să tacă, dar mâna mi-a tremurat ca o corabie pe mare. Era rău de mare. Nu, eu aveam rău de mare. Aveam nevoie de aer rece şi de un medicament. Medicamentul lui Patch chiar pe buzele mele...

Nu. Nu de asta aveam nevoie. Aveam nevoie să plâng. Şi să strig. Aveam nevoie să-mi las emoţiile să-şi urmeze cursul lor firesc.

Patch mi-a dat drumul la umeri şi s-a ridicat din pat. S-a îndreptat spre uşă.

— Pleci? am întrebat. Nu mă ucizi?

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Mă duc să caut automatul.

— Nu e curent electric.

— Nu e o problemă.

Bineînţeles că nu era o problemă. Nu pentru el. Dar nu asta mi-a atras atenţia. Automatul era pe hol. De ce nu m-am gândit mai repede? De pe hol puteam încerca să fug. Chiar dacă Patch mă urmărea, nu trebuia decât să ajung până afară, de unde puteam să mă urc într-o maşină. De fapt, ar fi fost mai bine dacă Patch *mă urmărea;* asta ar atrage atenţia, ar produce agitaţie. Dacă toate ieşeau cum trebuie, aş putea fi acasă foarte repede.

Patch a intrat în baie şi a ieşit cu hainele mele ude şi cu jumătatea lui de prosop într-o mână şi cu pantofii mei în cealaltă. Apoi s-a îndreptat spre pat şi a dat jos de pe el cuverturile. Când a întins mâna după prosopul meu, l-am apucat mai strâns.

— Putem face asta în două feluri, mi-a zis calm.

Am privit spre uşă. El stătea între mine şi uşă. N-aveam nicio şansă să trec de el.

Patch a ridicat din umeri şi a stins lumânarea. Camera a intrat în întuneric într-o secundă. L-am auzit venind spre mine.

— Hei! am strigat, încercând să-l lovesc în fluierele picioarelor.

După o jumătate de secundă mi-am pierdut prosopul.

— De asigurare, m-a anunțat Patch. Deşi nu cred că vei fugi.

I-am aruncat o privire

— N-o să ieşi pe uşă dezbrăcată.

A spus-o aproape ca pe o provocare.

Mi-a repezit pumnul în direcția lui, dar era prea târziu. Uşa s-a închis şi am rămas singură.

CAPITOLUL 24

Nu-mi venea să cred că mă lăsam încarcerată de pudoare. Nu-mi venea să cred că era singurul lucru care stătea în calea evadării mele. Am ochit preşul din baie care stătea mototolit la marginea căzii şi am analizat posibilităţile.

Am respirat adânc şi l-am ridicat, l-am potrivit la subraţ şi m-am verificat în oglindă. Nu-mi ieşea fundul pe-afară. De fapt, aproape că ieşea, dar nu era cazul să am pretenţii. Am păşit tiptil spre uşă şi m-a uitat pe gaura cheii. Nu era nimeni pe hol. Tocmai când mă pregăteam să deschid uşa, luminile au pâlpâit în spatele meu. Mi s-a oprit inima. Tocmai acum a trebuit să vină lumina, dintre toate momentele. Uşa s-a deschis cu un sunet puternic şi am păşit pe holul puternic luminat de neoanele de deasupra.

O femeie mirosind a ţigări şi a ulei de cocos s-a împiedicat de mine.

— Faină... rochie, a îngăimat ea, clătinându-se pe pantofii roşii de lac.

Cu spatele la uşă, mi-am spus că nu era momentul să ezit. Descrierea lui Patch era exactă. Motelul era în mod clar un bordel. Să te expui pe holuri îmbrăcată în covoraşul din baie nu stârnea cine ştie ce reacţii, nici nu atrăgea atenţia prea tare.

Deasupra mea, un neon verde semnala direcţia către ieşire. Am urmărit cu privirea săgeata până la capătul holului. Ieşirea nu era departe, la o sută de metri.

Patch a apărut de după colţul din capătul celălalt al holului. Mergea cu obişnuita sa încredere. L-am văzut doar cu o jumătate de secundă înainte să mă vadă el. Privirile ni s-au întâlnit, iar el s-a oprit din mers, clătinând în mâini mai multe chestii de mâncat... Ne-am privit unul pe celălalt, fără să ne mişcăm.

M-am întors şi am fugit. O mulţime de uşi treceau pe lângă mine în timp ce mă grăbeam spre ieşire. M-am năpustit spre uşă, ieşind în aerul rece al nopţii. Fără să mă opresc să mă orientez, m-am întors spre sunetul de maşini. Nisipul îmi rănea tălpile picioarelor. Mi-am încordat braţele, rugându-mă să nu alunece covoraşul de baie. În spatele meu, uşa motelului s-a deschis.

— Nora!

Era multă ameninţare în vocea lui Patch. Drumul era chiar în faţă, farurile maşinilor străpungeau întunericul.

— Cred că-mi pierd îndemânarea, mi-a şoptit Patch la ureche. *N-am* crezut că vei fugi.

M-am întors să-l înfrunt, prea furioasă şi speriată ca să articulez vreun cuvânt. Strângeam cu putere covoraşul de baie. Gleznele mă dureau de la alergatul desculţă pe ciment, iar labele picioarelor îmi erau împroşcate cu nisip. M-am clătinat uşor. Patch m-a prins le coate, echilibrându-mă.

— Nu ştiu cine eşti, am bâiguit. Dar nu eşti cine am crezut eucă eşti. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Apoi mi-ai frânt inima. Mai rău, mă faci să cred că sunt ameţită şi fac mărturisirile împotriva voinţei mele.

— Nu sunt în capul tău, Nora.

Am clipit.

— Nu?
Vântul bătea cu putere, ploaia răpăia peste noi, făcând să fie greu să ne auzim. Mi-a venit o idee. Fie că era una de autoconservare sau una alimentată de dorința mea de a amâna ceea ce urma, fie că era bazată pe nevoia mea de a găsi răspunsuri, am pus-o în aplicare. Mi-am strecurat mâna pe sub cămaşa lui Patch. Pentru adoua oară în seara asta degetul meu atingea marginea netedă a cicatricei sale. O ceață gri mi-a acoperit privirea, de la periferie pre centru. Mi s-a rupt filmul.

*****

Eram pe spate, covoraşul de baie absorbea umezeala, firele le iarbă îmi înțepau pielea goală. Deasupra, luna nu era decât o fâşie, ca un zâmbet în colțul gurii. În afară de bubuitul unui tunet îndepărtat, era linişte.
Am clipit de mai multe ori, ca să-mi ajut ochii să se adapteze a lumina redusă. Când mi-am dat capul într-o parte, am observat un grup simetric de crenguțe care se ridicau din iarbă. M-am ridicat, foarte încet. Nu-mi puteam lua ochii de la cele două găuri care mă priveau deasupra crenguțelor. Creierul lucra la înțelegerea imaginii familiare. Şi apoi, cu o străfulgerare îngrozită, am înțeles. Stăteam lângă un schelet uman.
M-am târât înapoi pe coate până am dat de un gard de fier. Am trecut de momentul de confuzie şi mi-am adus aminte. Îi atinsesem cicatricile lui Patch. Oriunde mă aflam, eram undeva în amintirile lui.
O voce bărbătească şi vag familiară s-a auzit în întuneric, cântând uşor. Întorcându-mă spre ea am văzut un labirint de cruci aliniate în ceață ca piesele de domino, iar Patch era aplecat pe una dintre ele. Purta blugi Levi's, dar partea superioară a corpului era goală, deşi noaptea nu era una caldă.
— Ți-ai mai luat o slujbă cu morții? a întrebat vocea vag cunoscută.
Era aspră, puternică şi cu accent irlandez.
— Eşti mai dus decât credeam, băiete.
Rixon s-a aşezat cu spatele de o cruce din fața lui Patch. Şi-a atins buza de jos cu degetul mare, gânditor.
— Lasă-mă să ghicesc. Ți-ai pus în gând să intri în corpurile morților. Nu ştiu, băiete, a spus el, clătinând din cap.
— Viermi care ți se încolăcesc în găvanele ochilor şi prin alte orificii... e un pic prea mult.
— De asta te păstrez lângă mine, Rixon. Vezi întotdeauna partea plină a paharului.
— Heşvan începe în seara asta, a spus Rixon. De ce-ți pierzi timpul prin cimitir?
— Mă gândesc.
— Te gândeşti?
— O activitate prin care îmi folosesc creierul ca să iau o decizie rațională.
Colțurile gurii lui Rixon au coborât. Şi-a desfăcut gleznele şi s-a ridicat de pe cruce.
— Încep să-mi fac griji pentru tine. Haide! E timpul să plecăm. Chauncey Langeais şi Barnabus ne aşteaptă. Recunosc că am pus ochii pe o fată din sat.
A tors ca un motan.

— Ştiu că ție îți plac roşcatele, dar mie îmi plac mai mult blondele; am o treabă neterminată cu o blondă care-mi făcea ochi dulci mai devreme.

Pentru că Patch nu se mişca, Rixon a insistat:

— Eşti surd, băiete? Trebuie să plecăm. În seara asta... Heşvan. Jurământul de fidelitate al lui Chauncey. Îți sună cunoscut? Nu? Fii atent aici: eşti un înger căzut, băiete. Nu ai un corp. Până în seara asta, adică. Următoarele două săptămâni sunt cadoul lui Chauncey pentru tine. Oferit fără să vrea, ține minte, a adăugat el, frecându-şi mâinile cu perfidie.

Patch i-a aruncat o privire piezişă.

— Ce ştii despre *Cartea lui Enoh?*

Rixon a izbucnit în râs. S-a oprit şi şi-a dres vocea:

— Ți-ai pierdut mințile?

Şi-a unit palmele, formând o carte deschisă cu mâinile.

— *Cartea lui Enoh* e o poveste de adormit copiii. Şi se pare că e una bună. Te-a trimis direct pe tărâmul viselor.

— Vreau un corp.

— Cine nu vrea? Ideea e că poți avea unul în timpul Heşvanului. Poți avea unul chiar acum. Absolut sigur. Chauncey nu mai poate retrage ce a spus. A făcut un jurământ şi trebuie să şi-l țină. Cum a făcut de la început. Ca anul trecut şi ca anul de dinainte.

— Două săptămâni nu sunt suficient.

Rixon a scos un oftat şi s-a scărpinat în cap.

— *Cartea lui Enoh* e o porcărie. O poveste. Noi suntem îngeri căzuți. Nu avem corpuri permanente. Punct. Nu te mai prosti şi ajută-mă să găsesc drumul spre Portland!

Şi-a întins gâtul şi a analizat cerul întunecat. Patch a coborât de pe cruce.

— O să-mi iau corpul înapoi.

— Sigur că da, băiete.

Rixon a tuşit teatral în pumn în timp ce sprâncenele i se ridicau câțiva centimetri.

— *Cartea lui Enoh* spune că trebuie să-l ucid pe Chauncey.

— Ba nu. Trebuie să-l*posezi.* O metodă prin care iei corpul unui om şi-l foloseşti ca şi cum ar fi al tău. Nu vreau să te dezamăgesc, dar Chauncey nu poate muri. Nephilimii nu mor. Credeam că te-ai prins de asta până acum. Şi te-ai gândit că dacă îl ucizi nu-l mai poți poseda?

— Dacă-l ucid, îmi voi recăpăta corpul şi nu voi mai avea nevoie să-l posed.

Rixon a strâns din ochi.

— Dacă nephilimii ar fi putut fi ucişi, am fi găsit o cale până acum. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, băiete, dar dacă nu ajung în brațele blondei cât mai repede, mi se coc creierii. Şi alte părți ale anatomiei mele.

— Două variante, a continuat Patch.

— Hm?

— Îți recapeți aripile salvând o viață de om sau îți capeți corpul înapoi ucigându-ți servitorul nephilim. Alege.

— Ăă, păi răspunsul meu depinde de o diferență foarte importantă. Sunt un bețiv sau mi-am pierdut complet mințile?

Pentru că Patch n-a râs, Rixon a zis cu seriozitate:

— Nici una, nici alta, băiete. Şi îţi spun de ce: nu cred în *Cartea lui Enoh.*

A urmat un moment de tăcere, apoi Patch a spus:

— Cât putem scoate în Newport înainte de miezul nopţii?

— La cărţi sau la box irlandez?

— Cărţi.

Ochii lui Rixon au strălucit.

— Şi ce-avem noi aici? Un fătălău? Treci încoace, băiete, să-ţi dau o chelfăneală bună.

Rixon l-a luat pe Patch de gât, l-a prins de cot, dar Patch l-a apucat de mijloc şi l-a trântit jos, unde şi-au cărat pumni unul altuia.

— Calmează-te! a strigat Rixon, ridicându-şi mâinile în semn de predare.

Când Patch s-a dat la o parte, o linie subţire a apărut între sprâncenele lui Rixon. Stătea pe spate, dar şi-a ridicat umerii ca să-l întrebe pe Patch:

— Newport ai zis?

— În Newport sunt banii şi acolo se ascund Chauncey şi Barnabus.

Rixon s-a lăsat pe spate pe pământ, cu braţele şi mâinile întinse şi a clipit spre cer.

— N-o s-o văd pe blonda mea în seara asta, nu? La naiba! Cum zic englezii.

*****

Mâna mi-a fost smucită de pe cicatricea lui Patch şi m-am trezit înapoi în prezent.

— Va trebui să facem ceva cu chestia asta, a mârâit Patch, strângându-mi mâna atât de tare încât mi se părea că mi se topesc oasele.

De undeva în spatele lui am auzit sunetul unei portiere care se închidea. S-a auzit un buf şi, dintr-odată, Patch a căzut peste mine.

M-am dat înapoi câţiva paşi, chinuindu-mă să-l susţin. În ochii lui se citea o uimire furioasă. Apoi s-a prăbuşit la pământ.

O siluetă întunecată a apărut în spatele lui, ţinând o bâtă de baseball. Am strâns din ochi ca să văd mai bine.

— Domnişoara Greene? am exclamat.

CAPITOLUL 25

Nicio lumină nu era aprinsă când domnişoara Greene a oprit maşina la fermă. Ceața atârna pe tufişuri ca o beteală de pom. Copacii care străjuiau aleea era mereu răsuciți şi deformați de vânturile din nord. Toate casele arată neprimitoare cu luminile stinse după ce se întunecă, dar ferma părea bântuită, cu ferestrele ei mici, cu acoperişul încovoiat, cu veranda şi cârceii de mur sălbatic.

Domnişoara Greene a rupt prima tăcerea:

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu.

A oftat abia auzit la răspunsul meu.

— Nora, cred că e mai bine...

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Buzele au început să-mi tremure uşor.

— Patch era tipul de la motel?

— Mulțumesc că m-ați adus. Trebuie să intru.

Am început să-mi scot pardesiul kaki pe care mi-l împrumutase ca să acopăr preşul, dar şi-a scuturat mâna:

— Păstrează-l! Poți să mi-l dai la şcoală. Crezi că mama ta e acasă?

A privit prin parbriz spre casă.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

În mod normal, asta m-ar fi alarmat. Să fii adusă acasă purtând doar o bucată de bumbac, şi încă de psihologul şcolii, nu era de bine, indiferent din ce unghi priveai situația. Dar gândirea îmi era încă lentă, partea logică a creierului meu era folosită la maximum de lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem în seara asta. Singurul meu țel era să intru în casă şi să încui uşa după mine.

— Probabil că n-a ajuns acasă înainte să înceapă furtuna, am spus. O sun imediat ce intru.

— Vrei să te conduc? Ori să stau cu tine până vine acasă mama ta?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Nu-mi place ideea să te las singură. Şi-a lăsat mâinile pe volan.

— Spune-mi măcar că Dorthea vine să vadă ce faci.

Am înghețat cu mâna pe clanță. Nu i-am spus niciodată nimic domnişoarei Greene despre Dorthea.

— Nu aşa o cheamă pe menajera voastră? a întrebat domnişoara Greene, ca şi cum şi-ar fi dat seama de greşeală. N-ai spus tu că stă cu tine când mama ta e plecată cu treabă?

S-a tras de lobul urechii.

— Sau te confund cu alt elev? Arăți palidă, Nora. Eşti sigură că n-ai nevoie de ajutor?

— Mă simt bine.

Mi-am desfăcut centura de siguranță şi le-am comandat picioarelor să mă poarte repede pe pavaj.

Am introdus cheia în broască. O auzeam pe domnişoara Greene cum întorcea maşina pe alee.

Cu luminile stinse, m-am furişat prin casă, din cameră în cameră, începând cu parterul şi urcând apoi la etaj. După ce m-am asigurat că nu se ascundea nimeni sub mobile, după perdeaua duşului sau în dulapuri, am încuiat uşile. Mi-am tras pe mine nişte Levi's şi un pulover cu decolteu în V, am găsit un rucsac şi am început să împachetez. Nici nu se punea problema să rămân aici în noaptea asta.

Luând telefonul de urgenţă, pe care mama îl ţinea într-o trusă de prim ajutor de sub chiuveta din baie, am sunat-o pe Vee, ţinând telefonul între umăr şi ureche, în timp ce căutam prin sertare după bani şi haine de schimb. După cinci apelări a intrat căsuţa vocală.

— Unde eşti? am şoptit, nesimţindu-mă deloc în siguranţă în casă. Sună-mă înapoi pe numărul ăsta.

Apoi am sunat-o pe mama. Niciun răspuns nici la ea.

— Rămân la Vee în seara asta, am spus în căsuţa vocală.

Am deschis gura să mai spun ceva, dar am ajuns la concluzia că o minciună prin omisiune era singura soluţie. Nu voiam s-o sperii. Asta aş fi făcut dacă-i spuneam că n-am ascultat-o şi că m-am dus în Portland. Şi mai era şi toată situaţia „M-am cazat la un hotel cu Patch”.

— Sună-mă când primeşti mesajul. Am luat telefonul de urgenţă. Al meu e... stricat.

Am închis telefonul şi l-am băgat în rucsac.

În bucătărie am văzut o cutie cu tablete de fier pe blatul de lucru şi m-am îndreptat imediat spre ea; am scos capacul şi am înghiţit două tablete cu un pahar de lapte cu ciocolată. Am rămas pe loc o clipă, lăsând fierul să-şi facă efectul, simţind cum respiraţia sacadată mi se calma. Duceam cutia de lapte înapoi în frigider când am văzut-o.

— Dabria? am spus, cu inima oprită.

O substanţă rece şi udă mi-a curs pe picioare şi mi-am dat seama că am vărsat laptele.

Şi-a aplecat capul pe-o parte, părând uşor surprinsă.

— Ştii cine sunt?

M-am dat înapoi spre chiuvetă. Nu pentru că voiam să şterg laptele, ci pentru că voiam să măresc distanţa dintre noi. Dabria nu arăta aşa cum mi-o aminteam din memoria lui Patch. Părul nu-i era lins, ci încâlcit, buzele mai albe, arătând un fel de foame. Ochii erau mai duri, cu o nuanţă întunecată lucind în ei.

— Ce vrei? am întrebat.

A râs, iar râsul ei a sunat ca un cub de gheaţă într-un pahar.

— Îl vreau pe Patch.

— Patch nu e aici.

A dat din cap.

— Ştiu. E la motel. L-am lovit în cicatricile aripilor. Va mai fi nemişcat câteva minute. Dar nu asta am vrut să spun când am zis că îl vreau pe Patch.

Am încercat să înţeleg informaţia, dar sângele care-mi pulsa prin picioare s-a întors spre inimă, făcându-mă să mă simt ameţită. M-am sprijinit cu o mână de tejghea, ca să-mi menţin echilibrul.

— Domnişoara Greene l-a lovit. Eram acolo.

— Cine crezi că o controla pe domnişoara Greene?

— Zona era sub cod de inundație şi domnişoara Greene pur şi simplu s-a întâmplat să fie pe-acolo?

A clătinat din cap:

— Te urmărea. Eu te urmăream.

— Nu înțeleg.

— Am posedat corpul domnişoarei Greene.

Camera părea că se învârte. Am respirat adânc, ca să gândesc mai bine.

— Nu-nu înțeleg.

Nu era adevărat. Un fel de teroare rece îmi lumina gândirea, între amintirile lui Patch şi ceea ce-mi spunea Dabria acum, trebuia să accept că poate acum nu era momentul să mă bazez pe partea logică a creierului meu. Poate că era unul dintre acele momente în care trebuia să depăşesc limitele. Să nu mai joc corect. Să accept imposibilul.

— Trebuia să mă apropii de tine, a continuat Dabria. Dar nu puteam să risc ca Patch să mă recunoască.

— Vrei să spui că m-ai spionat în timpul şedințelor de terapie.

— Trebuia să ştiu ce era între tine şi Patch. Trebuia să aflu dacă ne stai în cale.

— În cale?

— Locul lui Patch nu e aici. Îl duc acasă.

Nu era nici urmă de compromis în vocea ei. S-a îndreptat spre mine.

— Acasă, unde? am întrebat, mergând cu spatele pe lângă marginea blatului.

Mi-am stors creierii încercând să găsesc o metodă de a-i distrage atenția. Locuiam în casă de şaisprezece ani. Îi cunoşteam planul. Îi cunoşteam fiecare crăpătură secretă şi cele mai bune locuri de ascuns. I-am cerut creierului să facă un plan, ceva spontan şi genial. Am dat cu spatele de dulap.

— Atâta timp cât tu eşti aici, Patch n-o să vină cu mine, a continuat Dabria.

— Cred că supraestimezi sentimentele lui Patch pentru mine, m-am bâlbâit eu.

Un zâmbet de neîncredere i-a înflorit pe față.

— Crezi că are sentimente din acelea pentru tine? În tot timpul ăsta tu ai crezut că...

A început să râdă.

— Are nevoie de tine pentru un corp. Punct.

— Po-poftim?

— Şi de asta trebuie să scap de tine.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că nu glumea.

— Ca să-ți fie mai uşor, eu sunt un înger însoțitor. Duc sufletele spre viața de apoi. Nu trebuie să-ți fie frică.

Mi-a venit să strig, dar vocea m-a lăsat. Am trecut pe lângă bufet, punând masa de bucătărie între noi.

— Dacă eşti un înger, unde-ți sunt aripile?

— Gata cu întrebările!

Vocea îi devenise nerăbdătoare şi a început să micşoreze distanța dintre noi.

Am fugit din bucătărie, dărâmând un scaun şi lăsându-l după mine, în calea Dabriei. Am alergat pe hol, ştiind că intram singură în capcană. Casa avea două ieşiri: uşa principală, la care Dabria putea ajunge înaintea mea prin living, şi uşa de sticlă de la sufragerie, pe care o bloca.

Am urcat scările câte două odată, folosind balustrada ca să urc mai repede. Ajunsă sus, m-am repezit în dormitorul principal, am închis uşile de sticlă şi am tras zăvorul chiar când Dabria încerca să deschidă uşa.

— Nora, a spus calmă de partea cealaltă a uşii, deschide uşa!

Am ridicat telefonul, dar nu avea ton.

Uşile s-au îndoit când Dabria s-a împins în ele.

Am calculat câte lovituri de umăr erau necesare ca să dărâme uşa. Nu prea multe.

Repezindu-mă la una dintre ferestrele de lângă şemineu, am privit cele două etaje până jos. Chiar dedesubt erau trei arbuşti pe un strat de pietriş, cu frunzele căzute din toamnă. Nu ştiam dacă aş supravieţui unei sărituri.

Dabria a izbit din nou uşile şi s-a auzit un sunet scurt de crăpat. Am strâns pernele fantezie de pe pat, le-am dus la fereastră şi am împins jos plasa de ţânţari. S-a învârtit prin aer, săltând în iarba de dedesubt. Am aruncat afară pernele.

A urmat o altă lovitură în uşi. De data asta, mai puternică. Nu mai aveam timp.

Am alergat spre şemineu şi m-am strecurat sub poliţă. Abia îmi ridicasem picioarele, sprijinindu-le de interiorul hornului, când uşile s-au deschis, trântindu-se de perete. Am auzit-o pe Dabria mergând spre fereastră.

— Nora! a strigat cu vocea ei joasă şi dătătoare de fiori.

A traversat din nou camera şi o clipă mai târziu am auzit-o coborând scările.

Am rămas înghesuită în horn. Inima îmi bubuia, transpiraţia îmi curgea pe piele. Am respirat de câteva ori, expirând încet, ca să-mi treacă febra din muşchii picioarelor. Am avut încredere în domnişoara Greene. M-am bazat pe sfatul ei. Şi tot timpul era Dabria, scoţând cât de multe informaţii putea despre relaţia mea cu Patch.

Nevrând să pierd şansa de a scăpa, mi-am coborât un picior în şemineu, apoi pe celălalt şi am alergat încet pe hol.

În camera mea am căutat ce îmi trebuia: sacul şi telefonul mobil. Eram pe punctul de a pleca, când s-a auzit o scârţâiala pe hol.

Închizându-mă în linişte în dulap, am format 911.

— E cineva în casă, am şoptit operatorului.

Tocmai îi dădusem adresa când uşa camerei mele s-a deschis. Am rămas complet nemişcată.

Printre scândurile uşii dulapului am observat o figură întunecată care intra în cameră, lumina era slabă, eu stăteam într-o poziţie nepotrivită şi n-am putut vedea niciun detaliu clar. Silueta a dat la o parte jaluzelele, privind afară. Mi-a atins şosetele şi lenjeria din sertarul deschis. A ridicat pieptenele argintiu de pe măsuţa de toaletă, l-a analizat, apoi l-a pus la loc. Când silueta s-a întors spre dulap, am ştiut că eram terminată.

Pipăind cu mâna podeaua, am căutat ceva ca să mă apăr. Am dat cu cotul într-un teanc de cutii de pantofi, răsturnându-le. Am mimat o înjurătură. Sunetul unor paşi care se apropiau.

Uşile dulapului s-au deschis şi am azvârlit un pantof. Am luat altul şi l-am aruncat.

Patch a înjurat încet, mi-a smuls al treilea pantof din mână şi l-a aruncat în spatele lui. Trăgându-mă afară din dulap, m-a ridicat în picioare. Înainte să simt uşurare că era el, nu Dabria, sau panică, şi-a ridicat sprâncenele întrebător şi mi-a transmis un „Eşti teafără?” fără vorbe.

— Nu, nu sunt teafără, am şuierat furioasă. Nebuna ta iubită e aici.

Genunchii îmi tremurau şi eram împărțită între recunoştință şi ciudă că numai brațele lui Patch mă împiedicau să nu cad. Ştirea despre Dabria n-a părut să-l surprindă.

— Vrea să mă ucidă, am continuat, cu vocea nu atât de lipsită de panică pe cât mi-aş fi dorit.

Patch mi-a luat mâna, mi-a dat un set de chei şi mi-a închis pumnul în jurul lor.

— Jeepul meu e peste drum. Urcă, încuie uşile şi aşteaptă-mă!

Mi-a ridicat bărbia ca să-l privesc în față.

— Să nu dispari cu el.

— E iubita ta, deci?

Ținând cont de toate câte se întâmplaseră în ultima oră, nu era cea mai logică sau importantă întrebare. Erau mult mai multe în joc decât relația actuală a lui Patch cu Dabria; şi totuşi, era singurul lucru la care mă puteam gândi.

Patch s-a mulțumit să mă privească. În ochii lui se ascundea o luminiță de amuzament. Dar când era vorba de Patch, putea la fel de bine să fie iritare.

— Am văzut un corp când am intrat, a spus el.

— Psihologul şcolii, domnişoara Greene. Psihopata ta iubită îl poseda...

M-am oprit şi mi-am lins buzele. Să te gândeşti la chestia asta era mai uşor decât s-o rosteşti. Întreaga seară părea de domeniul fantasticului. Ca şi cum aş fi alunecat într-o poveste întunecată şi nu mai găseam drumul înapoi.

— Dabria folosea corpul domnişoarei Greene ca să ne spioneze.

— Aşteaptă în jeep, mi-a cerut Patch.

— Ce ai de gând să faci?

— Să mă ocup de Dabria.

— Cum?

M-a privit ca şi cum mi-ar fi spus: „Chiar vrei detalii?” Sirenele poliției se auzeau în depărtare. Patch a privit pe fereastră.

— Ai chemat poliția?

— Am crezut că tu erai Dabria.

Era deja în drum spre uşă.

— Eu o caut pe Dabria. Du-te la Delphic şi aşteaptă-mă, Bombonico, a adăugat el cu un zâmbet uşor, când a privit înapoi şi eram tot nemişcată.

Am strâns mai tare cheile maşinii şi am tras aer în piept. Partea creierului răspunzătoare cu luarea de decizii era divizată, luând-o în două direcții diferite.

Când am ieşit pe hol, Patch dispăruse. Mi-am luat sacul şi am început să scot scândurile dulapului de lenjerie. Degetele mi se mişcau cu abilitatea dobândită în copilărie. Mi-am pus o lanternă la brâu şi am coborât în

tunelul întunecat care ducea la subsol. Am aprins lanterna şi am folosit-o prin tunelul de pământ care mergea pe sub casă până la şopronul de la marginea fermei.

După câteva minute am ieşit printr-o trapă din şopron. Încă mai aveam cheile jeepului, dar partea logică a creierului meu mi-a cerut să stau şi să cântăresc bine situația. Pentru prima dată, toate părțile creierului erau de acord. Să am încredere în Patch ar fi fost o prostie acum. Putea să-mi influențeze gândurile. O mai făcuse înainte, de ce nu şi acum? Mai ales dacă avea motive ascunse. M-am înfiorat uşor, întrebându-mă care ar putea fi acele motive ascunse.

Aveam nevoie de un loc unde să mă ascund până mă hotărâm ce să fac. Un loc întunecat şi plin de oameni, unde să mă pierd în mulțime. După aceea, cel mai important era să dau de Vee.

CAPITOLUL 26

Era duminică seara, înainte de vacanța de primăvară, iar sala de cinema era plină. M-am apropiat de geamul casei de bilete. Tocmai începeau filmele de la ora unsprezece.

— Unul pentru *Sacrificiul,* am spus fără să mă gândesc. Era ultimul film pe care voiam să-l văd, dar scopul meu aici nu era să mă relaxez. Aveam treabă.

Am împins un teanc de bancnote şi de monede sub geam şi am sperat că sunt de ajuns. Am recunoscut-o pe casieră, era în ultimul an la BHS. Şi-a dat ochii peste cap şi a scos un oftat lung.

— Doamne, a spus ea uitându-se lung la mormanul de monede care se revărsau sub geam. Mulțumesc frumos, că doar nici nu e coadă.

Toți cei din spatele meu au mormăit o înjurătură colectivă.

— Mi-am golit puşculița, am explicat.

Am încercat să mă concentrez să vorbesc în microfonul bidirecțional, dar eram mai interesată să privesc în spatele meu să verific dacă eram urmărită. Nimic îngrijorător încă, dar masa de corpuri oferea o acoperire bună pentru oricine m-ar fi urmărit.

— Nu zău! Sunt toți aici? a întrebat ea, scoțând un alt oftat prelungit, în timp ce împărțea monedele pe categorii.

— Sigur.

— La dracu' cu ele. Nu mă plătesc destul pentru chestia asta.

A împins banii în casa de bani şi mi-a strecurat biletul pe subgeam.

— Există nişte chestii care se numesc cârduri de credit...

Am luat biletul şi m-am grăbit înăuntru.

Sala de cinema din Bridgewater nu e un complex mare, are două ecrane, câte unul de fiecare parte a unui ghişeu.

Imediat ce plasatorul mi-a rupt biletul în două, am intrat în sala cu numărul doi şi m-am pierdut în întuneric. Filmul începuse.

Am încercat să-mi liniştesc mintea şi tremurul rău prevestitor care pusese stăpânire pe mine. Mi-am îndreptat atenția spre problema de față, trecând în revistă tot ce ştiam până în acest moment. Ştiam că Patch era un înger căzut şi că îşi putea primi aripile înapoi dacă salva o ființă umană. Dar nu asta era ceea ce dorea. Era mai interesat de *Cartea lui Enoh.* Căuta o metodă prin care să-şi primească înapoi corpul. Cineva din *Cartea lui Enoh* reuşise şi acum Patch voia să încerce acelaşi lucru.

M-a lovit amintirea bruscă a ceva ce mi-a spus în seara în care m-a adus acasă de la bibliotecă. Atunci mi s-a părut confuz şi criptic.

Ce s-a întâmplat în Arhanghel? l-am întrebat. *M-ai salvat?*

— *Dacă te-aş fi salvat, n-am mai fi aici, având discuția asta.*

— *Vrei să spui, dacă nu m-ai fi salvat n-am mai fi aici.*

— *Nu asta am spus.*

— *Tu ai fi aici.*

A făcut o pauză.

— *Eu nu.*

Acum avea sens. Dacă aş fi fost într-adevăr în pericol de moarte şi el m-ar fi salvat, ar fi devenit un înger păzitor. Nu prea ştiam ce să simt în legătură cu acest lucru. În schimb, m-am întors la subiectul de față, subliniind ultima informație din puzzle-ul meu mental. Şi această informație era că Patch voia să mă ucidă.

Am împins acest gând înapoi în puzzle.

Înapoi la Dabria. Ştiam că e un înger. A venit pe pământ să-i spună lui Patch cum să-şi recapete aripile. Nu voia ca el să primească un corp. De fapt, părea că ceilalți îngeri au trimis-o să-l împiedice pe Patch să folosească metodele din *Cartea lui Enoh. Î*n această privință eram de partea lui Patch. Orice-ar fi scris în *Cartea lui Enoh* nu era o legendă. Era destul de exact sau cel puțin destul de realizabil, dacă se luau măsuri drastice de a-l împiedica.

Şi, în sfârşit, Dabria mă voia moartă.

Era cineva care nu mă voia moartă?

Ca să nu-mi mai tremure mâinile, le-am dat de lucru s-o sune pe Vee. Tot niciun răspuns. „Nu te îngrijora, mi-am spus. E la o petrecere. Probabil că muzica e dată tare şi nu aude. Chiar dacă e cu Elliot, sunt convinsă că e bine.”

I-am trimis un mesaj scurt: *Sună-mă!*

Tocmai îmi pusesem telefonul la loc, când o pungă de popcom a aterizat lângă mine.

— Ți-e foame? a întrebat o voce chiar peste umărul meu. Vocea era joasă şi nu prea încântată. Ridică-te şi ieşi din sală, a spus Patch. Sunt chiar în spatele tău.

— Cum m-ai găsit?

— Jeepul are un dispozitiv de urmărire.

Mi-a venit să-mi trag palme.

— Ieşi din sală, a comandat Patch.

— Dă-mi un motiv s-o fac, i-am şoptit cât de amenințător am putut.

— *Şşşş,* a spus tipul de lângă mine.

— El e de vină, i-am explicat tipului, arătând spre Patch.

Tipul şi-a întins gâtul.

— Trebuie să vorbim, m-a anunțat Patch.

— Despre cum vrea Dabria să mă ucidă sau despre cum vrei tu să mă ucizi? i-am replicat.

— E drăguț dacă tu crezi că e adevărat.

— Chiar cred că e adevărat!

Într-un anumit fel. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convinsă că erau mai multe în joc decât ştiam eu. Dacă Patch voia să mă ucidă, de ce întârzia atât? Nu, nu voia să mă ucidă. Eram aproape sigură. Dar am stabilit mai demult că atunci când e vorba să-l citesc pe Patch sunt analfabetă.

— Dacă tu chiar ai crede că vreau să te ucid, ai fi leşinată până acum, a continuat el. Pe podea, complet inconştientă.

M-am întors.

— Eşti un nemernic.

— Hei, dacă nu taci, chem paza, s-a răstit tipul de lângă mine.

— Bine, du-te şi cheamă paza. Spune-le să-l dea pe *el* afară, am replicat, arătându-l din nou pe Patch. Spune-le că vrea să mă omoare.

— Eu vreau să te omor, a şuierat printre dinți iubita tipului, aplecându-se prin fața lui ca să-mi vorbească.
— Cine vrea să te omoare? a întrebat tipul, oarecum încruntat. Încă se uita peste umăr, dar expresia de pe fața lui arăta nedumerire.
— Nu e nimeni acolo, mi-a spus iubita lui.
Patch mi-a făcut cu ochiul.
— Îi faci să creadă că nu te pot vedea, i-am spus cu teamă disprețuitoare.
Patch şi-a dus un deget la buzele arcuite într-un zâmbet de pirat.
— O, Doamne! s-a văitat iubita tipului, ridicându-şi mâinile în aer.
S-a întors furioasă spre prietenul ei şi a spus:
— Fă ceva!
— Nu mai vorbi, mi-a cerut tipul.
A arătat spre ecran:
— Uite-te la film! Poftim, ia sucul meu!
M-am întors spre coridor. Îl simțeam pe Patch în spatele meu, enervant de aproape, dar fără să mă atingă. A rămas aşa până când am ieşit din sală.
De cealaltă parte a uşii m-a luat de braț şi m-a condus prin foaier spre toaleta femeilor.
— Ce ai cu toaleta femeilor? am spus.
A împins uşa. Nu eram singuri.
Un grup de fete aliniate în fața oglinzii au privit înspre noi. A fost o clipă de tăcere uimită, înainte ca două dintre ele să înceapă să chicotească stângace. A treia, fata care se afla cel mai departe, a scăpat rujul pe care-l ținea în mână; acesta a sărit pe marginea chiuvetei şi a căzut înăuntru. Marcie Molnar.
— Ce se întâmplă? a întrebat ea, cu o mână în şold.
— Toaleta e închisă. Căutați alta, le-a informat Patch.
— Pe naiba e închisă, a replicat Marcie.
Şi-a lua privirea de la Patch cât să mă analizeze.
— Lasă-mă să ghicesc, a început, mimând compasiune, cu o mână pe piept. Tu şi XXL v-ați despărțit şi ai trecut la o ființă umană?
— Afară, le-a ordonat Patch.
Vocea îi devenise aspră. Era tonul acela „nu-i-de-glumă” pe care-l folosise cu mine de atâtea ori înainte, încât spinarea mea a reacționat cu un fior involuntar.
Două dintre fete se pare că au avut aceeaşi reacție şi au fugit pe lângă noi, ieşind. Marcie a rămas țintuită locului.
— Nu mă mişc, l-a anunțat pe Patch cu un căscat lung. Nu mă mişc pentru *nimeni.*
S-a răsucit înapoi spre oglindă, a scos un tub de mascara şi şi-a dat pe la gene. Era ceva extrem de sugestiv în felul în care s-a aplecat peste masă, cu gura deschisă şi un genunchi îndoit în spate.
Eram gata să pariez că, dacă Patch ar fi intrat singur, Marcie şi-ar fi scos jeanşii într-o clipită. Nu vorbeam din auzite. Până acum am surprins-o pe Marcie fără haine în sala orchestrei de cel puțin trei ori. De fiecare dată cu alt tip. Odată am surprins-o cu îngrijitorul.
Patch a râs scurt. Era un râs fără umor şi fără prea multă răbdare.
— Te rog frumos să pleci.
„Sau altfel” era subînțeles.

— Nimeni nu-mi spune ce să fac, a şoptit Marcie, dându-şi cu un al treilea strat de mascara pe gene.

— Dar dacă pleci cu ea şi te întorci singur, o să fac mai mult decât să mă mişc pentru tine.

Patch s-a întins spre chiuvetă şi a luat rujul. L-a răsucit până când s-a văzut cam 1 cm şi jumătate de ceară roşie. Apoi l-a dus spre fruntea lui Marcie înainte ca ea să poată protesta. A întors-o de umeri, cu fața spre oglindă.

Pe fruntea ei era scris un NU mare şi roşu.

— Uite ce e, nu accept un refuz, Marcie.

L-a lovit cu palma drept în piept. Patch nu s-a clintit. A încercat din nou, folosind ambele palme.

— Ce e cu tine? Eşti vreun ciudat? Te-am împins. Mişcă-te!

Patch i-a răsucit brațele lui Marcie la spate şi a dus-o spre uşă.

Picioarele îi erau deasupra solului, pedalând în aer.

— Ia-ți mâinile de pe mine! Lasă-mă jos!

Patch a deschis uşa larg şi a pus-o jos.

— Afară!

Vocea îi era joasă şi periculoasă. Şi complet lipsită de răbdare.

— Obligă-mă, a plusat Marcie.

Patch i-a smucit geanta de pe umăr şi a aruncat-o afară. N-am văzut cât de departe a aterizat pe hol, dar Marcie a țipat şi a luat-o la goană după ea.

Patch a încuiat uşa, s-a rezemat cu spatele de ea şi şi-a încrucişat brațele. Ochii lui erau ațintiți asupra mea şi arătau că voia să mă înspăimânte de moarte.

Eram cu spatele la masă, cu palmele înfipte în marginea dură.

— Eşti supărat că nu m-am dus la Delphic. Am ridicat uşor dintr-un umăr.

— Nu-mi pasă.

A venit spre mine până când a ajuns atât de aproape, încât vârful şepcii de pe cap mai că mă lovea în frunte. Am încercat să mă eliberez, dar el era de altă părere.

— E adevărat că vrei să mă ucizi? am vrut eu să ştiu.

Niciun răspuns.

— Nu e un joc. E vorba de viața mea. Merit un răspuns.

M-am oprit, dându-i lui Patch ocazia să răspundă. N-a folosit-o.

— Bine. Nu răspunde. Ştiu ce eşti. Ştiu că nu eşti... nu eşti...

M-am oprit pentru că n-am putut rosti cuvintele „nu eşti om”.

— Dabria mi-a spus că îți trebuie corpul meu, l-am acuzat. Ştiu că vrei să-l posezi.

Un rânjet viclean i s-a întins pe față.

— Vreau să fac multe cu corpul tău, dar nu şi asta.

Fața îmi ardea. Hotărâtă să nu par slabă, mi-am aruncat pletele peste umăr şi am exclamat:

— Spune-mi tot acum sau astea sunt ultimele cuvinte pe care ți le mai adresez.

Ochii lui Patch s-au întunecat.

— Vrei să-ți spun adevărul, ți-l spun. Îți spun tot. Cine sunt şi ce am făcut. Fiecare detaliu grețos şi scârbos. Îți spun tot, dar trebuie să întrebi.

Trebuie să vrei. Poți vedea cine am fost sau poți vedea cine sunt acum. Nu sunt bun, dar am fost şi mai rău, mi-a aruncat, fulgerându-mă cu nişte ochi care absorbeau toată lumina şi care nu aveau nicio reflexie.

N-am deschis gura.

— Înțeleaptă alegere, a conchis Patch.

— Atunci clar că nu eşti... ca mine. Nu eşti om.

L-am privit căutând o confirmare şi mi-am muşcat buzele. Am încercat din răsputeri să-mi şterg din minte cuvintele „înger căzut”, dar ele erau întipărite acolo.

Era o umbră de ezitare în ochii lui.

— E adevărat că nu ai corp? am întrebat. Chiar nu poți simți nimic?

A aşteptat câteva secunde înainte să răspundă. Vocea îi era joasă şi fără urmă de emoție.

— Contează?

— Am nevoie de un motiv să nu-mi fie frică de tine.

Mi-au tremurat buzele:

— Am nevoie de un motiv să am încredere în tine.

Îmi țineam mâinile apăsate pe stomacul lui, menținând o protecție infimă şi inutilă, din moment ce nici măcar un gard electric nu m-ar fi putut face să mă simt în siguranță.

— Îmi invadezi spațiul personal, am remarcat, dându-mă înapoi.

Patch aproape că a zâmbit.

— Invadez? Nora, nu suntem la testul de aptitudini[1]. Mi-am dat câteva fire rebele de păr după urechi şi am făcut un

pas înapoi.

— Mă sufoci. Am nevoie de... spațiu.

De fapt, aveam nevoie de limite. Aveam nevoie de voință. Aveam nevoie să fiu închisă, din moment ce demonstram încă o dată că nu mă puteam controla în prezența lui Patch. Ar fi trebuit să țâşnesc spre uşă şi totuşi... n-o făceam. Am încercat să mă autoconving că stăteam pentru că aveam nevoie de răspunsuri, dar asta nu era decât o parte. La cealaltă parte nu voiam să mă gândesc. Partea emoțională. Partea împotriva căreia era inutil să lupt.

— Spune-mi măcar ce se întâmplă. Spune-mi de ce sunt implicată.

Privirile ni s-au întâlnit şi am avut senzația enervantă că Patch tot nu avea de gând să vorbească.

— Îmi ascunzi ceva şi vreau să ştiu ce, am continuat.

— Îți ascund multe lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ce simt când sunt închis aici cu tine.

Patch şi-a sprijinit o mână de oglinda din spatele meu, aplecându-se spre mine. Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. Nu e o idee bună. Nu e bine.

— Există mai multe feluri de „bine”, a murmurat el. Pe o scară a binelui şi a răului, încă suntem în zona de siguranță.

---

[1]în engleză SAT – *Scholastic Aptitude Test* –, test de aptitudini şcolare, un examen pe care elevii de liceu din SUA trebuie să-l susțină înainte de admiterea la facultate (n. tr.)

Eram destul de convinsă că jumătatea creierului meu responsabilă cu autoconservarea îmi striga: „Fugi şi scapă cu viaţă!” Dinpăcate, sângele îmi pulsa în urechi şi nu auzeam bine. Evident că nici nu gândeam bine.

— În mod sigur e bine. De obicei e bine, a continuat Patch, cu un zâmbet uşor în colţul gurii. De cele mai multe ori e bine. Poate fi bine.

— Poate nu chiar acum.

Am tras aer în piept. Cu colţul ochiului am observat o alarmă de incendiu fixată pe perete. Era la trei, poate patru metri şi jumătate distanţă. Dacă eram rapidă, puteam traversa camera şi trage semnalul înainte ca Patch să mă oprească. Cei de la pază ar veni imediat. Aş fi în siguranţă. Şi asta voiam... nu?

— Nu e o idee bună, a remarcat Patch, cu o uşoară clătinare a capului.

Am ţâşnit spre semnalul de alarmă. Mi-am agăţat degetele de manetă şi am tras-o în jos ca să declanşez alarma. Numai că maneta nu s-a clintit. Oricât de tare am tras, n-o puteam face să se mişte. Apoi am auzit prezenţa familiară şi deranjantă a lui Patch în mintea mea şi am ştiut că era un joc al minţii.

M-am răsucit cu faţa spre el.

— Ieşi din mintea mea!

Mi-am luat avânt şi l-am lovit puternic în piept. Patch s-a dat înapoi cu un pas, ca să-şi recapete echilibrul.

— Pentru ce a fost asta? a întrebat.

— Pentru toată seara asta.

— Te simţi mai bine acum?

L-am lovit din nou, mai puternic. De data asta s-a dat cu doi paşi înapoi.

— Şi asta?

— Asta e pentru că ai primit-o pe cealaltă atât de bine.

— Gata?

Poate c-aş fi fost tentată să-l lovesc direct în bărbie dacă nu m-ar fi luat de umeri şi nu m-ar fi rezemat de perete. Abia dacă mai rămăsese puţin spaţiu între noi, doar o dungă subţire de aer, dar Patch a reuşit s-o elimine.

— Fii cinstită, Nora! Te-ai aprins rău după mine.

Ochii lui erau foarte întunecaţi. S-a aplecat asupra mea şi şi-a pus gura peste gura mea. Avea mai multe peste mine, de fapt. Ne-am conectat în câteva locuri strategice din partea de jos a corpului, iar eu m-am întrebat dacă ar trebui să opun rezistenţă sau nu. Înainte să ajung la vreo concluzie, îi întorceam sărutul.

M-am desprins prima. Chiar şi fără oxigen, am reuşit să adopt un ton ostil.

— Asta înseamnă că nu vrei să mă ucizi?

Patch a zâmbit.

— N-am spus asta. Minunat.

Patch s-a apropiat din nou, dar m-am dat la o parte.

— Ce s-a întâmplat cu Dabria?

— A plecat.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Înseamnă că nu e aici acum.

Am evitat o nouă apropiere.

— Îşi va face din nou apariţia în viaţa mea?

— Greu de spus.

Însufleţindu-se brusc, Patch mi-a prins tivul puloverului şi m-a tras mai aproape de el. Degetele lui mi-au mângâiat pielea de pe buric. Am simţit fiori de gheaţă şi de foc în acelaşi timp.

— Ai putea s-o baţi, Bombonico, a spus. V-am văzut pe amândouă în acţiune şi eu pariez pe tine. N-ai nevoie de mine pentru asta.

— Pentru ce am nevoie de tine?

A râs. Nu tare, ci cu un fel de dorinţă. Ochii îşi pierduseră asprimea şi se concentrau întrutotul asupra mea. Zâmbetul era tot de pirat... dar mai blând. Ceva în spatele buricului s-a mişcat, apoi s-a încolăcit mai jos.

— Uşa e încuiată, a zis.

Corpul meu părea că a şters partea logică a creierului meu. Că a înăbuşit-o, de fapt. Mi-am sprijinit mâinile pe pieptul lui şi le-am încolăcit după gât. Patch m-a ridicat de şolduri şi eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Mi-am strivit gura de a lui, ciocnindu-ne dinţii, încurcându-ne limbile. I-am dat jos şapca de pe cap şi...

Telefonul din buzunar a dat semn de viaţă. M-am desprins din îmbrăţişarea lui Patch şi am răspuns, întorcându-mă ca să nu vadă cât de roşie eram la faţă.

— Alo? am răspuns, încercând să par normală, rezistând impulsului de a-mi şterge gura de luciul întins.

— Fată! a spus Vee.

Era o conexiune slabă, vocea îi era întreruptă de pârâitul electricităţii statice.

— Unde eşti?

— Unde eşti tu?

Nu-mi păsa că păream prea protectoare. Siguranţa lui Vee era prioritatea mea numărul unu.

— Eşti tot cu Elliot şi Jules?

Am apăsat palma pe urechea liberă ca să aud mai bine.

— Sunt la şcoală. Ne-am strecurat înăuntru, a spus Vee, cu o voce de ştrengăriţă.

— Vrem să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, dar n-avem destui oameni ca să formăm două echipe. Deci... nu cunoşti o a patra persoană care ar putea veni să se joace cu noi?

O voce incoerentă s-a auzit în fundal.

— Elliot vrea să-ţi transmit că, dacă nu vii să fii partenera lui... stai puţin... cum? a întrebat ea.

La telefon s-a auzit vocea lui Elliot.

— Nora? Hai, joacă-te cu noi! Dacă nu, e un copac în apropiere, cu numele lui Vee pe el.

M-a străbătut o săgeată de gheaţă.

— Alo? am spus răguşită. Elliot? Vee? Mă auziţi? Dar legătura s-a întrerupt.

CAPITOLUL 27

— Cine era? a întrebat Patch.

Simţeam ţiuituri în tot corpul. Mi-a luat o clipă până să răspund.

— Vee a intrat în liceu cu Elliot şi Jules. Vor să mă întâlnesc cu ei. Cred că Elliot îi va face ceva lui Vee dacă nu mă duc.

Am privit spre Patch.

— Cred că-i va face ceva şi dacă mă duc.

Patch şi-a ridicat şapca de pe cap şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Nu te supăra, Bombonico, dar cred că exagerezi.

— Nu crezi că Vee are probleme?

Nu eram sigură dacă tonul meu trăda supărare sau isterie. Patch şi-a pus mâinile după cap şi s-a rezemat cu un umăr de perete.

— Nu cred că Elliot e un criminal.

— A fost anchetat într-un caz de crimă, l-am provocat eu.

Patch a tăcut o clipă. Părea că-şi alege cuvintele cu atenţie:

— Te-ai simţi mai bine dacă m-aş duce până acolo şi aş verifica?

— M-aş simţi mai bine dacă m-ai asculta. Vee are probleme. Elliot este un criminal. Trebuie să anunţăm poliţia.

— Şi s-o trimitem pe Vee la şcoala de corecţie pentru că a intrat prin efracţie în şcoală? Încă ceva: Jules. Cine e tipul?

— Prietenul lui Elliot? Era la sala de jocuri în seara în care te-am văzut acolo.

Patch a clătinat din cap.

— L-am văzut pe Elliot. Dac-ar fi fost încă un tip, mi-aş aminti.

Am încercat să-mi controlez mânia.

— Vrei să spui că mi l-am imaginat?

— Spun că mi se pare că intri în zona paranoică. L-am văzut pe Elliot. E îngâmfat şi agresiv, dar nu e un criminal.

Şi-a băgat mâna în buzunarul meu din faţă şi a scos cheile jeepului.

— Mă duc să arunc o privire. Rămâi aici! Nu stau mult.

Am ieşit din baie după el, prea nervoasă ca să vorbesc. Un îngrijitor care mătura bucăţele de popcom de pe hol s-a uitat lung la vederea lui Patch ieşind din toaleta femeilor. S-a holbat la noi, cu gura deschisă. L-am recunoscut de la şcoală. Brandt Christensen. Eram în aceeaşi clasă la engleză. Semestrul trecut l-am ajutat la o lucrare.

— Elliot mă aşteaptă pe mine, nu pe tine, am continuat cu voce mai scăzută. Mi-a spus anume să vin. Dacă nu apar, cine ştie ce păţeşte Vee. E un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

— Altceva?

I-am aruncat o privire trădătoare.

— Da. Dacă Vee păţeşte ceva, ai încurcat-o.

— Dacă păţeşti ceva, tu ai încurcat-o.

Am încercat o altă abordare.

— Îmi eşti dator. Fosta ta iubită nevrotică a încercat să mă ucidă. Mă iei cu tine şi ştii asta foarte bine!

Patch şi-a dres glasul, dar a sunat periculos de asemănător cu un râs.

— Care e planul tău? am întrebat. Mergi până la şcoală şi pândeşti la ferestre?
— Nu ştiu care e planul. Am avut unul, dar tocmai l-ai aruncat pe fereastră.
— Atunci mă laşi să vin?
— Am de ales?
Am încercat să nu arăt uşurare sau uimire. Am încercat să-mi păstrez o faţă serioasă şi să arăt că mi se cuvine. Dar pe dinăuntru mă gândeam „A fost prea uşor. Patch să facă un compromis?" Era o schimbare radicală. N-aveam timp să-i acord mai multă atenţie.
Patch a spus:
— Dacă vii, trebuie să facem o înţelegere.
Habar n-aveam ce voia să spună, dar m-am învoit repede.
— Bine, am dat din cap.
— Vei asculta instrucţiunile mele şi le vei urma cu atenţie?
— Da.
Spuneam adevărul în mare parte.
— Dacă-ţi spun să sari?
— Sar.
— Dacă-ţi spun să rămâi în maşină?
— Rămân în maşină.
Alt adevăr pe jumătate.
— Dacă-ţi spun să mă săruţi?
Inima mea a făcut o tumbă. După ce mi-am revenit, am replicat:
— Nu văd ce legătură are.
Un zâmbet de pirat.
— Nu se ştie niciodată.
În parcarea cinematografului, Patch şi-a îndreptat cheile spre jeep şi farurile au clipit. Deodată s-a oprit şi a înjurat în şoaptă.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat.
— Cauciucurile.
Am privit în jos şi, într-adevăr, amândouă cauciucurile din partea şoferului erau sparte.
— Nu-mi vine să cred, am exclamat. Am dat peste două cuie?
Patch s-a ghemuit în faţa cauciucului, trecând cu mâna pestegaură.
— Şurubelniţă. A fost o treabă intenţionată.
— Cine ar face aşa ceva?
S-a ridicat cât era de lung şi m-a privit cu un surâs sardonic.
— Vrei să spui că ai mulţi duşmani? am întrebat.
— Concluzie corectă.
Patch m-a condus spre cea mai apropiată maşină – un coupé– şi mi-a deschis portiera din dreapta şoferului. Apoi a ocolit şi s-a aşezat la volan. Mâna i-a dispărut sub volan.
— Ce faci? am întrebat.
Îmi răceam gura de pomană, pentru că ştiam foarte bine ce făcea.
— Caut cheia de rezervă.
Mâna lui Patch a reapărut ţinând două fire albastre. A rupt cu pricepere capetele firelor şi le-a unit. Motorul a pornit, iar el s-a întins peste consolă să mă privească.

— Pune-ți centura, Bombonico!
— Nu fur maşini.
A ridicat din umeri.
— Noi avem nevoie de ea acum. Ei nu.
— E furt. Nu e corect.
Patch nu părea deloc deranjat. De fapt, arăta un pic prea relaxat pe locul şoferului.
„Nu e prima dată când face asta”, m-am gândit.
— Bombonico…
A dat din cap spre locul de lângă el, făcându-mi semn să urc.
— Prima regulă a furtului de maşini: încearcă să nu stai la locul crimei mai mult decât e necesar.
— O clipă, am spus, de parcă i-aş fi adresat o rugăminte.
Am alergat înapoi spre cinema. Înăuntru, uşile de sticlă reflectau parcarea din spatele meu şi l-am văzut pe Patch ieşind din coupé.
— Salut, Brandt, i-am zis băiatului care încă mătura popcorn într-un făraş cu coadă lungă.
Brandt a privit în sus spre mine, dar şi-a îndreptat atenția rapid peste umărul meu. Am simțit că Patch venea în spatele meu. Era foarte asemănător cu felul în care un nor acoperea soarele, întunecând subtil peisajul, anunțând o furtună.
— Ce mai faci? a spus Brandt fără convingere.
— Am probleme cu maşina, am spus, muşcându-mi buzele şi încercând să fac o față care să inspire înțelegere.
— Ştiu că te pun într-o situație neplăcută, dar ținând cont că te-am ajutat cu lucrarea aia despre Shakespeare semestrul trecut…
— Vrei să-ți împrumut maşina.
— De fapt… da.
— E o rablă. Nu e un jeep.
A privit direct spre Patch, ca şi cum ar fi aşteptat un verdict.
— Merge? am întrebat eu.
— Dacă prin a merge te referi la faptul că i se învârt roțile, da, merge.
S-a căutat prin buzunare şi mi-a înmânat o pereche de chei.
— Ce model şi ce culoare e? am întrebat, prinzând cheile. S-a scărpinat pe obraz, nefiind încă în totalitate convins.
— Greu de zis. Jumătate Volkswagen, jumătate Chevette. A fost albastră. Asta înainte să ruginească în portocaliu.
— Ți-o aduc înapoi cât de repede pot, i-am promis.
Patch conducea pe străzile întunecate şi tăcute. N-a durat mult să ajungem la liceu. A oprit maşina lui Brandt în partea estică a clădirii şi a oprit motorul. Campusul era împădurit, dar crengile copacilor erau răsucite şi goale, nesusținând decât o ceață umedă, în spatele lor se ridica Bridgewater High.
Partea originară a clădirii a fost construită la sfârşitul secolului al XIX-lea, iar după ce apunea soarele semăna foarte mult cu o catedrală. Cenuşie şi foarte pustie. Foarte întunecată.
— Rămâi înăuntru, mi-a comandat Patch, coborând din maşină.

Purta un tricou strâmt negru, blugi negri Levi's şi cizme. Cu părul negru şi pielea lui oacheşă era greu să-l deosebeşti de fundal. A traversat strada şi după câteva momente s-a pierdut complet în noapte.

CAPITOLUL 28

S-au scurs cinci minute. Zece minute s-au făcut douăzeci. În timp ce urmăream cum se scurge timpul, mă luptam să ignor senzația neplăcută că sunt supravegheată. Am privit cât de discret am putut spre umbrele care înconjurau şcoala.

De ce întârzia Patch atât? Am trecut în revistă mai multe teorii, simțindu-mă tot mai neliniştită cu fiecare clipă. Dacă n-a găsit-o pe Vee? Dacă Elliot a descoperit că nu eu, ci Patch a intrat în şcoală? Dacă Elliot l-a învins?

M-am hotărât că nu avea niciun sens să stau în maşină, la vedere. Prinsă între uşurarea că am ieşit din maşină şi înțelegerea a ceea ce urma, m-am grăbit pe trotuar spre uşa din aripa estică.

Spre surprinderea mea, uşa nu era încuiată. Am deschis-o într-o clipă şi am privit cu prudență înăuntru. Ochilor mei le-au trebuit câteva secunde înainte să vadă ceva în raza lunii care cădea prin fereastra încastrată în partea de sus a uşii. Dulapurile erau aliniate de-o parte şi de alta a coridorului, ca nişte soldați. În locul unei senzații de linişte şi pace, culoarele emanau un pericol ascuns.

Am păşit în semiobscuritate. Luminile de afară au luminat primii câțiva paşi pe hol, dar după aceea n-am mai văzut nimic. Chiar lângă uşă era un panou cu întrerupătoare; le-am aprins pe fiecare pe rând. Nu s-a întâmplat nimic.

De vreme ce afară era curent electric, am înțeles că înăuntru fusese tăiat manual. M-am întrebat dacă asta făcea parte din planul lui Elliot. Voia să joace în întuneric pentru că ştia că eram în dezavantaj. Nu-l vedeam pe el. N-o vedeam pe Vee. Trebuia să pipăi drumul prin fiecare sală din şcoală, jucând un joc de eliminare.

Întinzându-mi mâinile în față, am început să merg. În fiecare zi din timpul săptămânii treceam pe acest coridor de mai multe ori, dar în întuneric îmi părea dintr-odată străin. Şi mai lung. Mult mai lung. Eram convinsă că un obiect nevăzut mă aştepta în față.

Elliot ar putea fi sprijinit de dulapuri chiar acum, zâmbind, în timp ce eu mă rătăceam tot mai mult prin şcoală.

Ținându-mă de dulapuri, mi-am croit drum pe lângă vitrina cu trofee din fața biroului domnişoarei Greene. La prima bifurcație de pe coridor m-am oprit şi am evaluat situația. Dac-o luam la stânga, probabil că ajungeam în sala de muzică şi în sala de mese. Dac-o luam la dreapta ajungeam la alte birouri administrative, o scară dublă care ducea sus. Am continuat să merg drept înainte. M-am hotărât să încep cu sălile de clasă.

Mi-am prins piciorul în ceva şi înainte să pot reacționa m-am rostogolit pe podea. O lumină difuză trecea printr-o fereastră chiar deasupra capului, în timp ce luna s-a ascuns între nori, luminând chipul celui de care m-am împiedicat. Fața lui Jules era albă, imobilă. Părul lung era încâlcit peste față ca o pânză de păianjen, iar mâinile îi atârnau de-o parte şi de alta. Era mort. Am sărit în picioare şi mi-am înăbuşit un strigăt. Am vrut să-l strig pe Patch, dar asta m-ar fi dat de gol şi i-ar fi indicat lui Elliot că Patch era în şcoală.

Dacă nu ştia deja. Eram copleşită de lipsa de informaţie şi încercam să înţeleg ce putea să însemne moartea lui Jules. Elliot l-a ucis? Mintea mea se frământa cu altă posibilitate. L-a ucis Patch?

Lumina care venea prin fereastră scădea cu rapiditate şi am făcut o recapitulare rapidă a împrejurimilor. În faţă, un nou coridor fără sfârşit. Biblioteca era spre stânga pe scări. Sălile de clasă începeau din dreapta. Am ales biblioteca şi am grăbit pasul, ca să măresc distanţa dintre mine şi corpul lui Jules.

Nici uşa bibliotecii nu era încuiată. Bâjbâind pe lângă mesele circulare aşezate la intrare, m-am îndreptat cu atenţie spre rafturile de cărţi. După ele, în spatele bibliotecii, erau cele trei săli de studiu. Erau izolate fonic; dacă Elliot voia s-o izoleze pe Vee, părea locul ideal.

— Hei? am şoptit. E cineva aici?

Nu mă aşteptam la un răspuns şi m-am oprit speriată când mi-a răspuns un geamăt masculin.

Folosind rafturile drept ghid m-am îndreptat spre zona de unde credeam că venise sunetul.

— Cine-i acolo? am şoptit. Hei? Mă auzi?

M-am lăsat în patru labe şi m-am târât pe covor, controlând podeaua. N-am simţit nimic. Poate nu auzisem bine de unde venea sunetul. Eram pe punctul de a mă retrage şi de a încerca pe următorul rând, când am atins cu degetele un material. Jeanşi care acopereau ceea ce părea a fi un picior musculos şi mai jos nişte şireturi.

Corpul nu a reacţionat la atingerea mea.

— Cine e acolo? am întrebat, cu un impuls subit de a fugi.

N-a răspuns şi, în ciuda raţiunii, dar împinsă de o curiozitateoribilă şi subjugantă, i-am căutat mâna. Ceva nu era în regulă. Degetele erau prea ţepene, pielea umedă. Luminile de pe coridor s-au aprins brusc, revărsându-se în bibliotecă.

Eram în genunchi lângă un corp. Ochii goi ai lui Elliot mă fixau. Înainte să-l pot înfrâna, mi-a scăpat un ţipăt ascuţit. M-am ridicat în picioare, alergând spre ieşirea din bibliotecă. Împleticindu-mă pe lângă mese şi încurcându-mi picioarele în scaune, m-am clătinat pe uşă afară şi atunci luminile s-au stins, aruncând iar totul în întuneric.

— Patch! am ţipat, alergând orbeşte în faţă. Unde eşti?

Am încercat să înţeleg ce se întâmpla, dar raţiunea mă părăsise. „Fugi!” mi-am ordonat. „Du-te spre o ieşire!”

Jules era mort. Elliot era mort. Cine i-a ucis? Cine a mai rămas? Unde erau Patch şi Vee? „Patch i-a ucis, îmi şopteau cele mai negre temeri. E în stare. I-a plăcut să te terorizeze pe Arhanghel. Găseşte o plăcere crudă în jocurile minţii. Dabria a spus că vrea să te ucidă. Şi în seara asta? Ai crezut că era ciudat că a fost de acord să te lase să vii. Poate că era planul lui de la început să te atragă aici. Are acoperirea perfectă. Tu te fereşti de Elliot. Nu-l suspectezi de nimic.”

O lovitură în spate m-a dezechilibrat. O a doua lovitură m-a aruncat într-o parte. M-am lovit cu capul de un dulap şi mi-am pierdut răsuflarea.

Au apărut doi ochi negri în spatele unei cagule.

M-am ridicat şi am încercat să fug. Un braţ a ţâşnit şi mi-a tăiat calea. Cu celălalt braţ m-a prins cu spatele la dulap.

— Ai crezut că sunt mort?
Îi auzeam zâmbetul rece şi satisfăcut din voce.
— Nu puteam renunţa la ultima şansă de mă juca cu tine. Spune-mi, cine ai crezut că era băiatul rău? Elliot? Sau ţi-a trecut prin minte că prietena ta cea mai bună te-ar putea atrage într-o capcană? Sunt pe-aproape, nu? Aşa e cu frica. Scoate tot ce-i mai rău din noi.
— Tu eşti.
Vocea mi-a tremurat. Jules şi-a smuls masca.
— În persoană.
— Cum ai făcut? Te-am văzut. Erai mort.
— Mă lauzi prea mult. A fost numai meritul tău, Nora. Dacă mintea ta n-ar fi fost atât de slabă, n-aş fi putut face nimic. Te fac să te simţi prost? E descurajant să ştii că, dintre toate minţile pe care le-am invadat, cu a ta a fost cel mai uşor? Şi cel mai distractiv.
Mi-am lins buzele. Aveau un gust ciudat, o combinaţie de uscat şi lipicios.
— Unde e Vee?
M-a bătut pe obraz.
— Nu schimba subiectul! Ar trebui să înveţi să-ţi controlezi frica. Frica subjugă logica şi lasă loc pentru tot felul de ocazii oamenilor ca mine.
Mi-a apucat braţul şi m-a tras după el.
Mi-am băgat unghiile în braţul lui şi m-am răsucit, dar el mi-a dat un pumn în stomac. M-am clătinat, căutând aerul care nu mai intra. Am şters cu umărul un dulap, până când am rămas ghemuită pe podea. Un fir de aer mi-a pătruns pe gât şi m-am înecat.
Jules şi-a atins urmele unghiilor mele pe braţ.
— Asta o să te coste.
Dinţii i-au strălucit în întuneric, dar ochii îi rămâneau întunecaţi, ca două obiecte care reflectau şi mai puţină lumină.
— Ce ai de gând să faci cu mine?
Era o isterie disperată în vocea mea.
M-a ridicat, m-a târât pe coridor şi a deschis o uşă. M-a aruncat înăuntru şi am căzut, lovindu-mă cu palmele de podeaua dură. Uşa s-a trântit după mine. Ochii mei nu s-au obişnuit cu lumina pentru că nu era nicio lumină.
Deodată s-a aprins un chibrit, aruncând umbre mişcătoare în cameră. În aer persista un miros familiar de praf de cretă, transpiraţie şi formaldehidă. Planşe cu corpul uman şi secţiuni în celula umană umpleau pereţii. O masă neagră şi lungă, cu o chiuvetăse afla în mijlocul camerei, în faţa unor rânduri de bănci asemănătoare. Ne aflam în sala de biologie a antrenorului McFarland.
Mi-a atras privirea o strălucire de metal. Pe podea, înghesuit de coşul de gunoi, era un scalpel. Nu-l văzuseră nici antrenorul, nici îngrijitorul. L-am strecurat sub betelia jeanşilor chiar când Jules mă trăgea în picioare.
— A trebuit să tai curentul electric, a spus, aşezând lumânarea pe cea mai apropiată bancă.
Lumina a surprins un zâmbet diabolic.
— Nu te poţi juca de-a v-aţi ascunselea pe lumină.
Am încercat să par curajoasă.
— Ai de gând să-mi spui unde e Vee?

Nu l-am menționat pe Patch, sperând că Jules nu ştia că era pe-aici.... pe undeva.

A tras două scaune şi le-a aşezat față în față.

— Ia loc!

Am privit spre ferestrele din partea cealaltă a camerei şi m-am întrebat dacă aş putea deschide una să fug. Printre o mulțime de alte gânduri de autoconservare mi-am spus să nu par speriată. De undeva dintr-un colț al minții mi-am amintit un sfat de la un curs de autoapărare. Priveşte în ochi... arată încrezătoare... foloseşte-ți judecata. Toate erau mai uşor de zis decât de făcut.

Jules m-a apăsat de umeri, forțându-mă să mă aşez pe scaun. Metalul rece mi-a pătruns prin pantaloni. Jules s-a trântit pe celălalt scaun, corpul său prea înalt făcând scaunul să pară prea mic. Şi-a întins picioarele. Un braț i se bălăngănea pe spătar.

— Să vorbim, Nora.

Am sărit de pe scaun. Jules m-a prins de mijloc înainte să apuc să fac trei paşi şi m-a aruncat înapoi pe scaun.

— Cândva am avut cai, a spus. Cu mult timp în urmă aveam un grajd cu cai. Cei mai mulți erau arabi, dar câteodată aveam şi câte un cal spaniol. Caii spanioli erau preferații mei. Îmi erau aduşi direct mie, după ce erau prinşi din sălbăticie. În câteva săptămâni îi supuneam. Dar era întotdeauna şi calul acela rar care refuza să se lase învins. Ştii ce le făceam cailor care refuzau să se lase învinşi?

M-am cutremurat cu gândul la răspuns.

Sperând să câştig controlul asupra conversației, am început:

— Tu ai ucis-o pe Kjirsten Halverson?

— Trebuia să testez loialitatea lui Elliot. I-am luat ce era mai important. Spre meritul lui, şi-a revenit.

M-am mirat de felul în care îmi tremura vocea.

— L-am văzut pe Elliot în bibliotecă. L-ai ucis şi pe el, nu? De ce?

A venit mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună cevaesențial.

— Dacă ai de gând să comiți o crimă, nu lăsa niciodată urme. Elliot făcea parte din plan. Ştie prea multe.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

— Nu te-ai prins încă? Credeam că eşti o fată isteață.

Lumina lumânării îi sublinia cruzimea chipului şi crea iluzia căochii îi căpătaseră culoarea argintului topit.

— M-am jucat cu tine, Nora. Te-am tras pe sfoară. Te-am folosit pe tine pentru că tipului căruia îi vreau răul nu pot să-i fac rău. Ştii cine e tipul?

Toate încheieturile din corp păreau că îmi plesnesc. Ochii mi se împăienjeniseră. Fața lui Jules era ca dintr-un tablou impresionist, fără detalii, cu margini neclare. Sângele mi s-a scurs din cap şi am simțit că încep să alunec de pe scaun. Mai căzusem aşa de suficiente ori înainte ca să ştiu că aveam nevoie de fier. Cât mai repede.

M-a lovit peste față din nou.

— Concentrează-te! Despre cine vorbesc?

— Nu ştiu.

Nu-mi puteam folosi vocea decât în şoaptă.

— Ştii de ce nu-i pot face niciun rău? Pentru că nu are corp. Dacă l-aş închide şi l-aş tortura n-ar folosi la nimic. Nu poate simți niciun pic de durere. Ar trebui să ştii deja despre cine e vorba. De ce eşti atât de tăcută, Nora? Nu-ți dai seama?

Un firicel de transpirație mi s-a prelins pe spate.

— În fiecare an, la începutul lunii evreieşti Heşvan, ia controlul asupra corpului meu. Nu are un corp al lui, aşa că îl posedă pe al meu. Două săptămâni. Atâta timp pierd controlul. N-am libertate, n-am puterea de a alege. Nu am parte de luxul de a evada în timpul celor două săptămâni, împrumutându-mi trupul, ca să mă întorc când s-a terminat. Aşa aş putea să mă conving că nu se întâmplă cu adevărat. Nu. Sunt tot acolo, prizonier în propriul meu corp, trăind fiecare clipă, a spus el cu un ton chinuit. Ştii cum e? Ştii? Eşti foarte tăcută, Nora. Te chinui, Nora?

Am tăcut, ştiind că era periculos să vorbesc. Jules a râs, scoțând un şuierat printre dinți. A fost mai sinistru decât orice alt sunet pe care l-am auzit vreodată.

— I-am făcut un jurământ care îi dădea voie să îmi controleze corpul în timpul lunii Heşvan. Aveam şaisprezece ani, a spus el.

A ridicat din umeri, dar era rigid.

— Ce ştiam eu? M-a păcălit să fac jurământul promițându-mi avere. După ce am jurat, mi-a spus că averea mea e cunoaşterea. Mi-a spus că nu sunt om. Îți vine să crezi? Că nu sunt om. Mi-a spus că mama mea, o pământeancă, s-a culcat cu un înger căzut.

A rânjit oribil, cu transpirația curgându-i pe frunte.

— Ce a ieşit din această unire e istorie. Am pofta de viață a mamei şi şiretenia tatei. Ți-am spus că am moştenit şi alte trăsături de la tatăl meu? La fel ca el, te pot amăgi. Te fac să vezi ce nu există. Te fac să auzi voci.

Ca acum. Mă auzi, Nora? Ți-e frică?

— Deci? Ți-e frică?

Mi-a bătut cu degetul pe frunte.

— Ce se întâmplă aici, Nora? N-ai nimic de spus?

Mi-am închis ochii şi o lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Îți aminteşti seara în care ne-am întâlnit prima dată? Am sărit în fața maşinii. Era întuneric, era ceață. Erai deja agitată, ceea ce a făcut să fie mult mai uşor să te amăgesc. Mi-a plăcut să te sperii. Acea primă seară mi-a deschis apetitul.

— Aş fi observat dacă tu ai fi fost tu cel cu cagula, am spus cu cât curaj am găsit. Nu sunt prea mulți oameni atât de înalți ca tine.

— Nu mă asculți. Te pot face să vezi ce vreau eu. Chiar crezi că aş neglija un detaliu atât de evident precum înălțimea? Ai văzut ce am vrut eu să vezi. Ai văzut un bărbat oarecare cu o mască neagră pe față.

Am tăcut o clipă.

— Nu mi-ai răscolit cu adevărat dormitorul. Doar m-ai făcut să cred asta. De asta era în ordine când a ajuns poliția.

M-a aplaudat încet şi rar.

— Foarte bine, Nora. Vrei să ştii partea cea mai tare? Ai fi putut să mă blochezi. N-aş fi putut să mă ating de mintea ta fără permisiunea ta. Am intrat şi tu nu ai opus rezistență. Ai fost slabă. A fost uşor.

Brusc, m-a lovit gândul că ceva nu era în regulă la această conversație.

— De ce îmi spui toate astea acum?
— Pentru că după seara asta nu mai contează.
M-a copleşit un sentiment de neputință. Nu era nevoie să spună mai multe. Ştiam că nu mă va lăsa să ies vie de aici. „Trage de timp, mi-am spus. Continuă să vorbeşti. Nu renunța.”
— Adică îmi faci mie rău ca să-i faci rău lui Patch.
— Pune-te în locul meu! Imaginează-ți o ură atât de mare, că numai răzbunarea ar putea-o vindeca. Imaginează-ți că nimic, dar *nimic* nu ar fi prea mult. Imaginează-ți cum este să cheltui cantități uriaşe de energie şi de resurse ca să supraveghezi cu atenție obiectul răzbunării, aşteptând cu răbdare momentul în care soarta îți scoate în cale o ocazie nu doar să te răzbuni, dar şi să întorci balanța în favoarea ta.
Ochii i s-au fixat asupra mea.
— Tu eşti ocazia aceea.
— Supraestimezi cât sunt eu de importantă pentru Patch, am replicat, în timp ce o sudoare rece mi se prelingea pe ceafă. Dacă-mi faci mie rău n-o să-l răneşti pe el.
— Între cuvântul tău şi al lui Elliot asupra acestui subiect, îl cred pe el.
Mi-a picat fisa. Jules nu era bolnav în seara în care a dispărut în toaletă la Delphic. Şi nu era bolnav în seara în care ne-am dus la Borderline. Nu era decât simplul fapt că Patch nu trebuia să-l vadă. În momentul în care Patch îl vedea, totul se termina. Elliot era ochii şi urechile lui Jules, dându-i informații.
— După ce Elliot m-a convins că între tine şi Patch există o atracție, am văzut ocazia. Am ştiut că trebuie să te ucid.
Vorbele lui s-au stins între noi. Am înghițit ca să alung un val de neîncredere, confuzie... groază.
Jules s-a aplecat în față, aşezându-şi mâinile pe coapse. Şi-a strâns mâinile între genunchi şi m-a privit speculativ.
— Acum, că ştii ce urmează: îți ofer o alegere. Joacă un ultim joc şi-ți amâni moartea cu câteva minute. Refuză şi te trimit în mormânt chiar acum.
Am clipit să-mi alung lacrimile. Aveam o singură carte şi m-am hotărât s-o folosesc.
— Ascultă-mă! Am atins una dintre cicatricile lui Patch şi am aflat că vrea să mă ucidă.
Jules s-a ridicat de pe scaun cu un hohot de râs.
— Chiar vrei să mă contrazici, Nora? O țin pe prietena ta cea mai bună ostatică în clădire. Poate că am legat-o de o bombă; n-ai de unde să ştii. O singură apăsare de buton...
Şi-a arcuit sprâncenele ca pentru a întreba: „Cum rămâne?”
— Nu vreau să intru în jocul tău.
— Jocul ăsta va fi foarte distractiv.
Mi-am şters mâinile de coapse. Mi-am schimbat poziția pe scaun şi scalpelul a alunecat mai adânc în jeanşi. Dacă nu eram atentă putea să cadă într-un loc de unde nu-l mai puteam recupera. Dacă Jules mă forța să stau în picioare, putea aluneca în jos pe picior. Şi totul s-ar termina.
— Jocul e foarte simplu, a continuat el, mergând în sus şi în jos în fața sălii. Dacă intri în joc, îți acord zece minute singură cu Patch. Dar în timpul acelor zece minute vreau să-i spui că urăşti ziua în care l-ai întâlnit. Spune-i

cum ți-a distrus viața. Spune-i că dacă n-ar fi fost el nu ți s-ar fi întâmplat niciodată asta. Fă-l să înțeleagă că ai da orice să te întorci în ziua aceea fatidică şi să-l scoți din viața ta. Fă-l să înțeleagă că-i urăşti sufletul negru şi stricat, a spus Jules, ferm ca o stâncă.

Am simțit cum lacrimi grele se rostogoleau dinăuntrul meu. Jules se plimba încoace şi încolo. Mi-a atins uşor umărul cu vârful degetelor.

— Nu sunt chiar aşa un păgân, nu? Îți ofer posibilitatea de a alege, ceea ce e mai mult decât mi-a oferit el mie. Zdrobeşte-l, Nora! Dacă mă convingi, îi dau drumul lui Vee.

— Şi dacă nu te conving?

— O să te oblig să priveşti în timp ce o ucid.

— Unde e Patch? E aici? am întrebat, încercând să-l demasc pe Jules.

Tot ce puteam spera era că Patch se afla undeva în şcoală, pândind.

— Nu s-a aşteptat să mă întâlnească atunci când a intrat. L-am lovit în spate.

Ochii lui ucigători au devenit încrezuți.

— E leşinat un timp. Când se trezeşte, va fi gata să înceapă jocul.

Inima mi s-a prăbuşit. Îl avea pe Patch. O avea pe Vee. Aproapecă auzeam un ceas ticăind undeva în creierul meu. Timpul aproape că expirase. Eram prinsă între Patch şi Vee şi nu puteam să aleg pe unul dintre ei. Nu puteam să-i spun acele minciuni îngrozitoare lui Patch. Nu voiam să-l fac să sufere. Dar nu voiam nici ca Vee să moară. Îmi spuneam că nu era vorba despre ce voiam eu. Vee nu merita să moară.

— Lasă-mă să ghicesc la ce te gândeşti acum, a spus Jules, oprindu-se. Te gândeşti că nu va trebui să te prefaci prea mult când vei vorbi cu Patch. Pentru că acum începi să-ți doreşti să nu-l fi întâlnit niciodată. Îți doreşti să nu se fi îndrăgostit niciodată de tine şi te disprețuieşti pentru că te-ai îndrăgostit de el. Dă-i drumul, Nora! Râzi! Râzi cu ciudă de ce ți-a făcut, râzi de propria ta prostie!

Am căutat scalpelul prin blugi şi am sărit de pe scaun.

— Nu te apropia de mine! Te înjunghii. Jur că o fac.

Jules şi-a izbit brațul peste masa lungă din fața clasei, lovind eprubetele de tablă şi împrăştiind hârtii pe jos.

Apoi s-a repezit spre mine. Panicată, am ridicat scalpelul cât de tare am putut. L-am nimerit în palmă, tăindu-i pielea.

Jules a şuierat şi s-a retras.

— Dă-mi scalpelul!

Fiecare cuvânt era o comandă glacială. I-am înfipt scalpelul în coapsă.

Jules a privit cu uimire la metalul care-i ieşea din picior. L-a smuls folosindu-şi ambele mâini, cu fața contorsionată de durere. A deschis mâinile şi scalpelul a căzut cu un zornăit.

El s-a repezit din nou spre mine.

Am țipat şi m-am ferit, dar mi-am lovit şoldul de marginea unei bănci; mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit. Scalpelul era la câțiva metri mai încolo.

Jules m-a întors pe burtă şi a îngenuncheat deasupra mea. Mi-a îndoit brațele cu o asemenea forță, încât umerii mi s-au ridicat de pe podea. Mi-a apăsat fața de gresia dură, strivindu-mi nasul şi înăbuşindu-mi țipetele.

— O încercare curajoasă, a mârâit el, dar asta n-o să mă ucidă.

M-am luptat pentru scalpel, înfigându-mi degetele în podea că să ajung acei ultimi centimetri. L-am dibuit cu degetele. Eram foarte aproape, când Jules m-a tras înapoi.

L-am lovit puternic cu genunchiul între picioare; a gemut şi a căzut moale într-o parte. M-am ridicat în picioare, dar el s-a rostogolit spre uşă, îngenunchind între ea şi mine.

Părul îi atârna în ochi. Boabe de sudoare îi curgeau pe faţă. Avea gura strâmbă, cu un colţ ridicat în sus de durere.

Fiecare muşchi din corpul meu era încordat, gata să intre în acţiune.

— Mult succes dacă vrei să scapi, a spus cu un zâmbet cinic, care părea că necesită mult efort. Vei vedea ce vreau să spun.

Apoi s-a prăbuşit.

CAPITOLUL 29

N-aveam nicio idee unde era Vee. Gândul logic care mi-a venit era să gândesc ca el: *unde aş ţine-o pe Vee ostatică dacă aş fi în locul lui*?

„Vrea să fie greu de evadat şi greu de găsit”, mi-a trecut prin minte.

Asta însemna că Vee era probabil la nivelul al treilea, cel mai înalt şi cel mai departe de locul pe unde am intrat. Am evocat mental o schemă a clădirii, concentrându-mi atenţia spre aripa vestică, formată numai din săli de clasă. Exista şi un al patrulea nivel, mai mic, mai mult o mansardă. O scară îngustă la care se ajungea doar de la etajul trei ducea spre nivelul patru. Erau două săli de clasă de tip bungalou: clasa de avansaţi la spaniolă şi laboratorul eZine.

Vee era în laboratorul eZine. Ştiam.

Mergând cât de repede puteam prin întuneric, am pipăit drumul pe două rânduri de scări. După câteva încercări şi eşecuri am găsit scara îngustă care ducea spre laboratorul eZine. Ajunsă la capăt, am împins uşa.

— Vee? am strigat în şoaptă.

Ea a gemut uşor.

— Eu sunt, i-am spus, bâjbâind cu atenţie spre partea cealaltă a camerei.

Teama mea cea mai mare era să nu dau peste vreun scaun care să-i indice lui Jules unde mă aflam.

— Eşti rănită? Trebuie să ieşim de aici, i-am spus, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Jules m-a lovit în cap, a gemut Vee, destul de tare. Nu văd. Nu văd nimic!

— Şşş, am spus, punându-i mâna la gură. Ascultă-mă! Luminile sunt stinse, e doar întuneric. Ţine-mă de mână! Coborâm scările.

— Cred că mi-a distrus ceva. Îmi zvâcneşte capul. Chiar cred că am orbit. Sunt ca Helen Keller.

Am încercat să nu par îngrijorată.

— Nu ai orbit. Când ajungem la nivelul principal, o luăm pe la ieşirea de lângă vestiarul sportivilor.

— A pus lanţuri pe toate uşile.

S-a lăsat un moment de tăcere încordată. Mi-am amintit că Jules mi-a urat succes şi acum ştiam de ce. Am simţit un fior ascuţit pornind din inimă şi străbătându-mi tot corpul.

— Nu şi pe uşa pe care am intrat, am spus într-un final. Uşa din aripa de est e descuiată.

— Probabil că e singura. Eram cu el când le-a legat pe celelalte.

— Dacă aia e singura uşă descuiată, va încerca s-o blocheze. Va aştepta să mergem noi la el.

— Avem nevoie de o diversiune.

Dinţii lui Vee clănţăneau, probabil de frică şi de şoc.

— Sunt bună la diversiuni, nu?

Nu părea prea încrezătoare.

— Pe mine mă vrea, am spus. Îl pot atrage de la uşă suficient cât să ieşi. Cheamă poliţia! Spune-le că Elliot e în bibliotecă.

— Trăieşte? a întrebat Vee în şoaptă.

Stăteam ghemuite una în alta, iar brațul lui Vee tremura lângă al meu. Am simțit că-şi ridică tricoul şi-şi şterge ochii.

— E numai vina mea.

— E vina lui Jules.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat prietena mea. Poate găsim o altă cale.

— O să fie bine, am liniştit-o, încercând să par optimistă.

Vee a lăsat să-i scape un suspin. Amândouă ştiam că mințeam. Ne-am furişat pe scări, lipite de perete. La prima bifurcație amstrâns-o de mână ca să-i dau semnalul. Ea trebuia s-o ia pe coridorul dinspre sud, un al doilea coridor care dădea spre sala de mese şi să meargă spre est. Eu trebuia să rămân pe coridorul nordic principal, să fac zgomot şi să-l atrag pe Jules spre vest. Vee m-a strâns încurajator, după care mi-a dat drumul. Se îndepărta. Am avut nevoie de tot curajul să nu merg după ea.

Nu am ajuns prea departe când am auzit târşâitul unui pantof în tunelul de întuneric din față. Un sunet gutural, nu chiar un râs, s-a rostogolit spre mine şi părea să mă înghită.

— Măi, măi, pe cine avem noi aici? a rânjit Jules.

Vocea n-avea chip.

M-am întors şi am fugit. În spatele meu, pantofii lui Jules scârțâiau în timp ce se frecau de dalele din pardoseală. Am luat-o la stânga la prima bifurcație şi am alergat pe un coridor abrupt. Am luat-o apoi la dreapta, alergând cât de tare puteam spre uşile duble ale sălii de sport.

Singurul gând care-mi răsuna în minte era acela că, dacă ajungeam la timp la dulapul meu din sala de sport, mă puteam încuia înăuntru. Vestiarul fetelor era plin de sus până jos cu dulapuri uriaşe. Jules ar avea nevoie de timp până le-ar deschide pe fiecare în parte; dacă aveam noroc, poliția putea ajunge înainte să mă găsească.

M-am năpustit în sala de sport şi am alergat spre vestiarul fetelor. Imediat ce am apăsat pe clanța uşii am simțit un val de groază. Uşa era încuiată. Am căutat înnebunită altă uşă, dar eram prinsă în sala de sport. M-am retras spre uşă, strângând ochii ca să nu leşin şi ascultând cum mi se accelerează respirația.

Am deschis ochii chiar când Jules, transparent ca o fantomă, a păşit în lumina neclară a lunii care se strecura prin ferestre. Cămaşa îi era legată pe coapsă, o pată de sânge se scurgea prin material. Purta un tricou cu mânecă lungă, făcut pe comandă, şi pantaloni de stofă. La brâu avea un pistol. Mâinile îi atârnau de-o parte şi de alta a corpului, cu degetele întinse de încordare.

— Te rog, lasă-mă să plec, am şoptit.

— Vee mi-a spus ceva interesant despre tine. Ți-e frică de înălțime.

Şi-a ridicat privirea spre grinzile de deasupra sălii de sport. Unzâmbet de anticipație i-a schimonosit fața.

Aerul stătut din sală era îmbibat cu mirosul de transpirație şi de lac de podele. Temperatura era excesiv de ridicată. Umbrele se întindeau înainte şi înapoi peste podeaua lucioasă, pe măsură ce luna se ascundea între nori. Jules stătea cu spatele la tribune şi atunci l-am zărit pe Patch mişcându-se în spatele lui.

— Tu ai atacat-o pe Marcie Molnar? l-am întrebat pe Jules.

Vocea îmi tremura, în ciuda eforturilor mele de a o stăpâni.

— Elliot mi-a spus că nu vă aveți bine. Nu mi-a plăcut ideea ca altcineva să aibă plăcerea de a-mi chinui fata.

Apoi a păşit brusc în faţă şi m-a apucat de încheietură, răsucindu-mă în fața lui. Am simțit cum pistolul îmi apăsa tâmpla stângă.

— Mă îndoiesc că trebuie să-ți spun cum funcționează ăsta, i-a spus Jules lui Patch. Nu mai face niciun pas.

De sub şapcă ochii lui Patch erau aprinşi, numai foc şi pară.

— Dă-ți jos şapca, i-a ordonat Jules. Vreau să-ți văd expresia de pe față când o ucid. Nu poți să faci nimic ca să o salvezi. Cum nici eu n-am putut face nimic ca să scap de jurământul pe care mi l-ai smuls.

Patch a îndrăznit să se mai apropie câțiva paşi. Se mişca uşor, dar i-am simțit prudența stăpânită. Pistolul m-a apăsat mai tare.

— Opreşte-te sau o spulber, l-a avertizat Jules.

Patch a aruncat o privire rapidă la distanța dintre noi, calculând cât de repede ar putea-o parcurge. A văzut şi Jules.

— Nu încerca, l-a oprit cu răceală.

— N-o s-o împuşti, Chauncey, a zis Patch, cu fața lipsită de expresie.

„Chauncey" m-am gândit eu, dar nu conta.

Jules, Chauncey, oricine ar fi fost a spus:

— Nu?

Şi a apăsat pe trăgaci. Pistolul a pocnit şi eu am deschis gura să țip, dar tot ce a ieşit a fost un suspin tremurat.

— Revolver, a explicat Jules. Celelalte cinci camere sunt încărcate.

Tot corpul îmi tremura, abia mă mai puteam ține pe picioare.

Patch mă privea.

— Nu vrei să foloseşti mişcările alea de box cu care te tot lauzi? m-a întrebat.

— Po-poftim? m-am bâlbâit eu.

Fără nicio avertizare, m-a invadat un val de putere. Forța străină s-a extins în mine. Corpul meu era complet vulnerabil în fața lui Patch, toată forța şi libertatea mi-au fost confiscate, în timp ce el mă lua în stăpânire.

Înainte să am timp să-mi dau seama cât de tare mă îngrozea această lipsă de control, o durere copleşitoare mi-a săgetat mâna şi mi-am dat seama că Patch îmi folosea pumnii ca să-l lovească pe Jules. Pistolul i-a zburat din mână şi a alunecat pe podeaua sălii.

Un val de sânge a țâşnit şi s-a auzit un strigăt veninos. Patch le-a ordonat mâinilor mele să-l împingă pe Jules cu spatele de tribune. Jules s-a împiedicat şi a căzut înăuntru.

Până să-mi dau seama, mâinile mele îi strângeau gâtul lui Jules, izbindu-i capul în spate de tribune cu un *zbang!* L-am ținut acolo, apăsându-mi degetele pe gâtul lui. Ochii i s-au mărit, apoi i s-au bulbucat. Încerca să vorbească, mişcându-şi buzele neinteligibil, dar Patch n-a renunțat.

Când vasele de sânge de pe gâtul lui Jules au devenit străvezii şi capul i-a căzut într-o parte, am țipat „Opreşte-te!" în gând.

La auzul țipătului, Patch a dispărut din mine. S-a evaporat atât de rapid, încât am rămas amețită.

Aveam din nou controlul asupra mâinilor mele şi le-am luat de pe gâtul lui Jules. A gâfâit după aer şi a clipit spre mine.
L-am căutat cu privirea pe Patch în sală. Era pe podea, la câțiva paşi distanță, nemişcat.
Ridicându-se, Jules şi-a desfăcut gulerul. Masându-şi gâtul, a şchiopătat către Patch, îndoindu-şi piciorul rănit la fiecare pas. Cuțitul cu care-l lovisem era în mâna lui; l-a aruncat în jos, înfigându-l în spatele lui Patch. În cicatrici.
— Asta ar trebui să-l scoată din circulație, mi-a spus. E punctul lui slab. Mai mult sau mai puțin.
Nu-l ascultam. În vârful tribunelor era o scară de fier, înşurubată de perete. Ajungea până la grinzile de deasupra sălii de sport. La capătul îndepărtat al grinzilor, pe peretele opus era o gură de ventilație. Dacă puteam ajunge până la ea, puteam să mă strecor înăuntru şi să caut altă ieşire.
Am rupt-o la fugă peste tribune. Am pus piciorul pe prima scăriță şi am început să urc. Jules a scos un mârâit.
Se auzea un zăngănit la fiecare pas pe care-l făceam. Şi atunci am făcut o greşeală.
Am aruncat o privire spre sala de dedesubt şi am simțit că-mi pierd echilibrul. M-a copleşit emoția. Frica era atât de puternică, încât mă apăsa. Mi-a încețoşat privirea şi am încercat să mă agăț de ceva. Nu ştiam în ce loc de pe scară mă aflam. Unde-mi stăteau picioarele? Mai aveam câțiva centimetri şi cădeam?
Dar l-am auzit pe Jules pe scară. Atunci mi-a recăpătat hotărârea şi am continuat să urc.
În vârf m-am aşezat pe cea mai apropiată grindă. Am înconjurat-o cu brațele, apoi mi-am pus piciorul drept pe ea. Eram cu fața la perete şi cu spatele la gura de ventilație, dar acum nu mai puteam face nimic. Cu mare atenție, m-am ridicat în genunchi. Mi-am folosit toată atenția ca să mă concentrez asupra grinzii, şi nu asupra podelei de dedesubt şi am început să mă târăsc înapoi peste suprafața sălii de sport. Era prea târziu.
Jules era la mai puțin de patru metri de mine, pe grindă. Mână după mână, se apropia de mine.
O pată întunecată de pe încheietura lui mi-a atras atenția. La început nu mi-a venit să cred ce vedeam. Jules avea... *semnul meu?*
Văzând obiectul atenției mele, Jules a râs.
— Dabria te vrea moartă aproape la fel de mult ca şi mine. În cazul în care ea eşuat a vrut să se asigure că eu am un motiv foarte bun să te curăț. Şi asta mi-a şi dat.
— Ăsta e semnul meu, am spus răguşită.
— M-am născut în 1549. De atunci moartea nu mi-a bătut niciodată la uşă. Nephilimii sunt nemuritori. Nu avem suflet, nici nu putem aspira la o viață după moarte. Sau aşa am crezut până când Dabria mi-a spus o poveste ciudată. Mi-a spus că există un document scris despre un înger căzut care şi-a recăpătat corpul după ce l-a ucis pe nephilimul care i-a făcut un jurământ de credință.
Am tăcut o clipă.
— Vrei să spui că Patch îşi primeşte corpul înapoi dacă te ucide.

Zâmbetul cu dinții încleştați al lui Jules mi-a confirmat că aveamdreptate.
— De ce nu te-a ucis încă? am întrebat.
— Pentru că s-a îndrăgostit de tine.
— Po-poftim?
— Se pare că există o singură metodă să ucizi un nephilim.
A început să-şi bată joc de mine.
— Are nevoie de sacrificiul unui urmaş de-al meu de parte feminină.
Foarte încet, Jules şi-a învârtit brațul astfel încât semnul său să se afle între noi.
Ultimele cuvinte pe care mi le spusese Dabria mi se învârteau în minte:
Patch are nevoie de tine pentru un corp, a spus ea.
M-am întors şi mai mult în trecut, la ziua în care l-am întâlnit prima dată pe Patch.
Separe că am nevoie de sacrificiul unei femei. Plănuisem s-o fac să aibă încredere în mine mai întâi, dar dacă eşti pregătită acum...
— Vrei să spui...
Vocea mi-a pierit şi a trebuit să înghit în sec ca să mi-o recapăt.
— Vrei să spui că eu sunt urmaşa ta şi că, dacă sunt sacrificată, asta te-ar ucide?
— Când Dumnezeu a creat lumea, şi-a trimis îngerii preferați pe pământ să-i vegheze pe Adam şi pe Eva în Grădina Raiului. În loc să-i protejeze, îngerii au ispitit-o pe Eva să muşte din fructul oprit, deschizând poarta spre restul pământului, pe care sperau să-l facă imperiul lor. Dumnezeu a considerat misiunea lor un eşec şi i-a aruncat în umbra Sa. I-a însemnat drept copiii diavolului şi le-a interzis să se amestece cu oamenii.
În timp ce Jules vorbea, m-am tras înapoi un centimetru, dorindu-mi să pot vedea în spatele meu. Cât mai aveam până la gura de ventilație?
— Îngerii căzuți au jurat să-i corupă pe copiii lui Adam şi ai Evei. Şi-au împlinit jurământul în multe feluri, inclusiv făcând copii cu fiicele Evei. Blestemul acestei uniri a fost crearea unei noi rase, nephilimii. Femeile nefilim sunt sterpe, dar bărbații se pot reproduce cu pământence. Cu excepția unei probleme de circulație, datorată unei deficiențe de fier, urmaşi sunt umani.
— Vorbeşti despre mine, am spus.
— Vulnerabilă, fragilă şi indiscutabil muritoare. După cum vom vedea imediat.
— Stai. Nu înțeleg. Dacă mă ucizi, vei muri.
A zâmbit, neruşinat de rece.
— Dacă te sacrific intenționat, atunci mor. Nu vreau să te aduc drept sacrificiu. Vreau doar să te ucid.
Stăteam amândoi călare pe grindă, față în față, la trei metri distanță.
Am privit în jos, chiar dacă amețeam. Patch era undeva jos, întins încă pe podeaua sălii de sport.
O mare parte a creierului meu înregistra teama. Teama de a fi atât de sus; teama că timpul expiră; teama că nu aveam curajul de a face o ultimă alegere, cât timp mai puteam.

M-am clătinat din greşeală, aproape să cad de pe grindă, şi instinctiv m-am lăsat în jos ca să-mi regăsesc echilibrul. Râsul lui Jules s-a auzit ca o şoaptă rece.

— Pentru mine nu contează dacă te împuşc eu sau cazi singură.

Urma să mor şi puteam fie să mă supun lui Jules, fie să fac oultimă alegere.

— Ba contează, i-am replicat cu o voce slabă, dar încrezătoare. Dacă sacrificiul e intenționat, Patch îşi va primi corpul înapoi şi tu vei muri.

Ochii lui Jules erau lipsiți de lumină şi fixați asupra mea, înghițind fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Şi a părut să înțeleagă. Trăsăturile i s-au asprit. A sărit pe grindă cu o viteză extraordinară, ducându-şi mâna la talie după pistol. Nemaiavând timp să mă răzgândesc, m-am aruncat de pe grindă.

CAPITOLUL 30

O uşă s-a deschis şi s-a închis. Am aşteptat să aud paşi apropiindu-se, dar singurul sunet care se auzea era acela al unui ceas care bătea. O bătaie constantă, ritmică, răsunând în tăcerea din jur.

Sunetul a început să scadă, din ce în ce mai mult. Mă întrebam dacă se va opri de tot. Dintr-odată m-am temut de acel moment, neştiind ce va urma după el.

Un sunet mult mai puternic l-a eclipsat, dominându-l. Era un sunet liniştitor, eteric, un dans melodic în aer. „Aripi”, m-am gândit. Vin să mă ia.

Mi-am ținut respirația, aşteptând, aşteptând, aşteptând. Şi ceasul a reînceput. În loc să încetinească, bătaia devenea din ce în ce mai clară. Un lichid spiralat se forma înăuntrul meu, răsucindu-se tot mai adânc. M-am simțit trasă în curent. Alunecam prin mine însămi într-un loc întunecat şi cald.

*****

Mi-am deschis ochii asupra unui lambriu de stejar familiar pe tavanul înclinat de deasupra. Dormitorul meu. O senzație de linişte m-a invadat şi mi-am amintit unde mă aflam.

Am rămas perfect nemişcată, simțind un fior de-a lungul pielii.

Nu aveam nicio amintire a secundelor, minutelor sau orelor anterioare. Nu ştiam nimic despre timpul scurs între momentul în care m-am aruncat de pe grindă şi cel în care m-am trezit aici.

— Patch? am strigat, cu vocea răguşită de atâta timp cât n-o folosisem.

Ceva s-a mişcat în apropiere. Patch s-a sprijinit de tocul uşii, cu mâinile în buzunare. Gura strânsă nu avea obişnuitul tic amuzat. Ochii îi erau mai profunzi ca niciodată, cu o notă de apărare.

— Te-ai luptat bine în sala de sport, Bombonico, a spus. Dar cred că ți-ar prinde bine să mai iei câteva lecții de box.

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji.

— Voia să mă omoare. Ce s-a întâmplat? Unde e Jules? Cum am ajuns aici?

Vocea mi s-a pierdut de panică.

— Trăiesc? M-am aruncat de pe grindă.

— Ai avut nevoie de mult curaj.

N-a spus-o în glumă. Vocea lui Patch era răguşită. A intrat în dormitor. A închis uşa după el şi am ştiut că era modul lui de a închide afară tot răul. Era modul lui de a încerca să mă apere, încerca să mă despartă de tot ce s-a întâmplat.

— Vrei să spui că n-am murit? am întrebat.

— Ai murit.

Pulsul amenința să mi se accelereze rapid, dar l-am ținut sub control.

— Dacă am murit, cum se face că încă trăiesc?

— N-am acceptat sacrificiul tău.

Am simțit un „Ah” cum se formează pe buze, dar n-a ieşit.

— Vrei să spui că...?

— Spun că l-am refuzat.
— Ai renunțat la corpul tău pentru mine?
Patch a schițat un zâmbet care spunea „poate”.
— Pari surprinsă.
— Credeam că vrei să mă ucizi.
— Am vrut.
Mi-a trebuit o clipă să înțeleg răspunsul lui. Totul părea atât de imobil, de tăcut.
— Dar la ce bun un corp dacă nu te pot avea pe tine? a murmurat.
Am început să fac legătura, potrivind suficiente piese de puzzleca să-mi dau seama ce însemna asta.
— M-ai adus înapoi la viață. Mi-ai salvat viața. Întoarce-te, i-am spus cu solemnitate.
Patch mi-a făcut pe plac şi i-am ridicat tricoul până la umeri. Spatele lui era neted şi bronzat, cu muşchi tari şi zvelți. Sau cel puțin iluzia unor muşchi. Cicatricile lipseau.
— Nu-mi poți vedea aripile, a spus el, cu un zâmbet uşor în voce. Sunt din materie spirituală.
— Eşti un înger păzitor.
Eram încă într-o stare de venerație ca să înțeleg, dar în acelaşi timp simțeam un val de uimire, de curiozitate şi de... fericire.
— Sunt îngerul tău păzitor, mi-a spus.
— Am propriul meu înger păzitor? Ce înseamnă asta, mai exact?
— Înseamnă că o să petrecem mult timp împreună.
Pe hol s-au auzit paşi, în timp ce mama intra în baie pentru ritualul de dimineață.
— Mama! am spus, sărind din pat şi împingându-l pe Patch spre fereastră. Poți să te cațeri în copaci? Spune-mi că poți să te cațeri în copaci!
Patch a rânjit.
— Pot să zbor, Bombonico.
Ah. Da. Bine, atunci.
— Încă ceva, a adăugat, deschizând fereastra. Vee a ajuns la timp la poliție. Medicii l-au salvat pe Elliot. E în spital, dar va fi bine.
Era cu un picior afară.
— Stai! am exclamat, apucându-l strâns de tricou. Mama ce ştie?
— Furtuna a întârziat-o. Te-am adus acasă cu câteva minute înainte să intre pe alee.
Şi a dispărut.
Soarele strălucea la orizont, umplându-mi camera cu lumina zilei, şi mi-am dat seama că era luni. Prima zi din vacanța de primăvară.
Am grăbit pasul spre baie, unde am trecut rapid prin ritualul de dimineață: mi-am stropit fața cu apă rece, m-am spălat pe dinți, mi-am legat părul cu un elastic şi am alergat la dulap, de unde am scos o cămaşă curată şi o pereche de jeanşi.
Am sunat-o pe Vee.
— Cum te simți? am întrebat.
— Bine. Tu cum te simți?
— Bine.
Tăcere.

— OK, a continuat Vee grăbită. Încă sunt absolut îngrozită. Tu?
— Absolut.
— Altceva?
— Cam atât.
— Ar trebui să mergem la mall, a propus Vee. Simt o nevoie copleşitoare să cumpăr pantofi. Mulți. Avem nevoie de o terapie clasică de cumpărat pantofi.
Douăzeci de minute mai târziu îmi puneam centura de siguranță în Neon, lângă Vee. În timp ce ne aflam în maşină, a sunat telefonul de urgență pe care îl mai aveam încă la mine. Tot nu mă hotărâsem cum să-i dau mamei vestea că l-am pierdut pe celălalt.
— Alo? am răspuns eu.
Era Patch.
— Am veşti despre Jules.
Am simțit un fior de gheață trecând prin mine.
— Ce e?
— A dispărut.
— A dispărut unde?
Patch zâmbea, în mod sigur.
— Când ai sărit, a murit. Teoretic, când te-ai întors la viață, şi el ar fi trebuit să se întoarcă. Dar neavând un suflet, n-avea ce să-i însuflețească trupul.
Am rămas fără cuvinte. Într-un final, am spus:
— Asta chiar că e o zi frumoasă. O săptămână frumoasă. Un an frumos.
— Când pot să te răpesc de lângă Vee? a întrebat.
— Suntem în drum spre mall, dar după aceea sunt liberă.
— Trec pe la tine pe la şase. Vin cu motocicleta. Super!
Am închis şi am băgat telefonul în geantă.
— Ştii ce? a exclamat Vee, scoțând un suspin de om învins.
Avea o mână pe volan, dar ochii îi erau pe mobilul pe care-l ținea în cealaltă mână.
— Savy Chorak mi-a trimis un mesaj. Se pare că Dylan Lancaster i-a cumpărat lui Marcie Molnar un Mercedes decapotabil de ziua ei. Îți vine să crezi? Un Mercedes.
— Credeam că Dylan a părăsit-o pe Marcie când a plecat la facultate toamna trecută.
Vee aştepta, cu ochii fixați pe mobil.
— Savy zice că Marcie a găsit Mercedesul pe alee de dimineață şi singura explicație logică e Dylan. Cine altcineva are atâția bani? Se târăşte înapoi, nu glumă. Marcie le spune tuturor că Mercedesul e un cadou de împăcare. Se imploră singură să se ierte pentru că i-a dat papucii.
Vee a închis telefonul.
— Viața e de rahat.
Peste un sfert de oră, Vee a oprit Neonul într-un loc de parcare de lângă intrarea din spate de la JC Penney. Am traversat parcarea şi am deschis uşile de sticlă de la intrare. Ne-a întâmpinat un semn strălucitor:
Spectacolul vacanței de primăvară!
Manechinele echipei de majorete a liceului Bridgewater! Hai Razorbills!!!
— Marcie, am zis.

— Nu putem intra, a decis Vee. Ar fi ca o flagelare a orgoliului. Îmi spune *XXL.*

— Vee, arăți ca Jenny Finch, nu ca o porție de cartofi prăjiți.

Vee a scos un oftat care i-a zburlit bretonul.

— Serios?

— Serios.

Ne-am învârtit prin magazinele de bijuterii, ne-am plimbat prin cele de haine pentru femei, am ieşit şi ne-am aşezat pe băncile de pe trotuar. Maşinile goneau în spatele nostru, iar numeroşii trecători obişnuiți în vacanța de primăvară se plimbau pe trotuar în fața noastră.

Marcie era model în fereastra cea mai apropiată de noi. Era echipată de vară, într-o pereche de bikini de piele violet şi pantofi portocalii cu tocuri de zece centimetri. Stătea cu şoldul împins în afară şi îşi apăra ochii de un soare imaginar. Gura îi era întredeschisă, încercând o combinație între seducător şi bosumflat.

Când a văzut-o pe Vee, şi-a tras ochelarii pe nas şi a mimat cu buzele: *XXL.*

— Gata, s-a smucit Vee, ridicându-se în picioare. Am plecat de aici.

Chiar atunci o maşină de poliție a oprit lângă bordură. Polițiştii au intrat în JC Penney şi, o clipă mai târziu, uşa din spatele vitrinei lui Marcie s-a deschis. Marcie a tresărit când a văzut polițiştii şi s-a lipit cu spatele de sticlă. Fesa stângă i-a ieşit din bikini şi în mijlocul ei se legăna un coş mare şi roşu.

— Ăsta o să se spargă, a rânjit Vee, îndreptând spre ea telefonul cu camera foto. Nu ştiu care-i părerea ta, dar eu mă gândesc la prima pagină în eZine.

Unul dintre polițişti a arătat spre Mercedesul parcat peste drum. Un public numeros s-a adunat pe trotuar şi toți îşi întindeau gâturile să vadă maşina.

Marcie a început să dea din mâini şi să sară. A fost nevoie de amândoi polițiştii s-o scoată afară din vitrină.

Un minut mai târziu, Marcie a ieşit din magazin flancată de cei doi polițişti, cu mâinile încătuşate la spate.

— Jur că n-am furat-o! țipa ea. Am găsit-o în fața casei, cu chei cu tot! Ascultați-mă, idioților!

Vee a izbucnit într-un hohot de râs.

Marcie şi-a smucit capul în direcția noastră şi i-am făcut semn cu mâna. Vee a ridicat din umeri vrând să spună: „E naşpa să fii în locul tău”. Apoi a hotărât:

— Viața e super.

*****

La şase şi cinci minute am auzit motocicleta lui Patch oprindu-se în fața casei. Stăteam în fața oglinzii. Mi-am dat un strat final de luciu de buze şi mi-am strâns părul într-o coadă de cal înaltă. Razele soarelui se revărsau prin ferestrele din fața casei, luminându-mi părul cu multe reflexe roşcate şi aurii. Şi, pentru prima dată în viață, nu-mi mai păsa. Nu prea mult.

Am ieşit să mă întâlnesc cu Patch, legănându-mi uşor şoldurile. M-a analizat şi a zâmbit.

— Ce e? am întrebat.
Mi-a luat mâna şi m-a tras mai aproape. Şi-a trecut degetul peste buzele mele.
— Arăţi bine azi. Foarte bine, a adăugat cu o voce joasă, răguşită.
— Arăt bine în fiecare zi.
Gura i s-a crispat într-un tic nervos.
— Nu pot să te contrazic.
Mi-a dat casca şi a făcut semn cu capul spre scaunul din spate. M-am urcat şi am simţit un val de căldură când trupurile ni s-au atins.
— Unde mergem? am întrebat.
— La picnic.
A împins motocicleta pe alee, a ambalat motorul şi a accelerat pe stradă. De data asta mi-am strecurat mâinile în jurul lui, fărăalte întrebări. Patch a luat-o pe Front Street, paralel cu calea ferată. A intrat în Centennial Park. Era un pic cam rece de stat afară şi aveam tot parcul numai pentru noi.
— Am adus mâncarea, a zis, desfăcând o pungă din locul unde fusese legată, în faţa motocicletei. M-am gândit că ţi-ar prinde bine puţină distracţie.
M-am gândit o clipă, muşcându-mi buzele semnificativ.
— Jucăm un joc, am hotărât într-un final.
— Un joc?
— Adevăr sau provocare.
Patch a rânjit.
— Genul meu de jocuri.
— E o şmecherie. Nu poţi să alegi provocare până când nu am epuizat toate adevărurile.
— Manipulezi regulile. Îmi place.
Am încercat să arăt exasperată.
— Nu-mi pasă ce-ţi place. Vreau să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat. Vreau să aflu mai multe despre... tine.
— Crezi că vrei să afli mai multe despre mine. E o mare diferenţă.
— Ai de gând să fii nesimţit?
Fantoma unui zâmbet de pirat se zărea în colţul gurii.
— Nu crezi cu adevărat că sunt un nesimţit.
— Ba da, cred. Un nesimţit foarte sexy. Un nesimţit care arată de 11 pe o scară de la 1 la 10. Un nesimţit care a ştiut cum să-mi ia minţile cât ai pocni din degete. Prima întrebare: ar trebui să-mi fac griji în legătură cu Dabria?
— Dabria a căzut. Va fi prin zonă, pe timp nedeterminat.
Minunat.
— A doua întrebare, am continuat. Marcie Molnar a fost arestată azi pentru furt de maşini. Se pare că cineva i-a lăsat un Mercedes în faţa casei. Nu ştii nimic despre asta?
— Chiar vrei să-ţi răspund la întrebarea asta?
A urmat o secundă de tăcere. Am decis că unele lucruri e mai bine să nu le ştiu.
— Adevăr sau provocare? a propus Patch.
— Poftim? Stai puţin! Nu. Nu, nu, nu. Eu pun întrebările aici. Am o listă întreagă pregătită...

Numai că nu aveam. Nu mai aveam. Ca şi cum cineva mi-ar fi şters cu o radieră memoria de scurtă durată. Patch a imitat o sonerie.

— Timpul a expirat. E rândul meu.

Am făcut ochii mari.

— Mi-ai şters memoria. Cum faci chestia asta?

Patch a ridicat mâinile.

— N-am ce face dacă te aperi prost.

Şi-a băgat mâna pe sub betelia jeanşilor mei şi m-a tras mai aproape.

— Te provoc să joci „Simon spune” cu mine.

— „Simon spune”?

Aveam o presimțire negativă. Negativă într-un fel foarte pozitiv.

— Simon spune să te întinzi.

„Destul de uşor”, m-am gândit. M-am întins pe iarbă, cu mâinile pe burtă.

Patch s-a tolănit pe iarbă lângă mine.

— Simon spune să-ți dai jos... ochelarii.

M-am ridicat în coate.

— Stai puțin, cred că e rândul meu. Nu e rândul tău de două ori una după alta...

Patch mi-a ridicat ochelarii pe cap, aşezându-i în păr.

— Simon spune să-ți dai jos... geaca.

— Patch!

— Ai grijă că pierzi...

Mi-am scos geaca. Patch s-a aplecat deasupra mea, cu gura chiar deasupra gurii mele.

„Sărut”, mi-a şoptit în gând.

Nu era o întrebare, era o avertizare. A zâmbit când nu m-am împotrivit şi s-a lăsat mai aproape de gura mea. Prima atingere a fost doar atât – o atingere. O blândețe ispititoare şi incitantă. Mi-am lins buzele şi zâmbetul lui Patch s-a lărgit.

— Mai mult? a întrebat.

Mi-am afundat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

— Mai mult.